

The Reader's Place

FORGET ME

മിമിമി

The Reader's Place
Novel..

ശ്രേണി

കുതിരപ്പുറം രത്നാക്ഷര





www.picshrink.com

The Reader's Place

සමහරවිට මේ අවස්ථාවේ දී ඔහුගේ හිතේ ඇති සියලුම දේ මතුවී යයි. ඔහුගේ හිතේ ඇති සියලුම දේ මතුවී යයි. ඔහුගේ හිතේ ඇති සියලුම දේ මතුවී යයි.

වරුණගේ දෙමළුම ඉහළට එසැවීණි. හිතාමතාම කරන ලෙසට ඔහු යටිතොට මදක් විකෘති වී ඇත. නිව්වාට්ටම් මේකා දැන් ලැස්සි වෙන්නේ වෙට පල් එක දමන්නටය. ඒකේ ආයේ හෝදන්නට දෙයක් නැත. මු හැරෙන කොට හැරෙන්නේ සිහිරියටදැයි දඹුල්ලටදැයි වෙට එක තත්පරයකින් කියන්නට පුළුවන. විකෘති වරුණගේ මුළු හිත හිතාමතාම පිරී ගියේය. අනතුරුව එය වැඩිවී මදක් පුළුල් වී ගියේය.

"මොකද උඹ කලපතා වගේ හිතාවෙන්නේ..?"

"යකෝ විකෘති වැදගත් විදියට කතා කරපං.. මෙතන මිනිස්සුන් ඉන්නවා.. මොනවද ඔං පැරණියට බෑ.."

"වැදගත් හින්ද තමයි ඔං.. කලපතා කිව්වෙ.. ගණන් වැඩිම මාලු ජාතියක්නේ.."

"හරි.. හරි.. මං අදනෙ දන්නෙ උඹ මාලු මාර්කට් එක අස්සෙ මුදියනවා කියලා.."

මුගේ කට තම කොබෝ නයාම කන්නට මිනෑය. මු මේ අවලංගු නගන්නේ මවය. මේකා සිතන්නේ අර කරමි පිළි ගද ගසනා තුනක මොකක් දවස ගෙවනා බවද..?

"හෙත්.. අම්මාපල්.. උඹ වගේ පාප මිත්‍රයෙක්.. උඹ

දන්නවද.. අපේ සම්මා සම්මුද්ධ මුද්දරයාණන් වහන්සේන් දේශනා කරලා සියෙහිටා උඹල වගේ පාප මිත්‍රයෝ ඇසුරු කිරීම ඇඟට අත්කිම් අතුණයි කියලා.."

"කොයි වෙලාවෙද කිව්වෙ..?"

"කිව්වෙ අතත්තේ..? ආතන්ද හාමුදුරුවන්ටනෙ කිව්වෙ.."

"හරි.. හරි.. මං ඇහුවෙ උඹ කොයි වෙලාවෙද අතත් හිටියෙ කියලා.. උඹත් මුද්ද හාමුදුරුවෝ සොම ඉන්න ඇතිනේ.."

සො පාපක දෙකේ දෙකේ පොල්ලක් හෝ ගල් හෙඩියක් නැති එක වරුණයාගේ වාසනාවය. නැතිනම් මේකාගේ පිළුවෙන් පැණි බේරෙනවා බලන්නට මට මේ අවස්ථාවේදීම පුළුවන.

"උඹට මං කිව්වයි කියලා හිතාගනිං වරුණ.. හද්ද වහල මෙන්න මෙතනින් යමං.."

වරුණගේ සමහර කතාකොට දිනන්නට බැරි බව මම අත්දැකීමෙන්ම දනිමි. මුගේ කියන්නේ ඉතාම භාලි කටක්ය. එහිකාම මුළු ජේස් කරගත යුතුය. වැඩේ කියන්නේ මේකා ජේස් වූවත් මුගේ කට ජේස් නැති එකය.

"යන්න ඉතිං ඔස් එකක් එන්න එපායැ.. මොකෝ උඹලගෙ හෙදරින් මේ පාපේ ඔස් ධාවනය කරන්නෙ නෑනේ.."

වරුණගේ කතාවට 'හිටිස්' හා හිතාමතාම ගිල්ලේ කවුදැයි බලන්නට මම හැරුණෙමි. වැඩේ කියන්නේ මවත් කලින් වරුණ එදෙසට හැරී ඇත. ඔස් නැවතුමේ අතට මදක් එකායිත් සිටියේ රුවාලි කරුණියකි. නිව්වාට්ටම්, ඇයට වරුණගේ කතාව ඇසෙන්නට ඇත. මේකාටත් ඇත්තේ කටක් හොට අපද්‍රව්‍ය බැහැර කරනා ඇත.



www.picshrink.com

සාරත්තවද දෙයක් නැත. හැඩැති කරුණියක වූ විට වරුණයාගේ පියලු ඉරියව් යර්වප්පකාරයෙන්ම සත්යයන් වන බැව් මේ අයුරු වන්නේ දැනිමි. මේකත්වත් බොහෝ පර්යේෂණ කොට මා ඒ සොයාගත් නියමය අදාළය. දැන් ඉතිං සාලිය අනෙක්කමාලා පෙම් කතාව නැවත පණ ගැන්වෙනවා නිසැකය.

"හරිම පිරිසාවයි.. හේද බිම්බා.."

වරුණ මහෙත් අසයි. උගේ උලව් ඇස් දෙක යොමුවී ඇත්තේ අර කරුණිය දෙසටය. කොහේට යොමුවී තිබුණත් මේ වැදගත් අවස්ථාවේ මේකාව මගේ සම්පූර්ණ නම කියන්නට බැරි ඇයි..? බිම්බා නොකියා 'බිම්බර' කියා කීවා නම් මුගේ අතින් පයින් ගෙවෙන්නේ නැත.

"ඒක තමයි.. මං උදේ එනකොට පට්ටර් ඩිංකස් උලාගෙනයි ආවේ.."

මුහුණ දෙසුත්ත පිහිටා ගන්නා ගමන් මම සිටියෙමි. වරුණ මඳෙස බැලුවේ මා ආහාරයට ගත යුත්තේ කෙසේදැයි කියා සිතා ගැනීමට බැරුවාක් මෙනි. සමහර විට මාට 'දුයි' කරනවාද තැත්තම් තම්බනවාද කියා මුහු කැපුණා කරන්නට ඇත.

"උමේ කුහු මුණ නෙමෙයි බිම්බා.. බලපං.. අර සිදේව් කෙල්ල දිනා.. අහේ, පයේ, කෙර්.. කහේ.. හැමි තැනම රත්තරං පොරවගෙන.. හරියට ජුවෙලර් ෂොප් එකක් කඩල වගේ.. ඇත දනවා බිම්බා.. මගේ මස් කකියනවා.."

මේකාගේ ඇත දත්තෙන්, මස් කකියන්නෙන් කෙසේදැයි කියා මට නම් සිතාගත නොහැක. අර ගැහු ළමයාත් හොරෙන් හොරෙන් මේ දෙස බලයි. වරුණ, උං දන්නා පියලු කැටයම් ගැහු ළමයාට පෙනෙන්නට දමයි.

"රත්තරං ටික මගේ සිමුණාවේ.. හැබැයි පුතෝ කියන දේ අතත් තැබුව හිසිල්ලා ඉවර වෙලා තැව් ගානට කාලා එනකොට මං හැරිලවත් බලන්නෙ තැ.. අන්න ඒක මතක තියාගනිං.."

"සෙත්.. කොහෙද ඉතිං.. දෙයියනේ කියලා කුඩ කටයුත්තකට දකුණු කකුල ඉස්සරහට තිබිම විතරයි.. උඹ කකුලෙන් අදිනවා.. අහේ අම්මාපල් මට එන කේන්තියක්.."

වරුණ උගේ අදෝච්ඡියාව දිහින් දිහටම ගසයි. මේවා නම් සංසාරය පුරා සකානෙත ආ කරුණුවල් විය යුතුය. වැඩේ කියන්නේ හැනෙන වෙලාවක සිට බසයක්ද නැති එකය. මේකා කොහෙවත් අන්නා හාල් කැලී පසුපස ද්විත්තට හැරගෙයි. කෙල්ලෙකුට ළංවීම යනු, ඇට්ටි හැලෙන්නට දුක ලභාවෙන දෙයක් බැව් මේ වහුකුණට හේරෙන්නේ නැත. මට එය මේකාව පතදා දීමේ උණ ගතියක්ද නැත.

"හරි.. උඹට සත්ත මින ඒකි ලෙව්නේ.. පලයං.. දකුණු කකුල නෙමෙයි වම් කකුලත් කියල පලයං.. මගේ කිසිම බාධා කිරිල්ලක් තැ.. හැබැයි.."

"ඔව්.. හැබැයි මොකද..?"

"මේකනිත්-එකට වෙත කිසිම දේකට මගේ මෙලෝ සහභාගිත්වයක් තැ.. තේරුණාද..?"

මම නිදහසට කරුණු කාරනා කීවෙමි. කෙල්ලෙකුට ළංවීම යනු, අති දුෂ්කර කටයුත්තක් සේ මම සලකන්නෙමි. එහෙත් වරුණට නම් එය කපු කතාවටත් වඩා ලෙහෙසි පහසු දෙයක් බැව් මම හොඳින් දනිමි. උගේ දක්ෂතාවය කියන්නේ කිසිදා දැක



කෙල්ලෙකු හෙට හොඳ අවුරුදු ගතකරන්න ආශ්‍රය කළා ඒත් කතා කිරීමට ඇති හැකියාවයි. මව ඒ හැකියාවෙන් ඔහු බාහිරයෙක් නැත.

"කිසිබව... අර බලන... ඒකි මං දිනා හොරෙන් හොරෙන් බලන නැව්... ආයින් අත්තා.. දැන් තමයි කතන්දරේට පුල පුරන්නෙ.. අපි ඒකිගෙන් සිය මොනව මොනව හරි අහමු.. පුදු වස්තුමේ.. ඔයා කොන්ට්ටු යන්නෙ..? ඔහොම හිටගෙන ඉන්නකොට ඔයාගෙ වුට් කකුල් රිදෙනවද..? ඔයාට මං හැන මොනවද හිතෙන්නෙ..?"

වරුණ කියවාගෙන යයි. ඔය කියනා දේවල් ඇගෙන් අසන්නට කියනාත් රිකිත්තුවේ මමියක් සේ අන පය පුරා ප්ලාස්ටික් ඔනාගෙන තිබෙන වී පිටිය තැන. කෙසේ වුවත් අර තරුණිය පිළිගත්තේ වඩා දැන් වරුණ දෙස බලයි. පිටියේට මීට පෙර දුක නැති මේකා දෙස, ඇය එසේ බලන්නේ ඇයි..? ඇයට මං දෙස බලන්නට නොහැකිවෙන්නේ ඇයි..? වරුණයාට වඩා මා හැසිරීමකු බැව් බොහෝ දෙනා කියති. එහෙත් කෙල්ලන් සාහසිකාරයින් සේ බලන්නන් ඩරුණයා දෙසය. මව මා හැන අපමණ දුක සිතේ, ඒ දුක පිටින්නම මම අර තරුණිය දෙස බලමි. එහෙත් ඉන් පලක් නැත. මා කල්පනා ලොවෙහි පැරි පරත වීට සිදුවිය යුතු නිසලුම දෙ සිදුවී අවසානය, ඒ තරුණිය හා දැන් වරුණ රජ කතාබහකය. ඇයත් විලියෙන් ඇසිරෙමින් සිනාපොමින් නියපොතු ලෙල්ලම කමින් වරුණයා සමග දැනෙන් වෙලී සිටියි.

"කිසිකර.."

වරුණගේ හඬට මම නැවත ඒ දෙස බැලුවෙමි. දැන් ඒ තරුණියත්, වරුණත් මදෙස බලා සිටිති. මේකා ඒ ගමන පෙරලන්නට

සාදන්නේ කුමනාකාරයේ පාලදියක්ද..? කෝකටත් කියා මම දැඩි අවධානයෙන් සිටුවත් වෙනට ගියෙමි.

"මේ තමයි මගේ හොඳම යාරවා කිමිසර.. මං ආදරේට කියන්නෙ කිමිබා කියලා.."

වරුණ මා ඇයට හඳුන්වා දුන්නේය. මම ඇයට සිතාටත් පැවෙමි.

"කිසිබව... මේ තමයි මවං රුපවතී.. මං අර උඹට කිව්වෙ.."

සිලුව ඔදවමි පොදු පාරක් වැදුනා සේ මම අත්දමින්දවී ගියෙමි. රුපවතී.. මේ විසිවෙනි ගත වර්ෂයේ මෙවැනි තමක් සිතිය නොහැක.

රුපවතී.. මිත්.. ඒක නමක්ද.. යකඩේ.. තැනකට ගිහිල්ල මේ මගේ අතේ පුළුන්කි රුපවතී කියල කියන්නෙයා.. මිත්.. මේකා වගේ නානාකාරයාක්.. අඩු ගානේ පුළුන්කි ගෙඩියක් තරම් වත් ගිහින්න කිසියම් නෑද්ද.. කතාර විටි දුරා.. මේකා අම්ම කට්ටයා හින්ද තම හේටි කරලා.. රුකා හරි රුපි කියල කියයි. ඇත ඉදන් කතා කරනව/තමි රුපවතී.. කියල කියයි.. බැරිම උනොත් රුප කියල හරි කියන්න නැත.

"දුකිට මනස හෑද්ද කිමිබා.. මං අර රියෙන් කිව්වෙ.."

වරුණ ඇත් බෝල දෙස නවව නවවා මගෙන් අසයි. රුපවතියත් හැන මේකා කියපු වගක් තමි මගේ මතක පුරා වස්තුවේ කොතනකටත් නැත. මේ කෙල්ල දැක්කෙන් අදමය. එහෙත්..



www.picshrink.com

ආයුර්වේදයේ සියලුම ආකාරයට නම්, මෙය සිය ආත්මයේ පවත්නා එකම බැඳීමක් විය යුතුය.

"උඹ ඊයෙ සිටියේ උඹ හින්දු ළමයෙක් හම්බවෙන්න ඉන්න. උඹේ නැතා පොඩ්ඩ ගැනනෙ..."

දිවේ හොඳේ හොඳුවේ මම සියා දමුයෙමි. යන තත්ත්වයටත් සිත වත්තමයත් කඩාගෙන සියාට මට කමක් නැත. මේකා මගේ හොඳම යායටා වුවත්, මුට මහතා සිටින ආකාරයේ පාඩමක් ඉගැන්විය යුතුය. අඩුම තරමේ මුට උගන්වන පාඩමින් මුගේ ළමයෙකු හෝ යහමට ගැනීමට හැකිවනු ඇත.

"මො.. මොනවද.. ටි..රුණ.. මයාගෙ යාලුවා මේ සියවන්නෙ..?"

රුපවතියේ මුහුණ දැන් ආහසාත් පිටවනියක් වාගේය. මම වරුණයා දෙස බැලිමි. එතෙක් උගත් මුහුණේ සිසිදු අමුත්තක් නැත. උච්ච මා කිසි දෙය, සහ පහසුව වැඩක් නැතුවා වාගේය. මම තවත් හොඳින් බැලිමි. උගේ මුහුණේ මෙලේ හැනීමක් නැත. එතෙක් මිදක් එතායින් අප දෙසවම එමින් සිටිනා පුද්ගලයින් හතර දෙනාගේ මුහුණු නම් විකක් අමුතු අමුතු වාගේය.

වරුණ සිටින්නේ ඒ දෙසට පිටුපස හරවාගෙන බැවින් ඔහුට ඔවුන්ට හොඳෙන්. කුමක් දෝ අනේකුත්කම මගේ පිටුපස ලබා - Sri Lanka's e-community එහි සිටිය මටත් නොකියාම වේගය වැඩි කරන්නට පටන් ගන්නා හැටි හරිම අපුරුය. සමහර විට ඒ පුද්ගලයින් වෙන කොහේ හෝ යන්නට එනවා විය හැකිය. මා කිය වන්නේ ඇයි..?

කිය වන්නට කාරණයක් නැති බව සැබෑය. එතෙක් ඔවුන් ඇද සිටින අත් දිග කම්ප වල අත් නම් නමා අප දෙසවම එන්නේ

ඇයි..? ඒ දිග අත් ගෙදරදීම නමාගෙන එන්නට කිවුණේ නැතිද..? කෙසේ වුවත් දැන් නම් බලා සිටියා හොඳවෙමි ඇයි. හිතාරුණේ කර්දයාබාද ඇති කර ගත යුතුව නැත. මම ඇතිල්ලෙන් ඇත වරුණයාට ඔවුන්ට පෙන්නුවෙමි.

"සිවරන් දෙයියනේ.. රුපෝතියේ අයියලා හතර දෙනා.."

වරුණ කීවේ මෝල් ගහක් හිරවූ පරිද්දෙනි. මගේ බඩ, පසුව දාගෙන යන්නට පටන් ගත්තේය. මෙය නම් සුනාම් තත්ත්වයක පෙර හිමිත්තකි.

"යකෝ.. මේකිගෙ අයියලා ගැන හෝ කලින් කියන්න එපාද..? ද.. දන් මොකද කරන්නෙ..?"

මා එසේ කියා අහවර වන්නටත් ප්‍රථම රුපෝතියේ අයියා කෙනෙකු විත් වරුණගේ බෙල්ලෙන්ම අල්ලා ගත්තේය. මම උතුරු දකුණ හොඳෙනෙතා අපැහැදිලි තත්ත්වයකට පත්වුණෙමි. අද නම් සංසාරය පුරාවටම එකක සිටිනා ආකාරයේ ආකාර වේලක් ලැබෙනු ඇත. මේවා හොඳෙනෙතාව මගේ කලාපයක් විත් නොපැදෙන්නේ ඇයි..?

කෙසේ වුවත් මම අතිපියෝ ගාලාව මුහුණත්තට පටන් ගත්තෙමි. බෙල්ල මැදදෙන් අසුව සිටියත් බැරි මරනානම් වරුණයාද අදම මේ ගාලාව කියනවා මට ඇසුණි. මේකාට තුනතුණයකට ඇවිත් වත්දෝ කියා මට කැක සිහි. වරුණයා දැන්මම ඉදමිමේ දොති ගාලාව කියන්නේ ඇයි දැයි මම කල්පනා කෙරුවෙමි. සමහර විට මේකා මේ මොහොතේ මිය ගිය කාට හෝ පින් දෙනවා විය හැකිය. තත්ත්වයට.. එවිට අභාවප්‍රාප්ත වී ඇත්තේ මමද..?

"අඩෝ..ටි.. කොපි දෙන්නට අල්ල ගන්නයි සිටියෙ.."



www.picshrink.com

...සිටුවන්නම් අත් දෙක නමා අතවර කළ රූපෝක්තිය ලොකු
...යටින් කළ කැනැස්මට මව ඔහුගේ කන්සේ පුරවැරදිවන
අතුන් පෙනුණේය.

"එහෙත්ම හොඳි දෙන්නා කමයි අපේ කරත්තලං තංගිට
සෙමි හැටුවේ... ඇ.. හිටපියව් හොඳි දෙන්නගෙ කළිසම්
කඩු දෙක ඔළුවෙන් ගලවන්න..."

කත්වය එන්න එන්නම දුක්බදායකය. ගර්භයට නානිදායක
වාගේය. තවත් බලා සිටියොතින් කන්නට වෙන්නේ නැව් ගුවිය.
මව හදිසි අනතුරු ඒකකයේ රතු පැහැති විදුලි මුඛය දස අතින්
දැවී පෙනුණි.

"අ.. අනේ සුදු අයියෝ.. අ.. අයිට ගහන්නෙපා.. අපි
මුතුන් කරේ නෑ.. අ.. අපි මුතුන් දන්නෙත් නෑ.. අ.. අ..
අපි මේ බස්සෙකෝ යන්නයි හිටියෝ..."

මෙත් කළින් වරුණ අර ඉස්සරහට සිටි උස මහන එකාගේ
දෙසා මුල ඇදගෙන වැටුණි. උසන්නෙකට අම්මාට හෝ කන්කාට
නොවැදි මේකා අර අමනුස්සයාට දොහොත් මුදුන් දී වැන්ද හැටි
නම් පුදුමාසාරය.

"එකකොට හෝ අපේ තංගිත් එක්කද බස්සෙකෝ යන්න
හිටියෝ.. ඇ යකෝ..."

වරුණ කට වරද්දා ගත් බව මව හේරුණි. මේකාට මේ
අවස්ථාවේදීත් මනා සිහි බුද්ධියකින් කතා කරන්නට බැරිද්..? මේ
නුහුණනාකාර ප්‍රේමවන්තයා නිසා මවත් දෙවිලොව පොල් පෙතෙන්නවා
නියැකූය. මගේ ඒ සිතුවිල්ල එල දර්මව ඒ තරම් කාල වේලාවක්
ගිවේ නැත. මේ මොහොතේම එය නියමාකාරයෙන් සිදුවිය. දෙයියනේ

සියා මවත් වරුණයාටත් නොමිලේ ලැබුණේ කෑමය. දෙමළෙන්
කියනවා නම් සාපාඩය. ඉංග්‍රීසියෙන් නම් ප්‍රඩිය.

මමත් වරුණේ හැව් භානට සහ අතරේ රූපෝති සිතාපෙමින්
බලා හිඳියි. අහෝ.. ප්‍රේමය මේ තරම් බේදරනකද..? ගුවි කෑම එහි
ප්‍රධාන අවයවය වී තිබෙන්නේ ඇයි..? මව නිසිවක් සිතාගත
නොහැක. බස් කැවුණුමේ සිටිනා පියයුම් ප්‍රේක්ෂක හවතුන්
නොමිලයේම කසි කබල් සිංහල විත්‍රපටියක මංගල සටන් දර්ශනය
දෙස ඇතිපිය නොසොලා බලා සිටිති.

රූපෝතියේ අයියලා තතර දෙනා යතුරට සමාන කළ නොහැක.
මක් නිසාද උන් පරාස්සයින් වන නිසාය. උන් ගහන එක නම්
ඇවිටි හැලෙන්නට ගසනවාය. බලන් ඉන්නට අප්පිරියාවක් නැත.
හොඳටම ආසා තිබේය. එහෙත් අඩුලකට ඇත්තේ ගුවි කන්සේ
මත් වරුණක් වීමය.

"සුදු අම්මෝ... වෙන්න මිහි මරහෝ..."

මමත් වරුණේ කර්තව්‍ය මෙන් කැනැස්මට මු. ඇත්තම කියනවා
නම් කෑ ගසන්නටද පණක් නැත. උගේත් මගේත් කමිස වල කැලි
නැත. වරුණයාගේ කළිසමද මේ වන විට ගලවා ඇති බවත් මව
යාපාමට පෙනේ. මේකා විලි ලැජ්ජාවක් නොමැතිව සස්පැන්වරය
පිටින්නම් ගුවි කන්නේ ඇයි..? එක්කෝ දුටුන්නට වත් ඕනෑය. එසේ
සිතද්දී මවත් මොකක්දෝ අමුත්තක් දැනුණි. මම හතික පාක්වී
බැලුවෙමි. අහෝ.. බේදයකි..! සාමාන්‍ය ආකාරයේ ඉරකි.. තිතකි..
උන් මගේ කළිසමද ගලවාගෙන ඇත. තවත් බලා සිටියොතින්
නම් රූපෝතියේ පරාස්සයින් සතර දෙනා මගේත් වරුණගේත්
අවසන් කටයුතු මෙතනම සිදු කරනු ඇත. මගේ මතකයට ආවේ
විසාලා මහනුවර තුන් බියය.



උම දුටා... කිමිබෝ... උම දුටා..."

www.picshrink.com

විකල්පයක් දෝ කැනගත්තා. උගත් මුළු මුහුණම ලෙසින් තැනැති ගොස් ඇත. එහෙත් දුටත්තට කිව්වාට කෙසේ නම් දිව යන්නද? උං අපිට ගහන්නේ විඩාගෙනය. කකුල් දෙක පොළොව නොමැති කොට දුටත්තේ කොහොමදැයි මට නොහේරේ.

"අපේ සත්කලං නංගිට ආයෙ පැනි හලනවද...? ඇ.."

අහස ගර්ජනා කරන්නා සේ උං ගෝරනාවු කරති. වටවී හුන් සියලු දෙනාම ඔහේ නික්කලංකයේ සිදුවන දෙය දෙය බලා හිඳිති. දෙවියනේ.. මුං අපිට බේරා නොගන්නේ ඇයි..? රුපෙත්ති තාමත් පිනාසෙමින් මාත්, වරුණයාත් ගුටි කන දෙස ආදරයෙන් මත්වී බලා සිටිති. මෙහෙව් ආදරයක් නම් නගර සතාවේ පැණු මුක්තරයවද අවැසි නොවනු ඇත.

"කිමිබෝ.. පොලිසියට වත් දුටා..."

තාමත් වරුණයේ කට හොඳට වැඩ කරයි. ඒ සමහම එකෙක් වරුණයාගේ මුහුණ පුරවා අකුල් පාරක් දුන් බැවින් කටහඬ අත්කරපදාන වී හිඳේය.

මා විඩාගෙන මට නෙළමින් හුන් එකාගේ කිහිල්ලක් යාතමට අත පත ගා මම බේමට පැන්නෙමි. මුළු ජීවිතයටම ගත්තේ නැති. පුරුෂ ධේරියය සිත පුරාවටම ගෙන මම මෙලෝ සිතියක් නොමැතිව දුටත්තට පටන් ගත්තෙමි. වරුණයා අද මිය යනු ඇත. මා උගේ කෙදරට සියත්තේ මොනවාද..? මොනවා කීවත් මෙසේ ගුටි කන්නට නම් වරුණ කුමක් හෝ අත්ත කුපාඩි වැඩක් කර තිබිය යුතුය. තැබිනම් මාත්, වරුණයාත් වැනි හාල්මැස්සන් තැලීමට උන් හතර දෙනා එන්නේ නැත. සමහර විට වෙන එවුන් දෙන්නෙකු කියා වැරදි වැටහීමකින් උන් අපිට නෙළවා වෙන්නවද බැරි නැත.

පිනියක් පතක් නොමැතිව දිව ගිය මාගේ සිතුවිලි පෙළගැස්ම බිඳී ගියේ, මුහුණ ඉදිරියටම ආ බස් රථය දැකීමෙන්ය. එහා සංසාරයටත් ඇසෙනා පරිද්දට කන් බිරි කරනා හෝත් ගබ්දයක් හා තිරිංග තද කරනා ගබ්දයක් වගේ ඇත් ඉදිරිපිටදී තත්කර ගණනාවකදී ඇදී ගියේය. එහෙත් සියලු දේ එකතින් හමාර වූයේ නැත. බස් රථයේ ඉදිරි බිඳෙහි මම දැඩිව ගැටුණෙමි. ඒ සමහම මා ඉතා ඉහළින් විසිවී ගොස් තාර අයිතේ තිබූ කාප්පයක වැදී නැවතත් මහපාර මැදට ඇදගෙන වැටුණෙමි. හොඳ සිතියක් නම් මට මතක එපමණය.

මුළුව දෙපැත්තෙන් අනෙක් වර්ණ කරු එළි නිවී නිවී දැල්වෙද්දී මම කැනසන්නට පටන් ගත්තෙමි.

"මාව ඉස්පිරිකාලෙකට ගෙනියපියෝ.. මං නැතෝ.."

ගහොත් වැටෙනා කැම මිනිසකුටම ගොහොත් අතිතා බැව් මට දැන් විශ්වාසය. එසේ නොවැනි නම් ඉන් කරම් තරකාදී විදියට ගුටි කා තිබියදීත්, මෙසේ ලංගම් බස් රථයකම හැප්පෙන්නේ නැත. තව බලා සිටියොත් මගේ පණ වී-ගත් මෙනනම් කොහොට හරි යනු ඇත. මම කැනී සිටින්න සැරසුණෙමි. ඒ සමහම ජර බර තබා නගමින් මොනවාදෝ පොදු විගයක් හෝ ඒ හා සමාන දෙයක් බේමට වැටෙන හඬක් මට ඇසුණි. නිසැකවම මා දන් මේ සිටින්නේ ලංගම් බසයේ ඇත්තමි කුල වන්නාවූ නිසාය. බස් රථයේ වැදී කාප්පයේ වැදුනේ මා පිටුපසින් දුට ආ අවාසනාවන්ත වරුණයා විය යුතුය.

මේ ගෙවී යන්නේ මාගේ කාරුණියේ අවසාන කක්තරය විය යුතුය. ඒ කක්තරයේදී මා හට දැක ගැනීමට හැකිවන්නේ තදදා කබල් ලංගම් බස් රථයක ඇසීමය. මම අසිරුවෙන් දැස විවර කළෙමි. පුදුමයකි. මෙය නම් මහා පුදුමයකි. කොටින්නම ලෝකයේ



www.picshrink.com

සුදුසු සහයෝගීතාවයක් සහිතව සිටින්නාට
 සිදුවන්නේ දෙයක් නොවේ. මම ඇත්තේ දෙයක් තවත් පොඩි කර
 නිසාද නොදන්නේ නොවේ. මම ඇත්තේ දෙයක් තවත් පොඩි කර
 මාගේ ජීවිතයේ සියලුම අඩුම කුඩුම් ගාල්ලට ඇති මගේ පුංචි
 කාමරයේය. කොටිත්තේ කියනවා නම් දැනට මා සිටින්නේ සිංහල
 සිංහලයකි. පොළව මතය. පෙරේනායා පොළවේ ගැහුවා සේ මා මේ
 සිටුවීමට සිටින්නේ ඇදෙන් බිමට ඇද වැටීමටය. අවසන්වන්න
 පොල් ලී ඇදෙහි පොළු තුන හතරක්ද මට සමාන්තරව, බිමට පත
 බරියන් වී නිමැනු මට පෙනේ. එකකොට වරුණ, රුපවිනි නොහොත්
 රුපෙහි... රුපෙහිගේ අම්මාත්තයා සොයන්න, ඒ සියල්ලෝම කොහේ
 නම් වෙතියද..? මේ පිංගට උංට කොහේවෙත් යන්නට ඉඩක් තිබුණේ
 නැත. උං කොහේ ගියත් මට කම් නැත. මා මේ දැන ඇත්තේ පැය
 ගණනාවක් පුරා එක පිරුවට පිනාගන්නා වුණු මාගේ පත බරියන්
 හින රාජයෙකි. මම දනි පති හා නන්තරේට අදහස් නැතිව ගනිමි.
 හෙදර කවුරුත් හෝ මා දැක්කා නම් වෙන ලැජ්ජාව හා තෝරාදී
 මනින්නට වෙන්නේ කිලෝ මිටර වලිනි.

"අයියා.. මොකක්ද ඒ සද්දේ..?"

එහිවත් ඇසුරේ නංගියා කවිකවිය. ඇය සිටිනවා ඇත්තේ
 එකා කාමරයේ හෝ සාලයේ විය යුතුය. මේ වනවිට ඉන්නේ රුවෙන්ම
 මා පව්ව කෙබරියක් යාදා හෙත් තිබී යැනිසිල්ලක් සිටිය යුතුය.
 මොනවා වුණත්, ඇයට මාගේ මර ලතෝනිය නෑති ඇත්තම්
 සැහැන්න අහන්නය.

"ආ.. ඒක මියාවත් ඇහුණද..?"

"ඇහුණ ගින්නද නෙ මං ඇහුවෙ.. ඇත්තටම මොකක්ද
 අයියා ඒ සද්දේ..?"

"මගේ සරම බිමට වැටුණා.."

"සරම බිම වැටුණහම මිය තරම් ලොකු සද්දක්
 ආවෙ කොහොමද..?"

"ආ.. මියා ගණන් ගන්නෙපා.. සරම ඇතුළෙ මං
 හිටියා.."

නංගි, හින් සිරුවේ හිතාගෙන හබ මට ඇසෙයි. මම සරම
 අඳිමින්ම සාලයට ආවෙමි. සාලයේ මේසය මත එක පෙළට තබා
 ඇති සුදු කඩදාසි මත ඇය, දිය ඇල්ලක දර්ශනයක් සිතුවම්
 කරමින් තිබී. ඇය අඳින්නේ දිය සායම් වලිනි. පින්සල් පාරවල්
 වලින් නික්මලාගියේ ඇදෙනා දර්ශනය නම් සුන්දරය.

නංගිට විත් ඇඳීමේ හැකියාවක් ඇතැයි, ඇය පිස්සුකර පෙන්වූයේ
 කුඩා අවධියේමය. ඇයගේ විත්වලින් බැඳු බැල්මටම පෙනෙන්නේ
 මාගේ කලාත්මක ගතියකි. එකෙක් එවැනි ලස්සනයි හෝ සිටියාවයි
 කියා කිව්ව මගේ දින නොහැරෙයි. ඒක මේ අසමර්ථයානි දිවේ
 හැටියක්මය. නංගිද ඒ බැව් දන්නා විටට පැකයක් නොමැත.

"ඇදෙන් වැටෙන්න තරම් මොකද වුණේ..?"

"නින්දෙන් ස්විමින් කරන්න ගියා.. වතුර කියලා
 හිතාගෙන මං පැනල කියෙන්නෙ බිමටනෙ.."

පැය ගණනාවක් පුරා එක දිනට දැකි සුන්දර හිනය ඇයට
 කියා කාටවත්ම කියන්නට බැරිය. එය ඒ කරමට මස්තබාලේද
 හිනයකි. එවැනි අසිත්තික අවලම් හිත පෙනෙන්නේ පැවිල්ල සැර
 වැඩි කිසා විය යුතුය. එසේ නොමැති නම් මාගේ කොහේ හෝ
 තුන්දොස් කිපී ඇත. හිතෙකින් වුවත් පසු පැලෙන්නට ඉටි කෑම,
 කොතරම් අසිරු දැයි සිතන්නේ එවැනි එකා කළ හිනයක් වූවි



ආපෝති හේ අයියලා, මවත් වරුණයාටත් කතෙහි වගකර
නැති සිහිවෙද්දී ඇත සතු කිසිවෙකුදා යයි.

"මය මොකක්ද අදින්නෙ..?"

නංගිගේ උරහිසට ඉහළින් එහි බලා මම ඇසුවෙමි. දිය
ඇල්ලේ තව අදින්නට ඇත්තේ ඉතා සුළු ප්‍රමාණයකි.

"මයාට මොකක් වගේද ජේන්තෙ අයියා..?"

"ඔ.. සිම්පල්තෙ.. මින අන්ධයෙකුට කියනුහැකි මික
මොකක්ද කියලා.. මය පිදුරුකලාගල කන්දනෙ.. හේද..?"

"මොකක්..?"

පින්සලද අතෙහි ගුලි කරගෙන නංගි නැගී සිටියාය. අධි
ආරක්ෂාව තමා මම අධි තුන හතරක් පිටුපසට ගියෙමි.

"ඇයි අනේ.. මයාට මේක ජේන්තෙ, පිදුරුකලාගල
කන්ද වගේද..? මයා නම් හරිම හරකයි අයියා.. මයා
කවදාවත් මට හොඳයි කියල නෑ.. අඩු ගානෙ මට වටනෙකින්
වත් හෙල්ප් එකක් දෙන්නෑ.. ඇයි අයියා ඒ.. මං විත්තු
අදිනවට මයා කැමති නැද්ද..?"

මගේ ඇස් දිනා එක එල්ලයේම බලමින් නංගි ඇසුවාය. ඒ
සුන්දර දිගටි මුහුණේ දත් දවටි ඇත්තේ මහා දුක්කර පෙනුමකි.
දෙඇස බොඳවී ඇත්තේ කපුළු පිරි ඇති නිසාය. මම ඇයට තව
විකක් උචිමි.

"මං මයාට විහිලුවක්නෙ පැටියො කරේ.. ඇත්තමයි..
මයා අදිනවාට හුඟක්ම ලස්සනයි.. මට ඉතිං මයාට වගේ
ජයයනට අදින්න බෑනෙ.. ඉතිං අර හිත ඇතුළෙන් එන

විවිධච්චාවටයි එක එක දේවල් කියන්නෙ.. මයා ගණන්
ගන්නෙතා.."

මම ඇයට සම්පූර්ණ විස්තරයක් කළෙමි. ළමා වියත්, තරුණ
වියත් අතර නොවැඩුණු ගැහැනියකගේ පොදුරු සිතාවක් ඇයගේ
දෙතොල් පිහි තිබුණි. අර දුක්කර බවෙහි කැල්ලක්වත් දැන් ඒ
මුහුණේ නැත.

"අනේ.. ඉතිං.. මං මයාගෙ නංගිනෙ.."

"ඒක තමයි මං වැඩිය ඉරිසියා නොකර ඉන්නෙ..
කෝ අපේ මව් යානය.."

දෙඇසින් හා මුහුණින් කුප්පිය දෙසට ඉතිරක් කර නංගි
නැවතත් ඇයගේ කාර්යයට බැස්සාය. ඇය ගැන මාගේ සිත
පතුලින්ම ඇදී ආවේ මහා විසාල වූ ආදරයකි. ඇය නිත්කලාංකයේ
සිතුවම් අදි.. ඇයගේ මුහුණෙහි කිසිදු බරක් පතලක් ඇත්තේම
නැත. නංගිගේ සිත, මේ වෙලාවේ ආකෘතියේ සන්සුන්ව ඇතිද..?
විත්තු අදිනවා කියන්නේ, එක්කරා ආකාරයක, භාවනාවක් වගේ
යැයි, නංගි මීට සලින් දවසක සිටා මට මතකය. ජීවිතයේ
පැවැත්ම අතින් ඇය මට වඩා බොහෝ සන්සුන් වන්නට ඇත්තේ
ඒ නිසා විශ් සුභය.

ආයුර්වේදය.. මං මේකට විකක් බලල
නැගිටිටවන්නයි එන්න හිටියෙ.. වතුර බාල්දියකුත් අරගෙන.."

මා දුටු විගත අම්මා සිටියා. ඒ මුහුණෙහි ඇත්තේ මීට සුලු
මොහොතකට පෙර, නංගිගේ මුහුණේ දකි ආකාරයේම සුදු සිතාවකි.
අම්මාත් නංගිත් එකම ආකාරයෙන් හිතාවෙන්නේ කෙසේදැයි මට
නොතේරේ.



"චතුර එකක් හේතුව නම් හොඳයි. මොකද මම
 ඔබගේ ඔරකුත් කියෙනවා..."

ඇඟට පතට හොඳයි මම කියා දමුවෙමි. අම්මාගේ චතුර
 නැවතත් මද සිතනවාත් පාවි ගියාය.

"සිටියොත්.. ඉතිං ඔය වගේ කතාවක් තමයි.. ඊයෙ අ
 හොඳව තිත්ද ගියාද..?"

"මොන නිදාගැනිල්ලක්ද අම්මා.. අර රුපෝති ආවතෙ
 ගියලා හතර දෙනත් එක්ක..."

"මොන රුපෝතිද සුඛා..?"

අම්මාගේ විමසිලිමත් දෑස මදෙයට එල්ලවිණි. ඇය බලා
 සිටින්නේ මා සතා කරනා තුරුය. හිතෙන් වගේම හැබැහිවුත්
 රුපෝති මට වද දෙන පාවය. හත් එරිදින්ගේ ඒ නිසාය. බස්
 ඊයේ ඇ-පිම් තුළට රිංගනතුරුම ගුවි වැට දෙවු ඇය, තවත් මා තම
 වදදෙන්නේ ඇයි..? ඇය මට සැනසීමෙන් හිඳින්නට දෙන්නෙමි
 නැතිද..?

"මං හිතයක් දැක්කා.. ඒක නමයි රුපෝති හිටියෙ..."

අම්මාගේ මුවෙහි සිවු සිතනව මදක් වැඩිවිණි. ඇයගේ මුහුණ
 කොතරම් පිං පාවද..? නංගිගේ මුහුණත් පිං ගාටි යැයි සැලකීම
 කියමි. නාත්තාගේ මුහුණත් පිං පාව යැයි කවුරුත් හෝ කියනු
 ඇත. එකකොට පිං පාවක් හොමුත්තේ මාගේ මුහුණ පමණක්ද..?

"රුපෝතිල ගැන හිතෙන් පේන්නෙ..? මොකද ඒ වගේ
 කෙනෙක්වත් හිත ඇතුළට රිංගගෙනද..?"

අම්මා කෙලින්ම මගෙන් ඇසුවාය. කතා දෙකක් නැත.

රුපෝතිලාගේ අයියලා අපිට නැව් ගානට බැට දුන් දෙකේ දෙකේ
 පොල්ලකින් ආයෙන් පාරක් ගවි කැටා වැටිය. ඇයට දෙන
 උත්තරය කුමක්දැයි සිතීමට මම මද වේලාවක් ගත්තෙමි. කියතා
 දෙය අනුව ගෙදර කැමි කාඩ් එක පවා අහිමි වීමට ඇති ඉඩකඩ
 වැඩිය. ඒ නිසාම විහිදුවෙන් හෝ මේ සිමිබාව, ඒ වගේ ආකල්
 ප්‍රශ්නයකට උත්තරයක් දෙන්නට වෙන්නේ හොඳින් සිතා බලාය.

"පිස්සුද අම්මා.. රුපෝතිල ගැන හිතනවට වැඩිය
 කොයි තරම් දේවල් කියෙනවද මට හිතන්න.. මං තාමත්
 සියාලගෙන් කාලා ඇඳල ඉන්නෙ.. දත්මම මීටට පැටලුණෙත්
 අනාගතේම ඉවරයි.. අහික ඉතිං මගේ හිතට හරියන කෙනෙක්
 හම්බ උනොත් මං ඔයාට ඉස් ඉස්සෙල්ලම කියනවතෙ
 අම්මා..."

බොරුවකුත් හොටන ඇත්තකුත් හොටන විවන බිරි ගානක්
 මම දෙසා බැවෙමි. අම්මා තවමත් සිංදු බලා හිඳින්නිය.

"ඇහුවහම ඔහොම නමයි කවුරුත් කියන්නෙ.. හැබැයි
 පිම්හර, මේ ගෙදර කතාව, වැටකපොල, සියාවටත් නංගිවටත්
 අපි දාලා තැ.. සියාලා දෙන්නට මේ ගේ ඇතුළෙ හිර
 කරගෙන ඉන්නත් මායි තාත්තයි බලාපොරොත්තු වෙන්නැ..
 සියාව ගැළපෙන්නෙ කවුද කියල ඔයා හොඳව හිතල
 බලන්නොත්, ඒ වගේම ඒ හොයාගත්තු කෙනා, අපේ
 පවුලටත් පිංගත් හරි ගැළපෙනවද කියල බලන්න.. එතෙමි
 නැතුව පිටින් පේන ලස්සනට රැවිලා හැමදේම විනාස
 කරගන්න හදන්නෙපා හොඳද..?"

මොනවා හොතේරුණත් ඒ අවසානයට කියු දෙය නම් මට
 යස අසුරුවට තේරුණි. අම්මා කියන්නේ ඇත්තකි. පිටින් පේන
 ඔපේට රැවිලි, වරුණයාට වුණ දේ කරගන්නට මට බැරිය. බලනවා



www.picshrink.com

මේ කොල්ලන්ට දෙකට දුරා, හඳවන දෙය වැඩි වූවා. එය
බලාගත් උංචි කේරුම් ගන්නට හැකිවේදයි කියා කියන්නට
හැට්ටත් වැරදි.

"ඔයා කමයි මේ පවුලේ වැඩිමලා.. නංගිවත් බලාගෙන
මේ පවුල ඉස්සරහට අරන් යන්න ඉන්නෙ ඔයා.. මායි
කාන්තයි ඒ ගැන හුඟාක් හිතල කියෙන්නෙ.."

උදේ පාන්දරම රූපෝකියෙන් ගැන කියා, මේ කන පරිපූර්ණ
ඉසා අගනේය. අම්මා කියනා පරිද්දට මා, නැගණිය ගැනද
සොයා බැලිය යුතුය. ඇත්තෙන්ම එය එසේ සිදුවිය යුතු නොවේද..?
කාන්තා හා එක්ව ඇයගේ අනාගතය සැකය යුතුය. ඇයට
ගැලපෙන සිරා හාදයක් සොයා දිය යුතුය. ඒකා අනිවාර්යයෙන්ම
ඇයගේ අභිසංකල්පයට ගැලපෙන එකක විය යුතුය. මා 'වෙනත්
මිනිසා' ගැන කල්පනා කරද්දී මාගේ පිත්තට බරක් දැනිණි.
මාගේ දේවල් ගැන අවධානය යොමු කරන්නට වන්නේ ඉන්
අනතුරුවය. මේ වනකීම් සියල්ල ඒකරාශීව තවම මා වියසින්
පිහිටා ගොස් තැනැයි මට සිතේ. එහෙත් එසේ සිතුවාට මා හම
මෙතනින් ගැලවී පැන දුවන්නට හැකියාවක් නැත.

අම්මා, කාන්තා සහ නංගි වෙනුවෙන් මාගේ නැති උපරිමය
ලබා දීමට අවසානයේ මම ඒවාය කළෙමි. එය සිතට බරක්
ලෙස නොගත යුතුය. මේ සිටිනා ලෙසටම කතුවත් සැහැල්ලුවෙන්
ජීවිතය, ඉදිරියට යන ගා යුතුය. එහෙත් මා සිතනා පරිද්දට
කටයුතු කිරීමට දෙවිය ඉඩ ලබා දෙන්නේද සැහෙන කරමක් සිතා
බලාය. එවිට කළ යුතු වන්නේ දෙවිය මගේ සිත සිතා සිටිනා
විට අප අපට අවැසි දෙය කර ගැනීමය.

* * * * *

මගේ චරිතයන් උසස් පොළ විභාගය ලියා හමාර වී තවම
එහි රස්තාවක් තිබී නොව සිටුවෙන් තැනී කරමිය. අවුරුදු ගණනාවක්
පුරා ඉස්සරහට පිටුපොම් තිබූ අධ්‍යාපනයේ සොත්තිර හතරක
පහක බර යෙදී ගියාට පසු හිතට දැනෙන්නේ තිබුවෙන් කියාගත
නොහි මතත්වු අස්වැසිල්ලකි. විභාගය අවසන් වූ දා කොල්ලන්
හා එක්ව පාර පුරා තැබූ අසුරු මට මැරී පොත්. විහිදුවෙන්,
සතුටින්, සිතාගෙන් පිරී ගිය ඒ සොදුරු යුගය ආයේ තමි කිසි
කලෙක නොඑනු ඇත. කිසිදා මතකයෙන් ඉවත් කළ නොහැකි ඒ
සමනළ සමය සිහිපත් කරනා විටත් සිතට දනෙන්නේ අප්‍රවාණ වූ
සුවදායි හැඟිමිනි. කෙසේ නො උසස් පොළ විභාගය අවසන් වන
තුරු කට බලියාගෙන සිටි අප, එය අවසන් වූ විට මෙසේ
පසුතැවෙන්නේ ඇයිදැයි මම නොදන්නෙමි. නැවතත් ආයේ පාසල්
කාලයට යා හැකි තමි නොදය. එහෙත් අප දත් පාසලින් පිටම.
වුවේත් වෙයි.

"කල්ලේ.. නංගි බබා.. කෝ අපේ මැත්ත ඉන්නවද..?"

චරිතයාගේ කටහඬ හදිසියෙන්ම නැගී යෙදිනේ ඇයි. මේකා
උදය පාන්දරම මා සොයාගෙන ආයේ ඇයි..?

"මොන මැත්තද..?"

"මගේ එකතුක උපන් ප්‍රෙඩා.."

"ප්‍රෙඩක් නම් මං දන්නා අයියා නම් කාමරේ ඇති.."

"ඔයා ප්‍රෙඩාලා ගැන මොනවද දන්නෙ නංගි බබා..
හැම ප්‍රෙඩක්ම වැදගත් මට.."

"මොකක්..?"



www.picshrink.com

සොරි.. සොරි. කිසිකවත් කියන්න මින කතාවක් මගාව

"හරි.. මව සස්සෙ මහොම පටලව ගන්නෙපා.."

"තව විකකින් මවයි, කිසිකවයි ප්ලේන්ට් මින.. අඩු සිනි, වැඩි කතව.. හොඳ උණුවට.. හරිද.. නංගි බබා.. ප්ලේස්.."

වරුණ, නංගිට බැහැපත් වන තව ඇපේ. මු උගේ හෙදර වගේ, අපේ හෙදරින් ප්ලේන්ට් ඉල්ලන හැටි නම් අපුරුය. විකකින් මගේ කාමරයේ දොර රෙද්ද ඉහළවම එසව් ගියේය. ඒ සිටියත් හෙමින් සිරුවේ ඇතුළට එවුණ ලොකු මල්ව වරුණයාගේය. මුත් හරියට රහත්තේ, අර කාටුත් පිල්ලි වල වාගේය.

"කිසිකව.."

"ම.."

"උඔලගෙ නංගි බඩු ඇවි වගේ කිවියට කොට්ටි කරල වගේනෙ.. මව වැරදිලා මවි. කියලා කියවිලා, තව සිංගෙන් ඒකි මාව අනුතව කරනවනෙ.."

"ඒක නම් කියවවත් වෙන්නෙ නෑ.."

"ඇයි..?"

හෝටි එකටම ගා තිබු කොන්ඩය අත ගාමින් වරුණ මගේ ඇඳ දේරියේම තිබු පුටුවෙන් වාඩිවිය.

"අපේ නංගි හරක් මස් කන්නා බං.."

වරුණයාගේ කව, එහෙට මෙහෙට දෙපැත්තට ඇඳව් ඇහීර්

ගියේය. මා කිසි අමත කතාව උංව උහුලා හත්තට බැරි වෙන්නට ඇත.

"උඔව කිව්වයි කියලා හිතාගනි. කිසිකව.. මේක පත්සලක් වගේ සාන්ත දාන්නව කියෙන තැනක් හත්ද මව කුණුහම්බ කියන්න බෑ.."

"හරි.. හරි.. අඩි නවත්තල. උඔ ආවේ මොකටද කියපං.."

මුත් එක්ක ආ ගිය කතා කර කර පලක් නෑය. හෙළිත්ම ආ කාරණයට බයිනා එක සනීපය. නැතිනම් මේකාට බයිටි වෙන්නට වෙන්නේ මටය.

"උඔව හෙට උදේ මොකක් හරි වැඩක් කියෙනවද..?"

"ඇයි..?"

"හැයි ගාත්තෙ නැතුව අහපු දේව උත්තර දිපංකො.. මොනවද කිසිකව..?"

මුණ හරක් කරගන්නා ගමන් වරුණ මගේ ඇඳ උඩින් කකුල තැබුවේය. මව තද වෙන්නේ සිත්ත කිවාවය.

"වරුණ මේ.. කරණාකරල මග හම්පඩ සපත්තුව දාපු කකුල බිමට ගනි.. මේ හෙදර පරදි හෝදන්න කවුරුවත් නෑ.. හම්.. හම්.. ඉක්මනට.."

"යකෝ.. උඔෙන් කියෙන මල අඩි.. කෝ ඉඳපං.. බලන්න.. මොකක්ද මං කිය කියා තිවියෙ.."

"උඔ මුතුත් කිව්වේ නෑ.. වැඩක් කියෙනවද ඇහුවා.."



www.picshrink.com

"උඹට කියන්න බිම්බා.. උඹ හෙට දවසම මු රාත්රි
මගේ මාමා මං වෙනුවෙන්.."

මුගේ ගෙ කනාවල හැටි මනෝමය. මේකා වෙනුවෙන් මු
දවසම කැප කිරීමෙන් මා හට ලැබෙන්නේ මොනවාද..?

"මට අනන් මනන් වැඩක් නෑ.. හේතුව කියපං.."

"මාර වාත්ස් එකක් බිම්බා.. උඹට කියන්න.."

හිතේ කිසි උත්තේජනයට වරුණ නැවතත් මගේ ඇඳු උඩින්
කකුල කැටුවේය. මම නැවතත් යක්ෂාවේම වීම.

"අම්මපා.. උඹට නම් දෙන එක දෙනවා කණ
පුපුරන්න.. ඔය ආයෙ කකුල කිබි ගන්නද..? ගනින්න යකෝ
ඔක බිම්බ.. මොන දහපපුරාන ඇවිදල ඇවිත් මගේ ඇඳු
පිහිනවද මංදා.."

වරුණයාගේ වලකු ගසි නැටී මට කෙටික දමාවක් මැකිය
නොහැක. මේකා වැඩි වශයෙන්ම කරන්නේ එක කියනා දේවල්මය.

"හේ.. මෙතෙක් ආපු වෙලාව ඉඳලම උඹේ කන්දොස්
කිරියාවනෙ බිම්බා.. ඩංගක් ඔය අදෝනාව නවත්කල මේ
කතන්දරේ අහගනිංකො.."

අහන්නට නම් දෙයක් නැත. නිව්වාට්ටම, කෙල්ලෙන් ගැන
හෝ ගැනියෙක් ගැන කුණු කනාවක් විය යුතුය. ඒකෙ ආයෙ
හෝදන්නට දෙයක් නැත.

"හා.. කියපං බලන්න.."

"උඹයි මායි දෙන්නම යනව හෙට මගේ අලුත්ම කෙල්ලට

බලන්න.. මං ඒකින් එක්ක කමයි මගේ ජීවිතේ ඉස්සරහට
අරන් යන්න ඉන්නෙ.."

"මොකක්.."

මම මදක් වේලා ගියෙමි. එකවරම මට පිහිටුවේ මා උගද
පාන්දරම මල මුසල කමට දකි තිතය. මේ දන් පිදුවන්නට
යන්නේ එකි පිහිතය, සත්තයත් වීම්මද..? හිතැතිවම මු මේ, මාත්
පමණ යන්නට හදන්නේ 'රුහෝති' කෙනෙකු බැලීමට හොඳේද..?
මුත් පමණ හොඳ පිදුවන්නේ මටත් බඩ කට පුරා කැමටය.

"බිම්බා.. මොකද උඹ අවුල්වෙලා...?"

මගේ වෙනස වරුණයා දක ඇති නැඩය. ඕනෑම සිය වගේ
දේවල් කොනොමත් හෙතෙතවය.

"කිසිම අවුල්ක් නෑ.. උඹ යන ගනිනත් කතියම පලයං..
මට එන්න බෑ.."

"ඇ.. ඇයි ඩං.. උඹ සිය වගේ අත්පුරුණ කනාවක්
කියන්නෙ..? උඹ මගේ යාලුවන් හෙමෙයිද..?"

"යාලුවන් නම් කමයි.. ඒත්.."

"ඒත් මේත් මිත්තෑ බිම්බා.. මකක සියාගනිං හැම
ප්‍රෙත්ඛම වැදගත් කියලා මට.."

"මොන තරම් වැදගත් උනත් මට එන්න වෙන්නෑ.."

"ඇයි..?"

වරුණයාගේ ඇත් දෙක දන් කුරුමිබැව්ට සයිත් එකට වීගල
වී ඇත. මාගේ වෙනස උඹ අදහාගත නොහැකි තරම්ය.



"ඔ- උඹ ගැන හිතයක් දක්කා.."

"ඔ- ගැන.."

"හව්.. උඹ මගේ හෝල්ට් එකේදී ලස්සන කෙල්ලෙකුට ආදරේ කර කර හිටියා.."

"ඔත්.. නියමයිනෙ.. සිලපා ඉතිං මේ නහින දෙතින කාලෙ උඹවත් පොත දෙවිල්.."

ප්‍රියන්ත සිටි නම් කොරෝ නායකත්වයෙන් සන්නිවේදන මධ්‍යස්ථානයක් වශයෙන් කටයුතු කරමින් සිටියේ උනිමිනි. උනිමිනි කිසිදු වගක් වගක් නොකළා.

"උඹ ආදරේ කරනු කෙල්ලෙනෙ නම් රුසෝනි.."

"මොකක්..? ඇයි සිමිබා.. ඒකට වෙන නමක් තිබ්බෙම නැද්ද..?"

"මොත් ආහන්ත නමයි සිමිබා... ඒත් ඊට කලින් ඒකිනෙ අයිසලා නකර දෙනා ආවා.."

"දෙයිසත්වම් මිත්තුවෙව්වාම.. ඉතිං.. ඉතිං.."

"උඹයි මායි හොඳමම ආට් කුටි.. උං අපිට නව් ආත නිසාන විදියට ගැනුවෙ.. මම නමයි උඹට කරේ නිසාගෙන උස්සන් ආවෙ.. උඹ ආට් කාලම් මාර්ට් හිටියෙ.."

"ඔත්.. මහ කුණු හිතයක්නෙ උඹ දැකල නියෙන්නෙ.. මනෙ ඇහක්කෝන හිතල වුණා.."

නිසර්ව ආත කලාගෙන වරුණ කල්පනා කරයි. උගේ මුහුණේ දැක් නම් වෙල් සහගත පෙනුමක් දිස්වේ. ඒ අවුල් සහගත ගතිය

අවමංගල සහගත එකක් වෙනවා නම් මම කැමතියි. එවිට මම පාඩුවේ නිස්සාරයක් සිටිය නැත.

"මොනවා කරන්නද..? ඉස්සරහට වෙන්න නියෙන ඒවා තමයි මග පෙන්නෙ.."

"ඉතිං අමතුවන්නෙයො.. උඹවයි මවයි දුවන්නවත් ඉඩක් තිබ්බෙ නැද්ද මග හිනෙ ඇතුළෙ.."

"කොහේ දුවන්නද..?"

"ඇයි උං අපේ කකුලක් කඩලද තිබ්බෙ..?"

"නෑ.."

"එහෙනම්..?"

"උං අපි දෙන්නට වඩාගෙනෙන ගැනුවෙ.."

වරුණාගේ මුහුණ සිතනවකින් පෙනෙන්නට තිබේ. උන මගේ කතාවෙන් යම් කිසි වින්දනයක් ලබන්නට වූණි.

"බිම්බා.."

"ම.."

"උඹ හෙට එන්නෙ.."

මේකට නම් අවවාද කර පලක් නැත. මේ කාක් වේලා මේ අතකයාට කිසි දේවල් දේවදත්තයාට හෝ කුණු වෙන්නට රා බි සිටි නාලාහිර් ඇතාට හෝ කීවා නම් මේ වඩා යහපත් සිදුවන්නට තිබිණි. වරුණයා නම් මේ සම්මතයේ හැදෙන්නේ නැති වග මම විශ්වාසය. මේකා කොයි වෙලාවක හෝ යමෙරට ගුවනක් ඇත.



www.picshrink.com

"කතා කරන්නෙපා.. යන තැනක උඹි තනියම පලය.. මට ඇවිත් මට පරිප්පු කරන්න බෑ.."

මම වරුණගේ මුහුණටම කිවෙමි. බලා හිඳිද්දීම උගේ මුහුණ පවුන්කු වියි.

"බිම්බා.. මං ගැන ඩිංගක් අනුකම්පා කරපං.. මට උදව් කරපං.."

"උඹට අනුකම්පා කරන්නවත් උඹට උදව් කරන්නවත් මට බෑ.. තිකං ඔබ් කන්නයි වෙන්නෙ.."

"හෙප්.. මෙව්වර කර් මං තිකත් හිටියෙ උඹයි මායි කොත්තුවයි ලයිම් හෙඩියයි වගේ එකට සිරාවට පැහොනවා කියලා.. දැන් බලපුවහම උඹ වැදගත් ප්‍රෙඩක් තෙමෙයි බිම්බා.. මට හරිම කණහවුයි.. මං උඹ ගැන තිකත් හිටපු විදියට.. මගේ සියලු බලාපොරොත්තු බොද වුණා.."

"කමක් නෑ.. මං උඹේ කියන මින අවයවෙකට වදින්නම්.. දන් මට වද නොදී මෙතනින් පලයං.. එක විතරයි පහක් මට නිව්සැනයිල්ලේ ඉන්න.."

ඇස් දෙක පියාගෙනම මම අනෙක් පසට හැරුණෙමි. මේ වරුණයාගෙන් එන කරදර නම් කියා ආත්මයේ සිට සිවුපසින් පත්තාගෙන එන ඒවා විය යුතුය. ඒ පාර කිසිදු හැල හොල්මනක් නැත. නිව්ටාවටම වරුණයා යන්නට ඇත. මගේ හිතට පසුතැවීමක් වැනි හැඟීමක් දැනේ. මා උඹ කතා කළා සැර වැඩිය. උඹ සමහර විට මගේ උදව්ව අකමැතිවෙමි එකක් වන්නට ඇතිය.

මම හෙමිත් සිරුවේ දොර දෙසට හැරුණෙමි. මේ තත්පරයට දෙකට සිතුවුණ දේ විදුරු පාත්තරයක් බිම වැටී බිඳී යනවා සේ

ගැහැනින් කුඩුපව්වමි වී ගියේය. ගස් ගෙම්බෙකු සේ උගේ ලොඩි ඇස් දෙක මගේ මුහුණේ සියාගෙන බලා සිටින්නේ වරුණ හෙවත් මාගේ පාප මිත්තරයාය. ඒ කියන්නේ මේකා කාමත් ගොස් නැති වග හේද..? මේකාගේ නැතැදිව්වකම කියන්නේ මේ තරමටම පල කිය කියාම පලා බෙදලාත් මු එක අහලක් මෙතනින් නොහෙල්ලන එකය.

"හප්පේ.. ඇති යාත්තං.. ඒ පිස්සු විතරයි පහ ඉවර වුණා.. උඹ සිරාවටම හොද සිද්ද්වි කොල්ලෙක් කියල මං දන්නවනෙ බිම්බා.. උඹට මං ගැන දැන් හෙණට දුක ඇති හේද..? උඹට පත්තු වෙතව ඇති හේද..? මොකක්.. නෑ කියල කිව්වා.. වෙන්න බෑ මවං.. උඹේ මුණ බලපුවහම මට කියන්න පුළුවන් හෙට උඹ එනවා කියලා කියා ගන්න බැරුවයි ඉන්නෙ කියලා.."

දුක පාතක හොල්ලක් හෝ වෙනත් පහර දීමට හැකි දෙයක් නොමැති එක මුගේ වාසනාවය.

"උඹේ හදවත වැළපෙනව කියල මං දන්නවා බිම්බා.. මාව රිද්දල උඹට සතුටින් ඉන්න බෑ.. මං දන්නවා.. අම්මට මං දන්නවා.. උඹ හෙට එනව හේද බිම්බා..?"

මේකාගේ කුණු කකන්දරේ තව දුරටත් ඉවසා අයා සිටින්නට ගියහොත් මාගේ තහරයක් හෝ පුපුරා යනු ඇත.

"කොහේවද මං එන්න ඕන.."

පුළුවන් උපරිම සන්සුන් බව සිතේ දරාගෙන මම ඇසුවෙමි. වරුණයාගේ කට කනටත් එකා පළල් වී ගියේය.

"ඒකනේ.. ඒකනේ.. මං දන්නවා උඹ නැවිල්ලා ඉන්නෑ"



www.picshrink.com

... ගැනු මෙයෙක් නැති උනත් උඹ හර හොඳයි
සමනා.. උඹ හර ස්වභාවය.."

මිනිසුන් මුරුංගා අතුරින් තවත්තට මු දෙසියාය. ඒක මවුද
සියා වෙනසක් නොමැත.

"කයිය නවත්තල එන්න මින තැන කියප.."

"මි.. පිළිසරණ ගාවට වරෙන්.."

"පිළිසරණ..?"

මා ඇසුවේ මදක් පුදුම විලාය. මේ ගස් ගෙම්බාට පිළිසරණ
වැඩිහිටි නිවාසය අසල කරන්නට ඇති රාජකාරිය කුමක්දැයි මට
කෙසේවත් පැහැදිලි වූයේ නැත.

"මව්.. උඹට ඒක ප්‍රශ්නයක්ද..?"

"ප්‍රශ්නයක් හින්ද තමයි ඇහුවේ.."

"ම. මගේ ආදරේ රෝස මන්දිරේ හෙට ගෙනියන්න
කිරණය කලා.."

වරුණයා මොනවා කියනවාදැයි මට පැහැදිලි නැත. 'රෝස
මන්දිරය' යනු, පිළිසරණ වැඩිහිටි නිවාසයට බොහෝ දෙනෙකු
පවසනා අන්වර්ථ නාමයයි. ජීවන මංකලාවේ අන්ත අසරණ වූ
වැඩිහිටියන්ට, කාත් කවුරුවත් නොසලකනා දෙමව්පියන්ට රෝස
මන්දිරය ඉස්ට දේවතාවෙක් මෙන් විය. එකැතින් යන බොහෝ
අවස්ථාවල රෝස මන්දිරයේ කාප්පය අයිතට වී පාර දෙස සතුටින්
මෙන් බලා සිටින වැඩිහිටියන් කිහිප දෙනෙකු මට හොඳට මතකය.
එහෙත් ඉන් එනාට මා කිසිදා සිතන්නට ගොස් නැත.

"එහෙතම සිමිබා.. ම. යනවා... බායි.."

වරුණ යන්නට පැරසි දොර දෙසට යද්දි මම නැවත ඇඳහි
නාන්දි වූණෙමි. හින් නිදිමසක් සිත අසලම වේ. මම ඇස් දෙක
පියා ගනිමි.

"අවෝ.. උඹ මට 'බායි' කියල කිව්වේ නෑ.."

මේ කරදරකාරයා ආයෙක් ඇවිදින්න. දෙසියනේ කියා ඇහු
කණ පියා හත්තට හසුවා විතරය. පෝකටත් මම හෙමිත් සිරුවේ
බායි කිවෙමි.

"බෑ.. බෑ.. උඹ ඒක හෙණ මරොප්පු කාලෙට කිව්වේ..
අනිත්තෙක මට ඇහුණෙත් නෑ.. සිරාවට ලෙන්ගකුකමින්
කියප. සිමිබා.."

තවත් නම් ඉවසා හිදින්නට නොහැක. මම හතික ඇඳෙන්
බැස වේව්විය යසසා අද පොල්පත් අතට ගත්තෙමි. විකසින්
ඇසුණේ ගේ පොරළාගෙන එළියට පුරා යන වරුණයාගේ ශබ්දයයි.
මේකා මෙහෙව්වින එළවා ගත්තා ඇති. නැත්නම් මට වෙන්නේ
පේ පෝස කරගෙන තැවී තැවී හිදින්නටය. කෙසේ වුවත් මේ
වනවිට හෙට දිනේ වරුණයාගේ තනි නොතනියට යාමට මා
සිත හදාගෙන අහවරය.

Lankan e-community

හරියටම උදේ අටේ කතිසම වදිද්දිම මම රෝස මන්දිරය
හෙට ආවෙමි. රෝස මන්දිරය කියා කීවාට මෙහි ඇතුළත ඇත්තේ
මල් නැති රෝස ගස් බව මම පාසල් යන අවදියේ සිටම දැන
සිටියෙමි. වරුණයා මට එන්න කීවේ අටට නොවේද..? ඒත් ඒකා
මේ පැත්ත පළාතකවත් නැත. මා බොස්සේ මුදු පිටි එකට



www.picshrink.com

ත් නියායෙන් නොකියාමි ආවාට අදහස්, උං කාමස්
පසං පැත්තට සුරිය රක්ෂිය වැටෙන තුරු නිදිවත්දෝ මට සැක
නැත. මේ අසත්පුරුෂ මිත්තරයා වෙනුවෙන් මම තව
විංගක් ඉවසමි.

පිළිසරණ වැඩිහිටි නිවාසය අහම ඇත්තේ 'පරෝපකාර මාවත'
ය. මට උය කියවා හැනීමට හැමදාම අපහසුය. නිකං දිව උගුක්කු
වෙන ගතියක් දැනේ. අම්මාපල්ල මේවාට මෙලෙස නම් තබන්නට
ඇත්තේ කුමන බහුමුතයා විසින් වන්නට ඇතිද..?

සිත නොඉවසිලිමත් වෙයි. මම වටපිට බැලුවෙමි. වරුණයා
තවම නැත. මු් තම් කොටියා කැවත් මදිය. මේකා තරමට නැහැරුනු
අලුතුත්තේරු කොල්ලෙකු මා මේ සංසාරය පුරාවටම දැක නැත.
උං මේ තරමට කණු පොදු කියන්නට උගත්තේ කාගෙන් විය
හැකිද..?

සිතියක් පහත් නොමැතිව හතර දහේ කල්පනා කරමින් හුණ
මා උඩ ගොස් බිම වැටුණේ සැර සද්දට ඇසුනු කන් කිසිපොලා
යන වාහනයක නලා ගබ්දයකිනි. විනේ දැනේ ගැටි නොගැටී
වාගේ ගොස් තැටිකුණේ නවත පත්තරයේ කාරයකි. තත්පරයක්වත්
හිසේ නැත. එහි රියදුරු අසුන පැත්තේ වීදුරුව ස්වයංක්‍රීයව පහත්
විය. කුටිරළියේ සිතල බඳු සිතලක් හා සිත් කිනි, කවන සුවඳක්
එතුළ සිට මවෙත ගලා ආවේය.

"මැරෙන්න හදනවද මිනිසෝ.. පාර මැද්දේ ඉඳගෙන..
කාලකත්තී යක්කු.."

වාහනය තුළ සිටියේ අවි කණ්ණාඩි පැළඳි හයේ හතර
ප්‍රමාණයේ තරුණයෙකි. දකි පළමු මොහොතේම ඔහු හැඩකාරයෙකු

බැව් මම පැහැදිලිවම දැක ගනිමි. හැඩකාරයෙකු සිටා වැඩකාරයෙකු
වුවත් මේකාට කවුරුවත් කතා කරන්නට උගන්වා නැති හැඩය.

"තමා...වෙ...ත්...න..."

මම යාන්තමව පිරුවට කියාගනිමි. හැසිනම් මේකාගේ මුහුණේ
ඇති පෝත්තියට මා යට කර දමන්නට වුවත් බැරි නැත.

"කොහේද යන හරකෙක්.."

මා දෙස ජන්මාත්තර වෙරයකින් මෙන් මිරවා බලා ආරය
උපරිමයටද කොහෙදෝ රේස් කර පරෝපකාර මාවතට දැමුවේය.
මම වහා පහෙකට පැන ගනිමි. තව හුලෙන් ඒ තැන්ඩියා මා
නොන්ඩියෙකු බවට පත් කරන්නට ඉඩ තිබිණි. සිදුවූ දෙය නම්
සිතට හරිමි නැත. 'කොහේද යන හරකෙක්' යැයි දිවේ කොල්ලේ
නොගැටී ඒකා කියූ හැටි.. ඊට මොහොතකට කලින් මා කාලකත්ති
යනා වී නැත. ඊටත් වඩාකට කලින් මා මැරෙන්නට හදන මිනිසෙක්
වී ඇත.

මම කවිදුරටත් නොපත්වූත් විනිසට වීම්. මගේ පාපකාරී
මිත්‍රයා තවමත් නැත. උං කිවේ උදේ අවද නැතිනම් ඊ අව දැයි
මට දැන් දැන් සැක සිතේ. මා මේතන දැන් විහාඩි තහලිහකට
ආපන්න කාලයක් ගත කර ඇත.

වරුණයාට මන බම්බුවක් ගසා තිබුණු කියා හෙදර යන්නට
මට සිතේ. ආයේ මොන අවිමගුලකට මා මේතන රැඳී සිටිනවාද..?
කෙසේ වුවත් වරුණයා තැබූ මේ අවිජානක කනුවට තම් උගේ
මාදු කැල්ලක් හෝ කු යුතුමය. හෙදර එන්න සිතා මම හැරුණෙමි.
ආයේ වරුණයාගේ හුළහක්වත් මට උවමනා නැත. මට යට කර
දමන්නට මෙන් රේස් කර, පරෝපකාර මාවත පිස්සේ ඉහිල ගිය
නොසංචාලයාගේ කාරය, රෝස මන්දිරය ඇති ඉඩමේ අවසාන



මගේ ජීවිතය මුරමකින්ම කැණිට හැරවූ අසූරුම සිදුවීම

බොක්කෙන්ම හිනාවක් යන්නට ආවත් මා බලා හිටියේ



මගේ සුරුළු ප්‍රියතම දෙයයි. චරිතයාට අත්තනට මේ වගේ
 ලොකු සමග විනාඩියක් කතා කර කර දැක්වීම දැක්වීම...
 මගේ අස් බෝල පුරුම්බවට ප්‍රමාණයට ලොකු වෙන හැටි මට
 ආසාවෙන් බලා ඉන්නට පුළුවන.

"මේ මිස්ටර්.. මගේ ප්‍රශ්නවලට උත්තරයක් හම්බවුණේ
 නෑ.."

මම සිතාගත්තේය. ඒ වචන වික නම් කලින් ඒවා තරම්
 සාක්ෂි දාන්න නෑක. දෙවිලිය මගේ ප්‍රියතම දෙය කන්න මෙන්
 බලා සිටියි. තව මොහොතකින් ඇය ආසිට හැරෙනු ඇත.

"කාරණ මතක තවත්කලා අන්න අර උඩ පාර පැත්තට
 ගියා.."

සිදුවන්නට ඇතැයි අනුමාන කළ මේ කියවුණි. දෙවිලියගේ
 වචන සිතාගත්තේ මපවත් වී ගියාය. මොන මේ සිතා මල් මට
 නොලාගන්නට දෙනවා නම් මුළු කාකාරය පුරාවටම මම එය
 ගිහින් කියාගෙන හිඳිමි. නිරතුරු සුවිසර විඳිමි.

"නියමයි.. දිලාරා.. වරෙන් කෙල්ලේ.."

දෙවිලිය අනෙක් යුවතියට කැමැත්තක් කරන වෙනම දිව
 ගියාය. එනකොට අනෙක් යුවතියගේ නම 'දිලාරා' ය. එසේ නම්
 මා හා කතා කළ යුවතියගේ නම කුමක් විය හැකිද..? නම්
 කුමක් වුවත් මට එළොව පොල් තෙත්වීමේ තරුණියන් දෙදෙනා
 රිහාවට කළ වැඩය දුටු විටය. වහ වහා කාරයේ වයර වෙතට
 ගොස් මවුහු දකුණු පැත්තේ රෝද දෙකෙහිම හුළං බිංදුවටම බැස්ස
 වූහ. වඩාත් ක්‍රියාශීලී වූ මා සමග කතා කළ තරුණිය වම්
 පැත්තේ ඉදිරි පස වයරයේද හුළං ලෙල්ලටම ඉවර කර දැමුවාය.

දකුණු පසට අතකොසකු සේ මා බලා හිඳිද්දී තරුණියන්
 දෙදෙනා සහයෝගයෙන් කාරවෙති වයරයේද හුළං විසා අවට
 පරිසරයට මුහු කළහ. ඒ සමගම මා දැක්මේ ඇත පාර කොතින්
 මතුවන කාරයේ ආ තරුණියාය. මම වහා ක්‍රියාත්මක වූයෙමි.

"අත්ත කඩයා එනවා.. දුවන්න.."

අනතුරු ඇඟවීම නොදැනටම ප්‍රමාණවත් විය. කෙල්ලන් දෙදෙනා
 උසේත් බෝල්ට්ටත් වඩා වේගයෙන් දුව විත් ක්‍රීඩිලයට නැග
 ගත්හ. ක්‍රීඩිලය කිටුණේද ස්වාර්ථී කරගෙනමය.

"මයක් මතතින් අයින් වෙන්න.."

දෙවිලිය ක්‍රීඩිලයෙන් මුදුව එළියට දමා මට කියන විටම
 ක්‍රීඩිලය මාවත් පසු කරගෙන විදුලි වේගයෙන් පරෝපාසාර
 මාවත ආරම්භ වන ස්වභාවයට ගොස් තිබිණි. මම වහා ආපසු
 හැරුණෙමි. අපේ කිටු කෝටු කැල්ලද විසි කර දැමුවෙමි. 'මයක්
 මතතින් අයින් වෙන්න' යැයි කෙල්ල කිවුවේ නොදකට නම් වෙන්න
 බැරිය. ඒ කිසි වචනාල පැහැදිලි අර්ථය මට වැටහෙද්දී මගේ
 අසුඛ ලදි වඩි ගබ්දය එළියටත් ඇසුරා පරිද්දට වැටීම් කිටුණි.

මා කරන්නට සිටි කාර්යය තරුණියන් දෙදෙනා ඇදක් කුදක්
 නැතිව කළ හැටි නම් අපූරුය. එකෙක් එම අපූරුකම කෙල්ල දෙක
 දිගේ බේරන්නේ කඩයා මෙය මා කලා යැයි සිතුවෝතින්ය. මම
 හඬ හඬකට රෝස මන්දිරයේ ගොඩවූව දෙසට ඇවිදගෙන ආවෙමි.
 එය ඇවිදීමකට වඩා දිවීමකට ආසන්න යැයි මට සිතේ. තවම
 කඩයාගේ ගබ්දයක් නෑක. මට ආපසු හැරී බලන්නට බියක්
 දූගේ. කෙල්ලන් දෙදෙනා ද පැත්ත පලාකසා නෑක.

"මේ.. මයි.."



මාරයක්ගේ සනාථව සමානව ඇසුරු වීමට හැකි විය. ඒකා දුටුගෙන එන මුණින් තැනීම මේ කළයුතු කිසිම. ඒකා දුටුගෙන එන මේ ලෙස ලෙස ඇසේ. ඒ නිසාම මා පෙර දවසක දකි 'රුපෝති සිහිනය' ඇත්ත නොවේ නැතිවත් රන දැක්වෙන බවද..? දෙවරක් නොසිතා මේ අතීත ඉක්මන් කළෙමි.

"කමුසෙගෙ කන ඇසෙන්නෙ නැද්ද..? එක පාරක් කතා කරනමි.. ආ..?"

කනි කුඩායක් හලමින් දුටුවත් මගේ ඉදිරියේ නතර වූ තනියා කිසිදු හිරිහිතයකින් තොරව මගේ කම්ප කොලරයෙන් අල්ලා ගත්තේ රෝස මතඳිරයේ ගෙට්ටුව ඉදිරිපිවදීමය. ඇතේ පතේ දෙකට දෙවාරේ නිමුණ වෙරියය සිඳි ගියද තනියාව තවත් බාල්දු වෙන්නට මට සිතුවේ නැත. තව දුරටත් මේ ලෙස නිත්ය ආකාරය විසිය නොහැක.

"අහන දෙයක් කමුසෙ අහනවා මගේ කොලර් එක අතරල.."

හිතේ අහලකවත් නැති පිටි එකක්, කර් උඩ කට්ටයෙන් මේ කීවෙමි. තනියාගේ ඇස් බලා හිඳිද්දී කුඩා වී ගියේය. උප මෙතෙම ප්‍රතිප්‍රකාරයක් බලාපොරොත්තු වන්නට නැත.

"අතෑරියෙ නැත්නමි..?"

"අතෑරියෙ නැත්නමි.. දෙන්නෙ කන පුපුරන්න.. ම. මොනව කරාටද මිනි මගේ කොලර් එකෙන් ඇල්ලුවෙ..?"

තනියා තවත් අවුල් වූ බැව් පෙනුණි. මා වැනි ඇවිවෙකුගෙන් මේ කරම් සිරා ගේමක් එකැයි උප හිතෙකින්වත් සිතන්නට නැත.

කොලර් එකෙන් අත ගන්නා අතරම තනියා වටපිටාව දෙස බැලුවේ ඒ නිසා වන්නට ඇත.

"එකකොට කමුසේ මගේ කාර් එකේ තුළ ඇරියෙ නැ..?"

දෙකක් නැත. තනියා කෙලින්ම මගෙන් ඇසුවේය. මා ඇරිය තුළකත් නැත. සියල්ලම කළේ අර දෙවලොවින් ආ පුරුද්දකින් දෙදෙනාය. එතෙක් මට කෝටියක් දෙනවා සිවිවත් මා සිවුත්ව පාවා දෙන්නේ නම් නැත. ඒ මේ බිම්බාගේ හැටිය.

"කමුසෙට පිස්සුද හලෝ.."

"එතෙතම මගේ කාර් එකේ තුළ ඇරිපු කවුරු හරි දක්කද..?"

ඒ පාර තනියා වි.ගත් කල් වී ඇති බැවිය. 'අතේ ම. තම උකට කියයි. බව කෙසේ..'

"ම. දැක්කෙ නැ.."

"එතෙතම කමුසෙ මොකද මෙතන කරන්නෙ..?"

මේත් කවුලා වගේ නිමුණ කතන්දරය ආයෙන් උඩට එන්නට හදනවා වගේය.

"කොලේකුයි පැනකුයි අරත් එතවා ලියල දෙන්න.."

මගේ කට කැඩිවිට කතාවට තනියාගේ මල දෙපාරක්ම පැන්නේය. ඇස් වහක් කටවහක් නැතුවම උගේ මුණ කේන්ද්‍රයෙන් දමි පාව විය.



The Spirit of Sri Lankan e-community



... මොකක්ද උම් කීව්වෙ..?"

තනියා පැත්තේ මට හෙත්තටය. උම් එකක් ගැහුවොත් මං මාගෙක් හරි හෙත්තට යැයි මම සිතාගෙන සිටියෙමි. එතෙක් ම සිද්ධි දෙකම සිදුවන්නට පෙර අප අතරට කෙල්ලෙක් කඩත් පාත් විය. තනියා දෙස බලනා ගමන්ම මං හොර ඇතින් කෙල්ල දෙස බැලුවෙමි. ජීවිතයට දක ඇති කෙල්ලෙක් නම් නොවේය. විකක් ලත්සි පාට, විකක් සිංහල පාට එකක්ය. කලින් මා දැකි පුරුපිනියන් දෙදෙනා තරම් ගතියකුණු නැත.

"අ.. අනේ.. මේ මොකද රංචු වෙන්නේ..? මොකද මිලාන් ඔයාට වෙලා තියෙන්නේ..?"

ලංසි කෙල්ල තනියාගේ අනේ එල්ලුණාය. එයේ නම් තනියාගේ නම් මිලාන්ය.

"වෙලා තියෙන්නෙද..? වෙලා තියෙන්නෙද..? මේන්ත මේ පකිස් බුරුවා අපේ කාර් එකේ හුණ ඇරල.."

තනියා කියන දේවලට හිටිස් ගා සිතුවක් එළියට පැත්තද මම වහා එය නවසා ගනිමි. පකිස් බුරුවා හේ කටරෙක්ද..? ලං ලංකාවේ වාසය කරන මේ අහිංසක බිම්බාට සමාන වූයේ කෙල්ලක්ද..?

"මොනවද මිලාන් ඔයා ඔය කතා කරන පරා වචන.. සිත්.. කවුරු හරි අහන් හිටියොත් මොන තරම් ලැජ්ජාවක්ද..? ඔයා මේ කොහෙවත් යන අහිංසකයෙක් අල්ලගෙන.."

"හත්.. ඔයා මොනවද 'මිනෝලි' මේ ගස් ගෙම්බා ගැන දන්නේ.. මු තමයි හුණ ඇරියෙ.. මං මුව පොලිසියට ඇදගෙන යනවා.."

තනියා හදන්නේ උගේ කෙල්ල බේරිගේ හොරක් බිඳවැටී

විහිලුවකටවත් කෙල්ලෙකු නොමැති වුවත් මේ ගුණ යහපත් සිමිබා සිටාට ඉඩ දෙන්නේ නැත.

"මම තවුසෙගෙ ඇරලු හුණක් නෑ මියි.. මේ පාරේ තවත්කල තියෙන වාහනවල හුණ අරින්න කරමේ මට මානසික ආබාධයක් නෑ.. කෝකටත් තවුසෙ ගිහින් මොළේ වෙස් කරව ගන්නවා..."

"මිනෝලි.. මං එක්කො මුව මරනවා.. මුගේ කට තම් හොඳවම් වැඩියි.."

"ඔයාට පිස්සු මිලාන්.. එන්න අපි යමු.."

"යන්න මොකේද මිනෝලි.. මේකා වයර් හතරෙම හුණ ඇරලනේ.."

තනියා කවුරුත් කැමැත්ති දවම ගණන් උගේ පෙම්වතිය බේරිගේත් උට උගේ හොඳ-වල ගතිය එකම අකහැරීමට නොහැකි වාගේය. තවත් මේතැනට ම උගේ කැටියම් දෙස බලා සිට මට අත්වන සෙතක් නැත. තනියාට තනියම කියවන්නට දී මම පාර පැත්තෙමි. ලං තවත් මොනවාදෝ මහා හයිසෙන් කියවයි. 'මම උඩට පස්සෙ අල්ල ගන්නම් වැනි දවැන්න පුරසාරම් ඒ වචන අහමේ මේ. හොඳයි.. ලොදු දන්නම් මං අල්ලා ගැනීමට හැකියාව තිබුණා නොවේද..? බලාගෙන ගියහම උගේ වැඩ පෙත්වන්නේ කටින් වාගේය.

* * * * *



02

වරුණයාට

කුමක් සිදුකරනවා ඇත්දයි කල්පනා කරමින් මම බස් රථ නැවතුමේ බසයක් එනකුරු බලා සිටියෙමි. අම්මාපල්.. මු මට කැබු කනුව ජාතියේ සොදුරු කණුවක් මා මුළු ජීවිතයටම දක නැත. ආයේ ජාති ජාතිවත් වරුණයා සමග පාඩක කොටක නොයන්නට මම තීරණය කළෙමි.

"ඡ..ඡ..ඡ.. ඡඡ.."

නයෙකු සේ පිහින්නේ කවුරුන්දයි බැලීමට මම නැරඹෙමි. අවුරුදු හතළිහක් පමණ වන පුද්ගලයෙකු මගේ දෙස බලා සිටියි. ඒ මදිවාව හිසු මට අතින් මොනවාදෝ පෙන්වයි. මම අනෙක් පස බලා ගනිමි. උං මට කොලොප්පන් කරනවා වැනිය. හොඳට යසට කටක් තිබියදී ඒකාට කතා කරන්නට බැරි ඇයි. විකෘති මෙන්න නැවතත් ඡඡ.. ඡඡ.. සද්දය පැමිණෙයි. බස් නැවතුමේ සිටි අවුරුදු හතළිහේ ඉලන්දාරියාව හමදානය නිර්මට මෙන් මම උං දෙස බැලුවෙමි. දන් උගේ මුට්ටි මඳ සිතාවකි. උං ඒ සිතායෙන්ම මටද..?

"ඇයි..?"

මා ඇසුවේ ඔරොප්පුවටමය. උං බැලුවේ තෝන්ඩියටමය.

"කෙල්ලො දෙන්නෙක් කතා කරනවා.."

මම කෘතීකව පාර දෙස බැලුවෙමි. මට ඇත් අදහසක නොහැකි විය. මෙන්න අර දෙවිලියන් දෙදෙනා නැවතත් ඇවිත්ය. මම හතික පාර පැන ඔවුන් වෙතට ගියෙමි. මගේ නිවු හදිසියට ලොරියක්, ත්‍රිවිල් දෙකක්, ප්‍රයිඩ්ට් බසයක් හා මෝටර් සයිකල් දෙකක් තව නුලෙන් මා යට කරගෙන යනවා සිකුරුය. ඒ සියලු වාහන පැදවූ එවුන් මාගේ අම්මා තාත්තා ඇතුළු මුළු නැදූ සතුහරේම විලි ලැජ්ජාවකින් කොරව සිහිපත් කරන්නට ඇත.

"ඔයාව ප්‍රශ්නයක් උගේ නෑ හේද..?"

'දිලාරා' නමින් හැඳින්වුණු තරුණිය මගෙන් ඇසුවාය. ඒ ඇසුවේ වාහන වලට යට නොවීම පිළිබඳවද නැතහොත් තඩ්දා පිළිබඳ සංසිද්ධියටද කියා සිතා ගත නොහැකිව මම ඇමරුණෙමි. මා මැරුණාට ඔවුන්ට කමක් නැත. මේ අසන්නේ තඩ්දා ගැන.

"ත්.. නෑ.. මුකුත් අවුලක් නෑ.."

"එහෙකම් කමක් නෑ.. අපි හිතුවේ මලාත් අයියා ඔයාව අල්ල ගනිති කියලා.. එයා සාමාන්‍යයෙන් ඒ වගේ ගොත් පාවි දාන්න දක්ෂයි.. නැද්ද දිලාරා.."

මම වටහිට බැලුවෙමි. පාරේ යන එන සියල්ලෝම ඔවුන්ගේ සියලු වැඩ පසෙකලා මා දෙස බලා සිටිනවාක් වැනි හැඟීමක් මට දුනේ. බලාගෙන ගිය කල වරුණයා කොතරම් ජවයකින් කෙල්ලන් හා කතා කරනු ඇතිදයි මට සිතාගත හැක.



"එයා මාව අල්ල ගත්තා.."
"මොනවා..?"

The Reader's Place - forget me not

www.picshrink.com

කුඩා කාලයක් දෙදෙනාගේම දැක් උඩ යනු මම බලාගෙන සිටියෙමි.
ඒ කියන්නේ මේ අභි-සක බිම්බාව පොරක් විමට අවස්ථාව
උදාවගෙන එන බවද..?

"ඔව්.. මගේ කොලර් එකෙහුත් අල්ලගෙන මට
තෙලන්නයි ලැස්ති වුණේ.."

"දෙයියනේ.. ඔ... ඔයා මොනවද කරේ..?"

"මොනව කරන්නද.. උපදිනකොටම හම්බ වෙව්ව කට
හත්දා ගුටි නොකා බේරුණා.."

මගේ කතාවට කෙල්ලන් දෙදෙනා කිසිදු වුණ බලා ගන්නවා
මම දුටුවෙමි.

"අපි හිත්දා ඔයාට කරදරයක් වුණා නම් සොරි..
ඔයාව අහම්බෙන් වගේ දකුණු හිත්දයි අපි ඔයාව දකුණ
බැහැර ආවෙ.."

ඔවුන් පැමිණි ත්‍රිවිලරය කොහිදයි සොයා මම වෙනෙසුණද
මා දක්නේ අප තිදෙනාටම මදක් එකායින් නවතා තිබූ මොත්තෝරා
ස්පෝර්ට් වර්ගයේ කලු පැහැති රළයකි. ඔවුන් ත්‍රිවිලරය පාවිච්චි
කරන්නට ඇත්තේ අර වැඩේටය.

"ඔයා අපිට කිව්වේ නැත්නම් අපි මිලාන් අයියගෙ
අතටම අහුවෙනවා.. කරපු උදව්වට තූන්කස්.."

"උදව්වට..?"

"ඔව්.. ඔත්තු බලපු එකට.."

දෙවිලිය එය කිවේ ඇත් දෙක මදක් නටව නටවාය. ඇය දුටු
ඒ නැඩ තලයෙන්ම මම ඇය වෙතට බැඳී ගියෙමි. කිසිදු
සුවඟියකගෙන් නොදකි සොලරු බවත් මම ඇයගෙන් දුටුවෙමි.
කෙල්ලන් මේ තරම් අපිට ආසා තිබෙන ලෙසට හැසිරෙන්නේ
ඇයි..?

"එක ඒ තරම් දෙයක් හෙමයි.. ඔයාල කරපු වැඩේට
මාත් කැමතියි.. ඔයාල මිනිහව හොඳට අඳුනනවද..?"

"ඔව්.. අපි එයාගෙ 'අ' යන්නෙ ඉඳලම දේවල් දන්නවා."

අයත්තෙ ඉඳලම දේවල් දන්නවා නම් මට කව දුරටත් ඒ
ගැන කතාබහ කර එලක් නැත. තඩියාව ඕන හෙණයක් වැටුණොත්..
මට දැන් අවැසි කිසිදු කඩකෝලයකින් තොරව මා හා දොඩනා
මේ සොලරු මානවිකාපියන්ගේ වස්තුව දන ගැනීමටය. එහෙත්
එයටද දෙවිය අසුරුවට කරස් විය.

"එහෙනම් අපි යනවා.. බායි.."

හිටි කැටියෙමි මිනුවත් වේලා පැවති කතාබහ නිමාකොට
ඔවුන් එක් රටකට නැගී යන්නට ගියහ. තහරය මැද හුදෙකලා වූ
මා හට දැනුණේ සියුම් පාලුවක් හා නොසන්සුන්කමකි. අවුම
තරමේ මට ඇයගේ නම් හෝ අසා දන ගැනීමට හැකියාවක්
නොවිණි. වරුණයා මෙතන සිටියා නම් ඇය උපන් ස්ථානය පවා
දනගන්නවා සිතුවිය. ඒ අතින් බැලූ කල වරුණයා සිටින්නේ මට
ගව් ආනක් ඉහළින් බැව් නොසිතාම බැරිය.

* * * * *

තඩියා හා දෙවිලියන් අතර සිද්ධියට මා මැදිවී දවසක්



www.picshrink.com

"ප්‍රකා.."

අම්මාගේ ඇමතුමින් මම ඇය සොයා සොයා සොයා ගියෙමි.

"ඇයි අම්මා.."

"මයා තාත්තට කෑම එක දීලා එනවද..?"

"තාත්තා කෑම ගෙනිව්වේ නැද්ද අම්මා..?"

"නෑ.. අද මට නැගිටින්න ඩිංගක් පරක්කු උනා.."

මට අම්මා ගැන මහා දුකක් දැනිණි. ඇය අප සිද්ධතාවේ වෙනුවෙන් කෙතරම් වෙහෙස මහත් වෙනුවෙන් වෙතවාද..? අප ගැන කෙතරම් කොයා බලනවාද..? අපට කෙතරම් ආදරය කරනවාද..? එහෙත් ඇයට අපෙන් ලැබෙන්නේ මොනවාද..? අවුරුදු විස්සක් වූ මුත් අවුරුදු දහ හතක් වූ නැගිත් ඇයට තව දුරටත් වාගේය. අපට ආදරය කරන්නේත්, අපට රැකවරණය දෙන්නේත් අප නැගිත් වූවි මෙයින් සියා වාගේය.

කෑම පාර්සලය තාත්තාගේ කාර්යාලයට දීමට ඇයට මගීත් සිටියෙමි. හදිසියේම මට වරුණයාව සිහිපත් වුණි.

ඇත්තටම උච්ච මොනවා වෙන්න ඇතිද..? මෙසේ සද්ද බද්ද නැතිව දවසක් දෙකක් හෝ හිඳීමේ පුරුද්දක් උච්ච නැත. උසාමානායෙන් දෙවුන්දර කුඩුවේ ඉන්නවා නම් පේදුරු කුඩුවට දෑහෙන ආකාරයේ දේවල් කරන එකෙකි. එහෙව් අපනයාව සිදුවී ඇත්තේ කුමක්දැයි මට සිතාගත නොහේ.

කෝක වෙතත් වරුණයා සොයා උගත් සිටිය බලා යාමට මම තීරණය කෙරුවෙමි. උච්ච ගෙයින් සිටියට වී සිටිනවා නම් ඒකාට තිත්ත කුණුකරුවාගෙන් දෙන තුනක් සියා අපගේ දිරිස කාලින මිතු දමට තිත්ත තබා එන්නට මම දවී තීරණයක් ගනිමි. මුට සැමදාම මෙසේ බයිට් එකක් වී සිටිය නොහැක.

"සිමි..ස..ර.."

මගේ නම් වැදගත් වීදිනට ආමන්ත්‍රණය කළ පුද්ගලයා සොයා මම හැරුවෙමි. මගේ ඉදිරිපිට සිටියේ උසස් හෙළ පන්තියේ අපත් සමග සිටි පාසලේ මිත්‍රයෙකි.

"හලෝ මව්.."

"හලෝ සමිමි.. අන්න අරු මාර පරිප්පුවක් කාලා හේද..? උඹ උච්ච බලන්නද යන්නේ..?"

"පරිප්පුවක්..?"

"ඔව්.. උඹ දන්නද්ද.. පුද්ගලයන් වහන්සේ වහන්සේ දන්නවා බි.."

මොකක් සිතා සිසිදු උලුවක් මට කොසේරේ. උපන්දා සිට ආදරණීය සිංහල භාෂාව සම්පත් අපුරු කළ මට මු මුක්ත භාෂාවෙන් අපුරු සිංහලෙන් ඉසිලී අවුම පරමේ දු-පිරිසියාවක් සිටා නම් සැහෙන පමණකට ගොඩ දා ගත හැකිව තිබිණි.

"මොකක් ගැහැද උඹ සිය සිංහලෙන්..?"

"මිත්..? උඹ දන්න..! උඹ දන්න..!! මුර වහුමම දන්නවනෙ බි.."



"කවුම දන්නවා උනාට මං දන්නා මං.. කියන මල තත්ත්වවත් තේරෙන්න කියන.."

මේ පැනීම නොහොත් මාගේ සුදුසු අර්ථය අමාරුව වැඩි වන සේයත් මට දැනිණි. එහෙත් එයට පෙර පාසල් බුටා කතා කරන්නට ගත් බැවින් අර්ථය අමාරුව නිව් යැනම් ගියේය.

"ආත් අරු ඉස්පිරිතාලෙ.."

"කවුරු..?"

"කවුද ඉති.. වරුණයා මිනක.."

"ඇ.. ඇයි.. උච සනීප නැද්ද..?"

"ඔව්.. සනීප නෑ.. සනීප නෑ.."

"යහෝ කියන මෙලක් තේරෙන්න කියන.. උච මොන අසනීපෙද හැදිලා තියෙන්නෙ.."

"උච ඇති අසනීපයක් නෑ.."

"එහෙනම්..?"

"උං කාගෙන්දෝ නහුතෙට ගුවි කාලා.. ආං දාහතේ වාට්ටුවේ ඇතිමිටි වෙලා ඉන්නවා.."

"මොකක්..?"

මේ දවසේ සුවත මා හට අදහාගත නොහැක. වරුණයා ගුවි කා ඇත්තේ කාගෙන්ද..? එතකොට කලින් දවසක මා දැකි හිතය යැබැව් ඇතිද..? මගේ ඇඟ සිතල වී ඇති සෙයක් මට දැනිණි. මම හනික මහ ඉස්පිරිතාලය වෙතට දුව ගියෙමි. මගේ වෙලාව හොඳකමටද වරුණයාගේ වෙලාවේ හොඳකමටද මංදා ඒ වෙලාවේ

ලෙඩ්වත් බලනා වෙලාවයි. දාහතේ වාට්ටුවට පැමිණ මම වටපිට බැලුවෙමි. වාට්ටුවේ මැද තරයේ සසර මහා දුකට අත් වින්දා සේ අපේ පසේ කනේ කෙරේ කෙටි පලාස්වර් නොග ගණනක් අලවාගෙන සිටියේ මගේ අතිරාත මිත්‍රයාය. අහෝ.. අතිවිවේ.. උං දිනා බලන්නටත් බැරිය. ඒ දුකට නොවේය. උං නහුතෙට ගුවි කා ඉන්නා කැන විලාසයටය.

"මොකද මං උනේ..?"

මම වරුණ සතට කිව්වු විමි. මා දුටු විගස උගේ වලක ඇස් දෙක පිළි බෙල්ල ප්‍රමාණය දක්වා සිරු මාරු විය. මා මෙනතට පැමිණියේ කෙසේදැයි උං බලනවා විය හැකිය.

"උනේ..? උම් ඒක අහන ලස්සන.. හෙත්.. අම්මාපල්.. වෙන්න කියෙන හැමදේම උනා මං.."

කවේ පලාස්වරයක් ගසා සිටියද මේකාගේ කට නම් යහ අගට වැඩ කරයි. උං මැදට කවුරුත් අහ තබා නැති හැකිය.

"උම් තරියට කතා කරන්නෙ මං හින්දා ගුවි කැවා වගේනෙ.. කොහෙද වලක ගහිනක් ගිහින් ගුවි කැවට මං මොනව කරන්නද..?"

මේ ඉස්පිරිතාලය කියා මා බැලුවේ නැත. මට සිතුවේ දුණු ඇඟිල් ඇතුළු මේකාට රිස්සා තත්ත්ව දෙකි කසන්නටය. එහෙත් උගේ මලගේ වැනි මුහුණ දක මට දුක සිතුවේ. මොනවා උනත් නහුතෙට ගුවි කා පෙරේකයෙකු සේ හතරතානෙ දා පතබරියන්වී ඉන්නේ මගේ අතිරාත කලහන මිත්තරයා නොවේද..?

"බිම්බා.. මග තරම් නොහොඹිනා විදියට කතා



www.pjeshrink.com

සමස්ත සම්පත් රක්ෂාකරු... උත්.. අම්මෝත්.. පැත්තකට වත් හැරෙන්න
නොහැරවම රිදෙනවා. ඔ.."

"ගහන එක නම් උම්ම කැන නැතුව ගහලා තියෙනවා..
ආසාදව ඔ.."

"මේ බිම්බා.. උම් මගේ යාළුවන්ද.. හතුරෙක්ද..?"

වරුණයාට මළ පැන ඇති වග හිතට හිතාද්දීම උගේ අම්මාත්
අක්කාත් අප වෙතට ආහ. ඔා වරුණ දෙස බලද්දි උා අහන බලා
ගත්තේය.

"බලන්න බිම්බර පුතේ.. මගේ කොල්ලට වෙච්ච
අපරාදෙ.. කොහොම හිටපු කොල්ලෙක්ද දෙසියනේ.. අද
මේ අත පය නඩාගෙන ඉන්නේ.."

ඔාට දැක්ක ගමන් ශ්‍රියානි නැන්දා අදෝනාට සමත් ගත්තාය.
වරුණයාගේ අක්කාත් ඇස් දෙකට කපුරි පුරවාගෙන අත දෙස
බලා සිටියි. ඇය නම්, කුණු වරුණයාට වඩා ලක්ෂ වාදයක්
නොද බැව් මම දනිමි.

"ඒක තමයි නැන්දෙ.. කතාව අනුමතම මටත් අදහගන්න
බැරි උනා.."

"මය ක්‍රිස්ටියානියාට නම් හෙණ හතම ගහන්න මින..
මගේ කොල්ලට හප්පල කරපු මේ විනාසෙට.."

"හප්පලා..!"

මම උතුර දකුණ මාරුවී වටපිට බැලුවෙමි. ශ්‍රියානි නැන්දා
මේ කියවන්නේ මොනවාද..? වරුණයා මෙතන ඉන්නේ කාගෙන්දෝ
යෑපට ගුටි කා ඇති බැව් ශ්‍රියානි නැන්දා දන්නේ නැතිද..? අම්මා,

මුත්තා සිටිත් මෙතනට ක්‍රිස්ටියාන් සම්මන්ඩ වූ හැටි ඔා දන්නේ
නැත.

"ඇයි බිම්බර පුතා ඒක දන්නෙ කැද්ද..?"

වරුණයාගේ අම්මා මදෙස හා වරුණයා දෙස මාරුවෙන්
මාරුවට බැලුවේ හැකි තාක් උපරිමව මුහුණේ නඩාගෙනය. මම
මදක් එකල මෙකල වී සිත සන්සුන් කර ගනිමි. එසේ නම් මේ
වහුකුණා වෙච්ච සිද්ධිය උගේ අම්මාට පවසා තැන. නහුතෙට ගුටි
කා ඇති නමුත් උා කියා ඇත්තේ ඇත්තිවත්ට එකක් වූ බවය.
හැබැයි ඉතිං ගුටි කතාවා කියන්නේත් ඇත්තිවත්ට එකක් වාගේ
බැව් දන්නෝ දනිති.

"වෙච්ච අනතුර මං දන්නවා නැන්දෙ.. ඒත් මං හිතුවේ
හැප්පිලා කියලා.."

වරුණ දෙස බලමින්ම මං දැන මාරු කළෙමි. උගේ මුහුණ
මුදු බණ පදයක් ඇසුවාක් මෙන් නිව් යාමක් වන හැටි මම බලා
සිටියෙමි.

"හැප්පිලා නෙමෙයි පුතේ.. මේ හප්පලා.. මං හිතරම
කියනවා මෙයාට පරිස්සම් වෙන්න කියලා.. කෝ ඉතිං..
මං කියන එව්වා කතකව්වත් ගන්නවැයි.. අප්පොච්චා
වගේම හිතුවක්කාරයා නොවැ.."

ඒ පාර කතාවට වරුණගේ අභි-සක තාත්තාවත් ගැටි ගියේය.
අතේ උන්දූ නම් වරුණයා තරම් අපකයෙකු නොවීය. නිතඬව
නිස්සංලකව සිටිනා පුද්ගලයෙකි.

"අම්මෙ ඩිංගක් හෙමිට කතා කරන්න.. මේක ගෙදර
නෙමෙයි.. මහ ඉප්පිරිකාලෙ.."



www.picshrink.com

නමුත් ඔහු බැරිම තැනදෝ වරුණ කටහඬ අවදි කළේය.
නිසා ඉඳහා... මම සිරිත් විරිත් උගන්නන්න උතු
නිසා නැ... ම- දැන් යනවා පොලිසියට..."

ශ්‍රියානි නැන්දාගේ කතාවෙන් වරුණයා වෙවිලා යනු මම
දැක්කෙමි. උගේ මුණ නම් මලගේ වගේය. එහෙත් රංග කලාවේ
නිමිත්තය හදාරා ඇති වරුණයා කම සුදුසු විශිෂ්ට ගතයේ
රහසුම් වලින් ඒ සියල්ල හසුරුවා ගත්තේය.

"අම්මා මොකටද පොලිසියට යන්නේ...?"

"ම- ඒකට විරුද්ධව පැමිණිල්ලක් දානවා.. මේ කරපු
දේට උඹට යහසින් ඉන්න දෙන්න බෑ..."

වරුණයාගේ අම්මාගේ කටහඬ මගින් මද උස්වියි. වටහිටේ
මිනිස්සුන් අප දෙස හැරී හැරී බලයි.

"ඔව්.. ඔව්.. අඩුම ගානෙ අලාභයක් හරි ගන්නෙන්න..."

කුමක් හෝ කිව යුතු නිසා මම කීවෙමි. එය ඇසුණු වරුණයා
මදෙස බැලුවේ සංසාර ගත කරනකාරියකු දෙස බලනා මෙන්
විලාසයටය.

"සිම්බා.. උඹ මාව බලන්න ඇවිත් මරු කියවන්නෙ
ඇයි..? දෙයියනේ කියල කට වග ඉඳහා... දැන් ඇහපන
විකරක් නෙමෙයි මගෙ ඔපුවත් රිදෙනවා..."

සියලු ගණන්කාරකම් පසෙක ලා වරුණයා බැගුපත් හඳින්
කීවේය. රහසුම්කර කියා මා දන්නේ නැත. එහෙත් මගේ සිත
මදක් කැන්පත් විය. මට වරුණයා ගැන දුක සිතුවිලි. උගේ
පැත්තට විවිනයක් හෝ කතා කොට උඹ මේ වැටී සිටිනා

තරසාදියෙන් හොඳ ගත යුතුය. සිදුවූ මිදිසු-විකම් හා ණය
ද්වේෂාදි පසුව පියවා ගත හැකිය.

"නැන්දා දැන් පොලිසි යන්න ඕන නැ... මම හිතන්
පැමිණිල්ලක් දාන්නමි.. කොහොමත් ඉති- ගැනු අය
පොලිසියට යන එක ඒ කරමි හොඳ දෙයක් නෙමෙනෙ..
අනික ඒ විල් කාරයගෙ නම් හොයාගන්නත් එපැයි..
එකකොටනෙ පොලිසියට උනත් ලේයි..."

ගාස්තුවකි විභාගය කළ එකෙකු සේ මම අමුතම දර්ශනයක්
මවා පෑවෙමි. ශ්‍රියානි නැන්දා එයින් කරමක් මෙල්ල වූ අතර
වරුණයා මදෙස එවර බැලුවේ.. බෝටි සත්වයෙක් දෙස බලනා
කරමි බැතිමර හැඟිමිකිත්ය. තව දුරටත් මේතන රැදි සිරිමෙන්
පලක් නොවන බැව් මගේ සිත පුන පුනා කියද්දී මම ආපසු
එන්නට ආවෙමි. ශ්‍රියානි නැන්දාගේ අක්කාත් මල පතින
ඇවෙත්තින්ලාගෙන් බැහුම් අසනා කරමි වරුණ දුග රැදෙන බැව්
මම අසදැකිමෙන් අවි- වරුණයාට සිදුවූ දේ උගෙන්ම මට
සසුව අසා ගත හැකි වුණ අත.

* * * * *

උඩස් දෙකක් එහේ බලා මෙහේ බලන විට හෙව් හොස්
නිවුණද වරුණගේ විකටි කතා සිසුණේ නැත. සමහර විට උගේ
අත ඇතුළේ ගැසුම් කුට්ටි තිබුණත් නැත. මොනවා නැතත්
උඹ ගහපු එකා නම් නිල අල්ලලාමි හොඳට වැඩේ කර ඇති
සාවය. මිනිසෙකු තවත් මිනිසෙකුට, ඒ කරමි ලස්සනට, සිරාවට
ඔට් අනින්නේ කෙලෙසදැයි මට තවමත් වටහා ගත නොහැක.
කෙසේ වුවත් අද දහවල්දීත් වරුණ බැලීමට මහ ඉස්සිරිතාලෙට
යාමට මම සිතා ගත්තෙමි. එහෙත් එය මට සිරිමට සිදුවන්නේ
හෙදරට හොරෙත්ය. වරුණයාට මෙවැනි තත්ත්වයක් සිදුවූ බව



www.picshrink.com

මා කවිම ගෙදරට කීවේ නැත. කීවා නම් අපේ ගෙදරින් දස දහසක ප්‍රමාණයෙන් ගෙදරින් ගොස් ඇත. එයට උත්තර දීමේ හැකියාවක් මට නැත.

"සුනා.. කොහෙද මේගො සියා ඉන්නෙ..."

අම්මාගේ කවිකවිත් මම උඩ විසිව් කොස් කීමට වැටුණෙමි. අනේ ඇත්තට අපේ අම්මාටත් හෙමින් කතා කිරීමට බැරි නැති. මගේ සියලුම සිතුවම් සිතුවම් කළේයාම කොස් සියාදැයි මටම සොයාගත නොහැක.

"ඇයි අම්මා...?"

"මේ බලන්න කවුද ඇවිත් ඉන්නෙ කියලා..."

සාලය පැත්තෙන් කවි කවියක් ඇති නිසාම කවි කවියක් වැඩිය. වරුණයා නම් වෙන්නට බැරි. නිසිව උඩ එකරම් දිරවන්නේ නැත. නොකිවද අම්මාට ද එකේම බව මම බොහෝ පර්යේෂණ කොට සොයාගෙන ඇත්තෙමි. පැමිණ ඇත්තේ කවුරුන්දැයි සිත සිතාම මම සාලයට ආවෙමි.

"බිම්සර.. කොහොමද ඉති...?"

පිස්සු හැඳියි.. මල පරවෙයි.. පැමිණ පිටියේ සුදු මාමාය. එනම් අම්මාගේ බාලම සොහොයුරයා. මගේ සියලුම පැත්තක ප්‍රතිචාරයක් ඉතිරි කියයි. හතක මා මිදුල දෙස බැලුවේ මාමා පැමිණ ඇත්තේ යතුරු පැදියෙන්ද කියා දැන ගැනීමටය. එය එසේමය. කෙටි හොඳවන කෑනම විරාජමාන වී මිදෙස ආදරයෙන් බලා පිටින්නේ සුදු මාමාගේ යමනා යතුරු පැදියයි. මය කියෙන්නේ.. කැවියි..

"කොඳින් ඉන්නවා සුදු මාමෙ.. පරණ යමනා එක දුන්නද...?"

සුදු මාමාට කවිත් කිවුණේ ට්‍රේල් වර්ගයේ යතුරු පැදියයි. එය උසින් වැඩි නිසා අතමගෙන් ලැබුණු පිනා වාත්ස් එකකදින් මා එය පැද්දේ අසීරුවෙනි.

"ඔව්.. කොල්ලො.. ඒකෙ ඩබල් දාලා යන්න විකක් අමාරුයි..."

අම්මා විකක් එතාට මෙතාට වූ පසු සුදු මාමා කීවේ මරු හිනාවක් මුණේ කියාගෙනය. ඒක නම් පට්ට පැණි හිනාවක් කියා මේ බිම්බාට කියාදෙන්නට කවුරුවත් උවමනා නැත.

"ඇයි 'වෙන්න තැන්දා' බර වැඩියිද...?"

මම මාමාට මගේ අවි පාලුවෙමි.

"උඟ් අහන ඒවා...? හෙමිට කතා කරන... උඹේ කට ගාංවාලේ වගෙයි..."

සුදු මාමාත් මාත් ඇසුරු කළේ මිතුරන් දෙදෙනෙකු වගේය. මට මධ්‍ය වසර දහ හතරකින් පමණ වැඩිමහලු වූ සුදුමාමා වචනයේ නර්ථමාත්ක අර්ථයෙන්ම සිරා බුට්ටක් විය. අනෙක් කරුණ නම් ඕනෑම ප්‍රශ්නයකට පිළිතුරු ඔහු යතුරු කීවේය.

"සුදු මාමා ආවේ අපිට කියෙන ආදරේට නම් වෙන්න බැ..."

"ඇයි...?"

"මුණේ කියෙන පැණි පාවිත්ම කියනුහැකි වෙන්න තැන්දාත් මේ ලෙස පාතක ඉන්නවා කියලා..."



www.picshrink.com

හෙමින් යනෝ.. හෙමින්.. මහා හාලි කටකතෙ උණු
යන්නේ.. අක්කට ඇහුණොත් හෙම ආ පයිත්ත
මට යන්න වෙයි.."

"හරි.. හරි.. අම්මා කුස්සියෙ.. දැන් කොහෙද වෙන්න
තැන්දා දාලා ආවේ. අපිටත් කියනවකො අපි ආපයිනේ.."

"උඹ කොහොමද දන්නෙ මං තැන්දත් එක්ක ආවේ
කියලා.."

"මයා අර ගෙනත් කියෙන හෙල්මටි දෙකම මිලුවේ
දාගෙන ආවා වෙන්න බෑනෙ.. නේද..?"

මම සුදු මාමාට ඉඟියක් කරමින් ඇසුවා. ඔහු කළේ
විටාස් හා අල්ලෙන් නළල මැදදට ගසා ගැනීමය. අනතුරුව මදක්
සිනාසි මදෙස බැලුවාය.

"හරි.. උඹට මං විස්තරේ ඔක්කොට දෙන්නම්.. දැන්
මට හොඳ වොස් එකක් දාගන්න ඕන.. හොඳ කොළල
වගේ මට තුවායකුයි සබන් කැල්ලකුයි ගෙනත් දීප.."

"සුදු මාමා අද යන්නෙ නෑනෙ.."

"පිස්සුද බං.. මං මාසයක් විතර ඉන්න බලාගෙනයි
ආවේ.."

සුදු මාමාගේ ඒ වචන වික නම් මගේ කණට මි පැණි
වැස්සෙරුවා වාගේය. කොහොමටත් ගෙදරට වී මා සිටින්නේ
පට්ට කම්මැලිකමෙන්ය. වරුණයා පැත්තකින් සිටියත් උගේ මල
ඉලව් වලට යෑමෙන් සිදුවන්නේ මටත් අතපය කඩා ගැනීමටය.
දැන් නම් කොහොමටත් උගත් සමග ආස්සරය අහේ දුරින් කබා
ගැනීම ඇතට කොහොමත් බුණදායකය.

"අපි මේ කොහෙද යන්නෙ..?"

"කෑ නොගත යම්-කො සුදු මාමේ.. මං විස්තරේ
කියන්නම්.."

"ඔත් හි-ගත් කාලා ඇලවෙන්න හිතුව විතරයි.. උඹත්
මහ සුදුම වදයක්නෙ දෙන්නෙ.."

සුදු මාමාත් මමත් ගෙදරින් පිටත් වූයේ මේ දැන්ය. යන්නේ
කොහොටදැයි මම කවම් කිසිවක් හිතුව නොසිටිවෙමි. මේ අවස්ථාවේ
මට සුදු මාමාගේ ප්‍රශ්න වැදගත් නොවේ. යතුරු පද්ධතිය ගමන්
කරනා විට දෑනෙන අසීමිත නිදහස මම දැන් තුක්කි පිදිමින්
සිටිමි. ඇත්තම මිනිසය කොතරම් සුන්දරද..?

"බිම්බර.."

"දැයි සුදු මාමේ.."

"විකක් හෙමින් යමි.. තැන්දා මහ ඉස්පිරිතාලෙට
ඉක්මනට යන්න වෙයි.. අතපය කඩත්.."

"කොහොමටත් අපි මේ යන්නෙ මහ ඉස්පිරිතාලෙට
තමයි.."

"මොකක්.."

"ඔව්.. සුදු මාමේ.. අපේ වරුණයා මේ දවස්වල
ඉස්පිරිතාලෙනෙ.."

"නා.. අර පැණියා.. ගවුම් කොටයත් පේන්න බැරි
උඹේ යාලුවා.. ඉතිං උං මොකද ඉස්පිරිතාලෙ කරන්නෙ..
තර්ස් කෙනෙක්වත් හෙට කරන්ද..?"





රුණයා ගැන සුදු මාමා කියූ දේවත් වරුණයාට අයුතු
පුරිය විකාශන මියයනවා නිසාය. ඒ තරම් විදු
නැති ගතියක් ඒ වචනවල තිබිණි.

"මොකක්...?"

ඒ වන විට අපි නගරයට ආසන්න වෙමින් සිටියෙමු. පාර
අයිනේ නවතා සිටු කාරයක් හෙට වී වටපිට බලමින් සිටිනා
දිලාරා'ව මා දැක්කේ අහම්බෙනි. සිත තුළට හදිසියේම ගලා ආ
නිරාමිස ප්‍රීතිය කොහෙන් ආවේදැයි විමසා බලන්නට මම
නොහියැමි. දිලාරා සිටිනවා නම්, මගේ සිත, දුටු පළමු මොහොතේම
කැළඹී අනෙක් පුවතියද සිටින්නට ඕනෑය. මම වහා යතුරු පදිංචි
තරවා ගත්තෙමි.

"මේ.. මේ කොහේද බං යන්නෙ..? ඇයි.. ඇයි.. මොනව
හරි අමතක වුණාද..?"

"අඳුනන කෙනෙක් සුදු මාමේ.."

ඩංගක් විතර ලොකු කමකින් කියා කාරයට ආසන්නව මම
යතුරු පදිංචි නතර කළෙමි. හෙලවටය නිසා දිලාරාට තවමත් මා
හඳුනා ගත නොහැක. මම තෙල්මදා ගලවන යතුරු පදිංචියේ දී
ඉවුයෙමි.

"ඇයි මෙතෙක් වෙලා.. මොකක් හරි කරදරයක්වක්ද..?"

දිලාරාගේ ප්‍රභූත කිබුණේ වෙනසට පත්වු ගතියකි. එතෙක්
මා හඳුනාගත් විගසම ඇය මද සිනාවක් පෑවාය.

"ඔව් අනේ.. වයර් පත්වී එකක්.."

'මේයාලගෙ යන්නෙමි හුලංනේ..' මම සුදු මාමා දෙස බැලුවෙමි.
මුහු ඇසක් වගා මට ඉති කළේය.

"කෝ අද යාලුවා හැද්ද..?"

වයර් එකට දෙකක් පත්වී උනාවේ.. ඇය හැත්තම මට
මේතන හිඳින්නට කිසිදු උවමනාවක් නැත. දිලාරා මට අතින්
කාරය තුළ පෙන්වුවාය. ඒ සමහර වම් පස දොර හැරගෙන
එළියට බැස්සේ මගේ සිත සොරාගත් දෙවිලියයි. ඇය අද කලින්
දැඩි දිනයටත් වඩා හැඩය.

"ගහනි.. මේත්ත අපේ යාලුවා ඇවිල්ලා.."

දිලාරා කියූ වචන වලින් මට සතුටු වෙන්නට කාරණා
දෙකක් තිබුණි. ඉන් එකක් නම් මේ සොදුරු පුවතියගේ නම් දැන
ගැනීමය. අනෙක ඔවුන් මාව යාලුවා තනතුරේ තබා තබා තිබීමය.
කොටින්ම මා වැනි සාමාන්‍ය මට්ටමේ කොල්ලෙකුට ඒ කාරණා
දෙකම ඉතා ඉහළ යුක්තියක් හැඟීමක් ගෙන දෙන ඒවාය.

"ඉති.."

ඇවිල්ලා දෙස බලා මම මද සිනාවක් පෑවෙමි. මඳක් වෙනසට
පත්වු ගතියක් සිසුමැදි වෙනස වුවද ඇයගෙන් මවෙතට ලැබුණේ
අඳුරු සිනාමල් මිටකි. මේ තරම් අඳුරුවට සිරියාවට ඇයට
සිනාවෙන්නට කියාද ඇත්තේ කවුරුත් විය හැකිද...? ඇයට උවමනා
නම් මේ සිනාවෙන් මා වෙලාගෙන මට හොඳ හැටි දෙක තුනක්
තලන්නටද ඇයට හැකිය.

"බලන්නකො වෙව්ව වැඩේ.."

ඇයගේ දැස් රැඳී තිබුණේ හුළං බිංදුවකුද නොමැති පසුපස



සිද්ධිය දිනාවටය. අනේ අප්පොට්ටියේ දොරටුව බැසගොස් ඇ
විය.

"මින නම් උදව්වක් දෙන්න පුළුවන්.."

මම ගහනි දෙසත් දිලාරා දෙසත් බලමින් කීවෙමි. පිහි
තැනසුමක සේයාවක් ඒ මුහුණුවල ඇදී යනවා මම දුටුවෙමි. දො
දෙසියෝ දෙන විට උඩ පැන පැන දෙනවා කියන්නේ මේත
මේවාටය.

"කොයි කරම් දෙයක්ද..? මං මේ කාර් එක ඇතුලෙ
වෙලා ගෙදරට කෝල් කරන්නයි ගියේ.. හොඳ වෙලාව
මයා ආවෙ.."

පසුවේ තුන් හතර පොළකම දා පිටිට් ගියේ ඒ වචනවල නිස
ලංගනකම් දරාගන්නට බැරුවා. මේ දුප්පත් බිම්බා සොදුරු
සුවකියකට මේ කරම් වෙලා කතා බස කරමින් හිඳිනා පළ
අවස්ථාව මෙයය.

"ත්පෙයා විල් එක ඩිකියෙ ඇත්තෙ. ඩිකිය ඩිංග්
අරින්න.. අපි පටාස් ගාලා දාලා දෙන්න.."

මම දිලාරාට කීවෙමි. එතෙක් රියදුරු අසුන පැත්තේ දො
තැර ස්ටීරියන් විල් එකට දකුණු පසින් වූ ලොක් එක ඇරි
ගහනිය. ඇය පාත්වි හිඳගෙනම නිල් දෑස් උස්සා හරිදැයි අසන්නට
මෙන් මදෙස බැලුවාය. මගේ පසුව තවත් තුන් හතර පොළකින්
ඇවිලී ගියේය. දෙවියනේ.. ඇය මට මේ කුමක් කරන්නට හදනවාද!
ගහනි සිටි ඉරියව්වේ නිඹු සොදුරු බව නිසාම මම හුන්නාම
ගල් ගැසී බලා සිටියෙමි.

"බිම්සර.. හැන්ඩ් බ්‍රේක් ඇදලද බලන්න.."

සුදු මාමා ඒ වනවිටත් වැඩ පටන් අරගෙනය. මිනිසාට මින
වොයිස් වැඩය.

"කෝ දෙන්න සුදු මාමෙ.."

මම පහත් වී බොරුවට ජැක් ලීවරය ඉල්ලුවෙමි. ඔහු එය
කොහොමටවත් මට දෙන්නේ නැත. ඒ සුදු මාමාගේ හැටිය.

"නිකං දුට්ටි ගාගන්නැකුට පැත්තකට වෙලා ඉඳප.."

මට ඇහැක් වසනා ගමන් සුදු මාමා ගහනි දෙස බලමින්
ඉති කළේය. ඒ කියන්නේ මා ඇය ලොට යා යුතු බවය. වැඩේ
කියන්නේ අතුරෙන් අතුර නොකීවාට සුදු මාමාට සියල්ලම හේරෙන
එකය. ඒ අතින් මෙන්ම හැම අතින්ම ඔහු අන්තිම ඉහළය. කුණු
වරුණයා මෙන් මිනු දේටයි එතා දේටයි මොන දේටවත් අනවශ්‍ය
ලෙස හොම්බ දමන්නේ නැත. නිහඩවම සද්භාවයෙන් දෙන්න
පියවන උපරිමය බොක්කෙන්ම දෙන්නාය. මෙයත් එවැනි අවස්ථාවකි.
සුදු මාමා මේ වනකෙක් ගහනි හා දිලාරා ගැන එක වචනයක්වත්
මගෙන් ඇසුවේ නැත. බලාගෙන ගියාම සුදු මාමාට අනොක්තා
අවබෝධය ගැන රාජ්‍ය සම්මානයක් ලබා දිය යුතුය.

"මයාගෙ මාමාද ඒ..?"

ගහනි ලොට ගිය විගස ඇය මගෙන් ඇසුවාය. එතෙක්ම අප
හමින් සිරුවේ කතා කතාබහද ගහනි දකුණු සිටින්නට ඇත. හතර
අතින්ම බැසු කල ඇය සැමදේ ගැනම අවධානයෙන් සිටිනා
සුවකියකි. ඇත්තටම මේ බිම්බාත් කැමති ඒ වගේ සොදුරු
තරුණියන්ටය. ඔවුන් හැමවෙළේම වැඩ කරන්නේ නිසුවෙන්ය.

"මව් සුදු මාමා.. අපේ අම්මගෙ බාලම මල්ලි.."

"එයා හරිම හොඳයි වගේ බිම්සර.."



"මම නම් උදව්වක් දෙන්න පුළුවන්.."

මම ගෙන ගියේ දිලාරා දෙසක් බලමින් කීවෙමි. පිහිටා සිටින සෑම කෙනෙකුම සේයාවක් ඒ මුහුණුවල ඇඳී යනවා මම දුටුවෙමි. දොර දෙසියෝ දෙන විට උඩ පැන පැන දෙනවා කියන්නේ මේවාටය.

"කොයි කරම් දෙසක්ද..? මං මේ කාර් එක ඇතුළේ වෙලා ගෙදරට කෝල් කරන්නයි ගියේ.. හොඳ වෙලාවකටය ආවෙ.."

පසුවේ තුන් හතර පොළොව දා පිටිවී ගියේ ඒ වචනවල සිදු ලෝභකුකම් දරාගන්නට බැරුවා. මේ දුප්පත් බිම්බා සොදුරු යුවතියකට මේ කරම් වෙලා කතා බහ කරමින් හිඳිනා පලේ අවස්ථාව මෙයය.

"ස්පෙයා විල් එක ඩිකියෙ ඇත්තෙ.. ඩිකිය ඩිංග් අරින්න.. අපි පටාස් ගාලා දාලා දෙන්නම්.."

මම දිලාරාට කීවෙමි. එහෙත් රියදුරු අසුන පැත්තේ දොර හැර ස්ටීරියන් විල් එකට දකුණු හසින් මුහුණින් එක ඇඳී ගෙනිය. ඇය පාත්වි හිඳගෙනම නිල් දැස් උස්සා හරිදැයි අසන්නට මෙන් මදෙස බැලුවාය. මහේ පසුව තවත් තුන් හතර පොළකින්ම ඇවිලී ගියේය. දෙවියනේ.. ඇය මට මේ කුමක් කරන්නට හදනවාද? ගෙනි සිටි ඉරියව්වේ කිසි සොදුරු බව නිසාම මම හුන්නාම ගල් ගැසී බලා සිටියෙමි.

"බිම්බර.. හැන්ඩ් බ්ලේක් ඇදලද බලන්න.."

සුදු මාමා ඒ වතවිටත් වැඩ පටන් අරගෙනය. මිනිසාට මිවා වොයිස් වැඩය.

"කෝ දෙන්න සුදු මාමෙ.."

මම පහත් වී බොරුවට පැත්ත ලිවරය ඉල්ලුවෙමි. ඔහු එය කොහොමටවත් මට දෙන්නේ නැත. ඒ සුදු මාමාගේ හැටිය.

"නිකං දුටුලි ගාගන්නැකුට පැත්තකට වෙලා ඉඳපං.."

මට ඇහැක් වසනා ගමන් සුදු මාමා ගෙන ගියේ දෙස බලමින් ඉති කළේය. ඒ කියන්නේ මා ඇය ගෙට යා යුතු බවය. වැඩේ කියන්නේ අකුරෙන් අකුර නොකීවාට සුදු මාමාට සියල්ලම කේරෙන එකය. ඒ අතින් මෙන්ම හැම අතින්ම ඔහු අත්හිම ඉහළය. කුණු වරුණයා මෙන් මිනු දේවයි එයා දේවයි මොන දේවත් අනවශ්‍ය ලෙස හොම්බ දමන්නේ නැත. නිහඩවම සද්භාවයෙන් දෙන්න පිංඛන උපරිමය බොක්කෙන්ම දෙන්නාය. මෙයත් එවැනි අවස්ථාවකි. සුදු මාමා මේ වතකෙත් ගෙන නිල් දොරට ගැන එක වචනයක්වත් මගෙන් ඇසුවේ නැත. බලාගෙන ගියාට සුදු මාමාට අනොත්තා අවබෝධය ගැන රාජා සම්මානයක් ලබා දිය යුතුය.

"මියාගෙ මාමාද ඒ..?"

ගෙන ගිය බලව ගිය පිහස ඇය මගෙන් ඇසුවාය. එහෙත්ම අප හෙමන් සිරුවේ කතා කතාබහද ගෙනි අසා සිටින්නට ඇත. හතර අතින්ම බැසී කල ඇය සැමදේ ගැනම අවධානයෙන් සිටිනා යුවතියකි. ඇත්තටම මේ බිම්බාත් කැමති ඒ වගේ සොදුරු කරුණියන්ටය. ඔවුන් හැමවෙල්ලම වැඩ කරන්නේ ඔලුවෙන්ය.

"මව් සුදු මාමා.. අපේ අම්මගෙ බාලම මල්ලි.."

"එයා හරිම හොඳයි වගේ බිම්බර.."



www.picshrink.com

මගේ නම කවුද කිව්වේ..?"

ඔට ඇහුණා දිලාරා ඔයාට කතා කරනවා.."

"මහ තොර ගෙඩියෙක්.."

"ඔයා වගේම.."

"ම. වගේ.."

"ඔව් වටපිටේ වෙන කතාබහ අහන් ඉන්න එක.."

අප දෙදෙනාටම එකවර සිනාහැඟුණි. ඒ මමත් ගහනින් එක්ව සිනා නැඟ ප්‍රථම වතාවය. මගේ සිතට දැනුණේ අසීමිත වූ සැකැල්ල බවකි. සිත මිසක කයක් නොමැතිව මනු ලොවේ සෑම සරනවාක් වැනිය.

"බිම්බෝ.. ඔන්න වැඩේ කර.."

සුදු මාමා අප අසලට එනකොටම මමත් ගහනින් කොටුවටම. දිලාරාද සිටියේ වෙනත් බලාගෙනය.

"ඒක ජෝක් නම සුදු මාමෝ.."

"සුදු මාමා කියනෙකද..?"

මම හනික පැනගෙන ඇසුවෙමි. ඒ අතර නව මොහොතකින් ඇය යන බැව් දැනී සිත තෝන්තු වෙයි.

"නූ.. ඔයාට බිම්බා කියනෙක.. ඒ වගේ නමක් ම ඇහුවමයි.. ම. ඒ නමට කැමතියි.."

ඇය ගිරවියක සේ කියවාගෙන යන්නීය. මගේ නමට කැමති

වනවා සේ ඇය මටත් කැමති වනවා නම් මේ අසරණ බිම්බාගේ මුළු ආත්මයම එළිය කරන්නට ගහනට හැකිවනු ඇත.

"තෝ ඉති. අපේ ගාස්තුව..?"

සියලු වාද හේද දුරලා පෙරට ආවා සේ ඔන්න සුදු මාමා ඉදිරියටම ඇවිත්ය. මම ගහනි දෙස බැලුවෙමි. ඇයගේ සිතට මදක් වැඩිවී යයි.

"මොන ගාස්තුවද සුදු මාමෝ.."

ඇය සුදු මාමෝ කියා කියනා අප්පරුවට මගේ ඇඟන් නළියනවා වාගේය.

"ඔන්න ඔයාට ඉන්න යාචිත්තයෙ තැටි.. ආ බිම්බර.. පන යන තෙල්ප් එකක් දිලක් මොන ගාස්තුද කියලා පිදෙව් කමට අහනවා.."

සුදු මාමා නම මට මරුය. කියලා වැඩක් නැත. රහත්ත මව්පණ කැන නොහැරගන්න රහතවාය. මේ බිම්බාට කියෙන්නේ ලාවට කලාවට කාලය දෙන එක විතරය. බලාගෙන යන කල මොව් ආකල් මාමලා හැරෙන්නේ ලැබෙන්නේ නැත. ඒකටත් පිත කියෙන්නෙව් ඕනෑම. වරුණයා වැනි හෝපුවත්ව කවදාවත් ලැබෙන්නේ නැත.

"ඒ.. හු.. ඔයා නම් හොඳම නෑ සුදු මාමෝ.."

ගහනිගේ ස්ත්‍ර එකේ ඇදිල්ලට මගේ බඩ පපුව දා නොහිය එක සුදුමය. ඇය ඒ තරම් අප්පරුවට ඒ ස්ත්‍ර එක ඇද්දාය.

"යසයි බිම්බා ඔයාගෙ යාලුවා නම්..! ප්‍රෙන්නිමිප් එක



www.picshrink.com

සාදා මෙවර කවිත් කාලා කතියම් වැඩේ කරා.. දැන් මම හොඳ නැල්ලයි.."

"ඔ. හොඳ නෑ කිව්වේ ඒකට නෙමේ.."

"එහෙකමි.."

"ගාස්තු ඉල්ලපු එකට.."

'කතා කරතත් මැටිවෝ' කියන්නා සේ සුදු මාමා මදෙක බලයි. මෙවර දුර කතියම් කේන්ද්‍රය රැගෙන විත් හෝල් කපුරි ආසන්නයේ සුදු මාමා මට බේරුම නල්ලු කරයි. අති-කතා කිව්වාට දත් සිමෙන්තේ කල් යල් බලා, උතුර දකුණ මාරු කර නොහොන හෝලය හැසිරවයි.

"ගාස්තුවත් කිව්වට ඒක ගාස්තුවත්ම නෙමේ.. හේද සුදු මාමේ.."

උතුර පාදා ගනිමින් මම කවිත් අවදි කළෙමි. ගහනි එය කෙලින්ම මදෙක බැලුවාය. දිලාරා ද සිසාප්පුට මදෙක බලා බිඳී සුදු මාමා නම් මොකක්දෝ දහන් කැටයන් ගත පැවතාවකය.

"කිමි..බා.."

ගහනි එය කිසි කාලයට මම කොස් ගහන් හැසී දෙල් ගහන් හැසී, හෝල් ගහන් හැසී තතර වුණෙමි. කිව්වා කියා මේ තරම් ලොංගතු ලෙසට මට ප්‍රවිකියක් මේ කතා කරාමය. දැන් දැන් හිත පුරා දුටත්තේ කලු කුම් රොන්තක් ඇගේ දුටන විට දැනෙන ගතිය කරමේ සොපියකි.

"කිමිබව මගෙන් මොනවද ඕන..?"

මේ අප හමුවූ දෙවන අවස්ථාවය. දෙවි ලොවින් වැඩි සුරවමියක්

සේ සිදිනා ඇය මට උවමිනා මොනවාදැයි මගෙන් අසන්නිය. දෙවියනේ මේ අසරණ කිමිබා ඇයට කුමක් කියන්නද...?

"ඉ... මුතුන් නෑ ගහනි.."

මම සෙමින් කියා ගනිමි. ඒ වචන කුහෙහි වුණේ මටත් සිතාගත නොහැකි වූ අසරණ හැනීමකට බවකි. මම සුදු මාමා දෙක හොරෙන් බැලුවෙමි. ඔහු මදෙකට නිවී සැතපිල්ලේ මරවා ගෙන සිටියි. මා මුතුන් නෑ කිසි තියා ඔහුට තදවී ඇති සෙයක්ය.

"නැත්තෙ නෑ.. දැන් සුදු මාමාත් කිව්වේ..?"

"අපි විහිදුවත් කරේ ගහනි.. ඔයාලට දැන් පරත්තුන් වෙනවා.."

සිමේ අසමතුල්කත් වුවත් මම ඇයට වේලාව පිළිබඳ මතක් කර දුන්නෙමි. සුදු මාමා සෙමින් හිත ගත්තා ඉවත බලා ගත්තේය.

"පරත්තු උතාට කමක් කළ දත් ඔය දෙන්නම හැනින්තොන කාර් එකට.."

"ඇයි ගහනි..?"

"ආයෝත් පුත්ත අහනවා.. හොඳ කිමිබා වගේ සුදු මාමත් එක්ක කාර් එකට තහින්න.."

හොඳ කිමිබා ඒ වචන දෙක නම් මගේය. ගහනි එය කිසි කාලයට මගේ පසුවේ තුන් හතර හොඳක්ම නිවී සැතපී ගියේය. සුදු මාමාගේ මරවා ගත් මුහුණට මද සිනාවක් එතු මම දක්නෙමි.

"අපේ බයික් එක..?"

"ආ.. මට ඒක අමතකමි උනානෙ.."



රජය සාධි දමරකිල්ල, රෝස සාධි දෙකොල් පොසිවල විදුලිත්
 ඇය කල්පනා කරයි. සිසිස් එක ගැන ඇසු ගොත් ප්‍රශ්නය ගැන
 මම මගේ සාප කර ගනිමි. එය සොයන් හෝ අයිනක දමා ගා
 කැපිව තිබුණා නොවේද...? සුදු මාමරෙන් යකඩ ගොඩට මා
 කොතරම් ආසා වුවත් ඒ යකඩ ගොඩම මේ බිම්බාව නෙණයක් වූ
 නැව්.. එසේ නොවුවා නම් ගහනි අපායට යන්නට අඩ ගැසුවත්
 දෙවරක් නොපිතා මම පැනගෙන යන්නෙමි.

"බිම්බර.. මයා යාලුවොත් එක්ක එන්න.. ම. සිසිස්
 එක්ක අරන් පස්සෙන් එන්නමි.."

දෙවි ලොවින් වැඩි දේව දුතයෙකු සේ සුදු මාමර මෙන්
 සිහිවට ආවේය. මම සුදු මාමර දෙස බලා මද සිතාටත් පැවිණි.
 එහෙත් එක මා ගණන් ගන්නේ නැත.

"යමු එහෙනමි.."

ගහනින් දිලාරාත් ඉදිරිපස අසුනට බර වෙද්දී මම කන්ද
 පිටුපස අසුනට බර වුණෙමි. වාහනය තුළ ඇත්තේ නුවර පළාතේ
 සිතලය. වාහනයක් අසුනින්ම ගන්නා විට, තුළින් ගැහෙන සුවිදු
 සමාන වූ සුවදක් නාස් පුඩු පිසාරා පැතිර යයි. අතල් දාහකට
 වී වී එකකට සමානකම කිසු වී වී වී ප්ලේයරයෙන් පිසුනිස්
 විසියාවක් ගලා යයි. මම ඇස් දෙක කවේ දාගෙන එදෙස බලා
 නුනිමි.

"බිම්බා.. දන්නවද අපි මේ කොහෙද යන්නෙ කියලා.."

සුදු මාමර එනවාදැයි බැලීමට පසුපසට නැරෙන විටම දිලාරා
 මගෙන් ඇසුවාය.

"මට දෙක තුනක් අහින්න නෙමෙයිනෙ.."

"අපොයි නෑ.. ආත්ත අර හේන පාලමින් පල්ලෙකාට
 පල්ලි කරලා දන්න.."

ගහනි කරු ඇස් දෙක මදෙසට කරවමින් සිටියි. පිටුපසත්
 බලනා ගමන් ඇය වාහනය පදවන්නේ සොසේද..?

"මේ අහි-කක මට ඒ කරමි කරියත් කරන්නෙ ඇයි
 ගහනි..?"

එවර ඇය මදෙස බැසුවේ වාහනයේ ඉදිරිපස විදුරුවේ මැද
 සිටු කණිනාටියෙනි. කන්තර පහස් දහයක් පමණ එක පිරුවට
 ඇය මදෙස බලා සිටියාය. වාහනය තුළ වූ ඒ සි එකටත් වඩා ඒ
 සි එකක් මෙන් පසුව පුරවා දමන්නට විය. ගහනි හඳුන්වේ මේ
 අතරණ බිම්බාව ආසත් සාසත් නැති අතරණයෙකු කරන්නද..?

"බිම්බර..?"

"ම.."

"මයා නැමදෙස සිරියත් ගන්නවා හේද..?"

"ඇයි ගහනි..?"

"එකකොට පිටත්වෙන්න කර් අමාරුයිනෙ.."

"ම-දා.. තමන් 6- වුණ, තමන් 4ක ඉන්න කෙනෙත්
 කියන දේවල් සිරියත් ගන්නැකුට වෙත රටක ඉන්න
 කෙනෙත්ගෙ දෙයක් සිරියත් ගන්න බැනෙ ගහනි.."

ඇයගේ මුහුණෙහි වේදනාකාරී සිතහටත් ඇදී යනු මම
 දුටුවෙමි. ඇය මා සි දේ ගැන ගැසිරිත් කල්පනා කරනවා
 වානේය.



රජය පාටි දමැතිල්ල, රෝස පාටි දෙසොල් පෙතිවල විදදමින් ඇය කල්පනා කරයි. සිසිස් එක ගැන ඇසු ගොත් ප්‍රශ්නය ගැන මම මොකුත් සාප කර ගනිමි. එය කොසේ හෝ අයිනක දමා ගා හැසිව තිබුණා නොවේද...? සුදු මාමාගේ යකඩ ගොඩට මා කොතරම් ආපා වුවත් ඒ යකඩ ගොඩම මේ බිම්බාට කෙණයක් වූ නැව්... එසේ නොවුවා නම් ගෙති අපායට යන්නට අඩ ගැසුවත් දෙවරක් නොසිතා මම පැනගෙන යන්නෙමි.

"බිම්බර.. ඔයා යාලුවොත් එක්ක එන්න.. ම. බිසිස් එකත් අරන් පස්සෙන් එන්නමි.."

දෙව් ලොවින් වැඩි දෙව් දුකයෙකු සේ සුදු මාමා මගේ පිහිටට ආවේය. මම සුදු මාමා දෙස බලා මද සිතාටත් පැවිණි. එකෙන් ඒකා මා ගණන් ගන්නේ නැත.

"යළි එහෙනමි.."

ගෙතින් දිලාරාත් ආදිර්පස අසුනට පිර වෙද්දී මම කන්ට් පිටුපස අසුනට බර වුණෙමි. වාහනය තුළ ඇත්තේ නුවම තදින් සිතලය. වාහනයක් අසුතින්ම ගන්නා විට රාතුරින් පැහෙන සුවඳ සමාන වු සුවඳක් නාස් සුදු සිතාරා පැතිර යයි. අතල් දාහකෝ ටි ටි එකකට සමානනම් කියු ටි ටි ටි ජලේයරයෙන් පිළිසි විසියෙවත් ගලා යයි. මම ඇස් දෙක කවේ දාගෙන එදෙස බලා හුනිමි.

"බිම්බා.. දන්නවද අපි මේ කොහෙද යන්න කියලා.."

සුදු මාමා එනවාදැයි බැලීමට පසුපසට හැරෙන විටම දිලාරා මගෙන් ඇසුවාය.

"මට දෙක තුනක් අහින්න නෙමෙයිනෙ.."

"අපොයි තු.. ආත්ත අර සේන පාලමින් පල්ලෙකොට පල්ලි කරලා දාන්න.."

ගෙති කරු ඇස් දෙක මිදෙසට කරවමින් සිටියි. පිටුපසත් බලනා ගමන් ඇය වාහනය පදවන්නේ කෙසේද..?

"මේ අහි-පස මට ඒ කරමි කරියත් කරන්නෙ ඇයි ගෙති..?"

එවර ඇය මිදෙස බැසුවේ වාහනයේ ඉදිරිපස විදුරුවේ මැද පිටු කණිනාඩියෙනි. කන්ටර පසක් දහයක් පමණ එක පිරුවට ඇය මිදෙස බලා සිටියාය. වාහනය තුළ වු ඒ ටි එකටත් වඩා ඒ ටි එකක් මගේ පසුව පුරවා දමන්නට විය. ගෙති හඳුන්වේ මේ අසරණ බිම්බාට ආපත් පාත්ත නැති අසරණයෙකු කරන්නද..?

"බිම්බර..?"

"ම.."

"ඔයා හැමදෙම සිරියත් ගන්නවා හේද..?"

"ඇයි ගෙති..?"

"එකකොට පිටත්වෙන්න හරි අමාරුයිනෙ.."

"ම-දා.. කමින් 6- වුණ, කමින් 6හ ඉන්න කෙනෙක් කියන දේවල් සිරියත් ගන්නැතුව වෙන රටක ඉන්න කෙනෙක්ගෙ දෙයක් සිරියත් ගන්න බෑනෙ ගෙති.."

ඇයගේ මුහුණෙහි වේදනාකාරී සිතාටත් ඇදී යනු මම දුටුවෙමි. ඇය මා සි දේ ගැන හැසිරිත් කල්පනා කරනවා වානේය.



www.picshrink.com

නිමිසර.. අපි බහිමු.."

මම වටහිට බැලුවෙමි. නිදහස් මාවතේ වූ සුචිකාල
මොහොතකදී ඉදිරියේ රිය නතර වී තිබේ. ඇය මෙතන සුමනව
වාහනය නැවැත්වුවාද..?

"එන්න.."

එවර දිලාරා ද මට අඩහසයි. මම වාහනයෙන් බැස හෙමිත්
පිරුවේ දොර වැසුවෙමි. වැඩි පරිස්සමට හෙමිත් වැසූ තිසාදෝ
දොර වැසුවේ නැත. මම නැවත දොර තරියකට වසන්නට දොරේ
හැඩලය වෙතට අත යැවුවෙමි. ඒ මොහොතේම ගහනිගේ අතක්
මාගේ අතට උඩින් හැඩලය අල්ලා ගත් අතර මම හදවතින්ම හිරි
වැටී ගියෙමි. අනතුරුව අප දෙදෙනාගේම එකතුවෙන් දොර නැවත
ඇර නොදිත් වසා දැමුවෙමි. එයා දුටු තත්ත්වයන්ම මුහුණින්
මුහුණ බලාගත් අප දෙදෙනාමම සිහින් සිනාවක් නැගිණි. ඒ
විනවිටත් සුදු මාමා හෝස්නාගාරයට පැමිණ තිබිණි.

"මම දැනත් හිටියා මෙතෙක්ම හමයි එන්නෙ කියලා."

"සුදු මාමාව නම් සුදුම ඉවත් අමයි කියන්නෙ.."

"වෙන මොනවට නැති උනත් කෑමට නම් මට ඉව
කියෙනවා.."

සුදු මාමාගේ කතාවට ගහනින්, දිලාරාත් එක්ව සිනා නැගූ.
අපි හතර දෙනාම හෝස්නාගාරය තුළට ගොස් මැද හරිත
වත්තට අසුන් ගත්තෙමු.

"කිමිසර මොනවද කන්නෙ..?"

ගහනිගේ තරු ඇස් මගේ මුහුණ මත නළියයි. ඒවා මෙතරම්

කාන්තිමත් ඇසිදැයි මට සිතාගත නොහැක. සමහර විට ඇය
සිවිත්තේ සිවිකාව තැදෙගෙන විය හැකිය.

"කිමිසර නම් කෑමකි ප්‍රයිඩ් රයිස් වලට.."

මම හතික සුදු මාමා දෙස බැලුවෙමි. එවැනි විශාල දඩයක්
ඇයට ගැසීමට සුදුසු නැත. අතික දින දෙකක දැන හැඳුනුම්කම්කට
ඇයගෙන් අරවා මේවා ඉල්ලීමද හොඳ නැත. ගහනි අපි ගැන
සවුත්තුවට වුවත් හිතන්නට පුළුවන. එය එසේ වුවත් ගහනි හා මේ
ගෙවා දමන කාලය අඩු කර ගැනීමට මා කැමති නැත.

"එහෙත්ම අපි හික්මෙම ලත්වී ගමු.. මොකද කිමිසර
කියන්නෙ..?"

"මයාලට කරදරයිනෙ.."

"මොන කරදරයක්ද.. කියාම ඉන්නෙමො.."

ගහනි මෙතු-පස වලා 'නාසි' ගැන කියා මිහිරි කළය.
මම හතික සුදු මාමා දෙස බැලුවෙමි. මුළු මට ඇසක් වැසුවේය.
'නාසි ගරාන්' මොන මල ඉලව් කෑම තැනියක් විය හැකිද..? ඒවා
ප්‍රයිඩ් රයිස් හා යාවිත්තේ කොස්ද..? එහෙත් හොඳත්තා කම්
කියා පැමිණත් නොහැක. එය සර්ව සම්පූර්ණ විය ලැබීමට.

"අපි හික්මා මයාලගේ ගහිතක් සාදා උනානෙ.."

"අපොයි කමක් නෑ.. අපිට තාසි ගුරාන් හම්බ
වෙනවනෙ.."

"ඇත්තටම මයාලා කොහෙද යන්න ගියේ.. තිකා
වඩුමට ආපු ගමන්ද..?"

"අපි හොස්පිටල් යන ගමන්.."



"හොස්පිටල්..?"

"ඔව්.. මගේ යාච්චාවක් සනීප නැතිවෙලා.. එයාට බලන්න.."

නත්තුවෙට ගුවන්ගේ, සනීප නැතිවීම ලෙසට මම හැරවුණෙමි. අපේ පයේ බැන්ඩේජ් ඔතා සිටිනා වරුණයා ගැන කිම හතර විලි ලැජ්ජාවකි. එවිට මගේත් සුදු මාමාගේත් රෙදි ගැලවෙනු ඇත.

"හුභාක් අමාරුයිද..?"

"දැන් හොඳයි.. හෙට අතිදිගම ඒකට කපයි.."

මම කතාව නතර කෙරුවෙමි. කුණු වරුණයා ගැන කවි කතා උවමනා නැත. උගේ වර්ණ සහතිකය ගැන දන්නවා නම් ගහනිලා අප සමගද කතා කරන්නේ නැත.

"බිම්සර.."

හිටිකැටියෙම ගහනි මා ඇමතුවාය. කතාවක් කරගෙන යද්දි කවි කතාවකට යෑමට ඇයට ඇත්තේ අපුරුම හැකියාවකි.

"අර කොතේ වේබල් එකේ ඉන්න ගර්ල්ස්ලා දෙන්නා මේ පැත්ත හොඳට බලන්නවා.. ඔයා දන්න අයද..?"

මම වතා හැරී බැලුවෙමි. ගහනි කියූ දේ ඇත්තය. පලතුරු පුස් දෙකක් බිහි සිටි ඔවුන් දෙදෙනා මා බලන විටම අහස බිලි ගත්හ. මගේ සිතට ආවේ පට්ටම පට්ට සැකයකි. එහෙත් මා ඔවුන්ට ජීවිත කාලය පුරාම දැක නැති බැව් මිනෑ තැන

සවිවුරක් ඇල්ලීමට මට පුළුවන. මා බැලූ විගස ඔවුන් අහස බැලුවේ ඇයි..?

"නෑ ගහනි.."

"බිම්සර අපට බොරු කියනවා.."

ගහනිගේ මුහුණේ පුංචි තෝස්සාඩුවකි. අර වහන්සේ කෙල්ලන් දෙදෙනා ආවේ කොහි සිටද..? පලතුරු පුස් බිමට උන්ට මේකෙන්ම එන්නට සිතුවේ මන්ද..? මගේ සිතට ආවේ යාබාරණ කෝපයකි. එහෙත් ඒ කෝපය මා පෙන්වන්නේ කාටද..?

"අපේ නෑ ගහනි.. මං එයාලට ජීවිතේට දැකල නෑ.."

"එහෙනම් බිම්සරගෙ ලස්සන වෙන්නැති බැලුවේ.."

කොතේදේ සිට සුදු මාමාත් කතාවට කොට දැමුවෙමි. ඒ මොහොතේ වෙව්වර්තන පාසිඳුරාත් රැගෙන ආ නිසා කතාවට පුළුල්වෙමින් එක කැසිණි. ඒක නම් දෙවියන් බැලුවා වාගේය. හැකිකම් වෙනතේ සැවොම අදිරිගේ පමුණකි සහ බිම්බට බයිට් එකක් විමටය. අනතුරුව මා බැලුවේ පුළුරු පැහැගත් ඉයිඩ් රයිස් වලට සමරනකමක් දැක්වූ ආහාරය දෙසය. එහෙත් ඉයිඩ් රයිස් වලට විඩා ආලව්වමී කැහෙන්න වැඩිය. හිනියට කපා තිබූ ලස්සන් හා කුකුළු මස් කැලි උඩින්, බැදු බිත්තරයක් කබා සිටිනි.

"කෑම එක රසයිද..?"

මේලේ සිහි කල්පනාවක් හොමැතිව කමින් සිටි මගෙන් ගහනි ඇසුවාය.

"පට්ට රසයි.. ජි. සිද්ධවෙනවා.."



www.picshrink.com

ඒ කැමි පුරවාගෙන මම කීවෙමි. ගහනි එයට කිසිවක් නැත. ඇය හෙමින් පිරුවේ කැම කන්නිය. ඒ දෙස බලා ඇය කැම තපන්නේ කැමට තොර්දෙන්ත වාගේය. එකට මාත් සුදු මාමාත් තාපියුරාත් සමග සංසාරගත වෙරයක් ඇත්තා සේ එළියටත් ගබ්ද ඇසෙන්නට තුළු මර මරා කැවෙලි.

"එහෙනම් අපි යනවා.. ආයෙ වෙලාවක් කිසිකෙසෙත් නම්බවෙලි.."

කැම බිමෙන් අනතුරුව හෝස්නාගාරයෙන් පිටවෙද්දීම ගහනි කීවාය. ඒ සමගම වේටර්වරයා අප දෙසට දිව ආවේය.

"මස්.. මිඩර් කරපු පාර්සල් එක.."

"තැන්ක්ස් මතක් කළාව.."

වේටර්වරයා අහෙහි කිසි පාර්සලය ගත් ගහනි එය මගේ අත උඩින් තැබුවාය. මමත් සුදු මාමාත් මුහුණින් මුහුණ බලා ගත්තෙමි.

"මේ ඇයි ගහනි..?"

"හොස්පිටල් එකේ ඉන්නෙ මයාගෙ යාලුවට.. දැන් කැම වෙලාවනෙ.."

මගේ දෑසට කදුළු උනාගෙන එමින් සිටුණි. ඇයගේ හදවත හොඳි තරම් පිරිසිදුදැයි කරුණාවන්තදැයි මට සිතා ගැනීමේ හැකියාවක් කිසිවක් නැත. එය තනිකරම රත්තරන් ගුලියක් සිය නම් මට ඒ මොහොතේදීම සිතුවි. අඩුපාඩු නැත. නියම කැම 24ය.

"තැන්ක්ස් යු ගහනි.."

"බිම්සර දන්නවද වැඩක්.."

"මොකක්ද..?"

"යාලුවොන්ට තැන්ක්ස් කියන්න කියලා.."

"එක නම් අදයි දැනගත්තෙ.. එහෙනම් ගහනිව හුඟාක් ප. කියල විතරක් කියන්නම්.."

"ඔ... එක නම් හොදයි.. මට අනන්තත් බැරි වුණො.. බිම්සර කොහෙද ඉන්නෙ..?"

වැඩි විස්තරක් සමග මම සටහට ගතා සියා දැමුවෙමි. ඇය මගෙන් ඉන්නා තැන අසන්නේ කුමකටදැයි මම සිතන්නට නොහිසෙමි. ඒවා මට උවමනා නැත.

"අපි යමු ගහනි.. විෂක් ලේට වෙලා.."

මෙතුවක් නිතඩව සිටි දිලාරා පවසද්දී මටත් සුදු මාමාටත් වේට් කරමින් ගහනි වාග්ගා ඉදිරියට ගත්තාය. එය නිදහස් මාවතෙන් ප්‍රධාන මාවතට දමනා තුරුම මේ බලා සිටියෙමි. මට මහත් පාලුවක් දැනුණි.

"ඊ..ස්සු... හැදෙන්නවා බිම්බා.."

ගහනිගේ සුවිද තවමත් මා වටා සැරිසරද්දී මම සුදු මාමා දෙස බැලුවෙමි. මහගේ මුහුණේ දැන්ගේ බැරැරුම් සහගත පෙනුමකි.

"ඇයි..?"

"තැයි කියන්නෙ.. හොද බිම්බා වගේ මාව දැනුවත් කරප. පුනේ.."

"මොනවද..?"

"මේ දන් අල්ලපු අඩව්ව මොකක්ද කියලා.."



"අඩව්ව කිව්වෙ..?"

The Reader's Place

forget me then.

"අර සුරුළු නායිගුරාත් එකක් එක්ක උමට තියෙන
නිකමය මොකක්ද කියලා.."

සුදු මාමා නායිගුරාත් එක යැයි කීවේ ගෙනිටය. කොහොත
ඒ නම් ඇයට යස අසුරුවට ගැලපෙනවාය. හොර්නාහාරයේ සු-
ඉස්පිරිනාලය දක්වා එන අතරතුරේදී ගෙනි හා දිලාරා මුලින්
මට හමුවූ තැන පටන් සියලු සිදුවීම් මම සුදු මාමාත් පම-
කිවෙමි. ඒ සියල්ල කිසිදු ඇදක් කුදක් නොමැතිව මගේ මන-
ගබඩාවේ පිහිටා තිබීම ගැන මමම සුදුමයට පත්වුණෙමි.

"මොනව උනත් පරිස්සමින් බිම්බා.. හොඳට හොඳ
බලන් නැතුව නම් ලව් මාන්දම මුදුවට ගන්නෙකා.. ඒ
අනාගතේම විනාසයි.."

මා හිතයකින්වත් නොසිතූ ලව් මාන්දමක් ගැන සුදු මා-
කියද්දී මගේ සිතටත් මනා මොකක්දෝ විය. එහෙත් ඒ ගැන අ-
එහාට කතා කළ නොහැකි වූයේ අප ඉස්පිරිනාලය තුළට ඇ-
වූ නිසාය. ලෙඩින් බලනා වෙලාවේ දැවීර වීමට ආසන්න වී-
මමත් සුදු මාමාත් අධික ඉක්මන් කෙරුවෙමු.

"හප්පොට්ටියේ.. මේ අපේ සුදු මාමානෙ.."

නේක්කරා දෙකට සුදු මාමාව පෙනුණු විගසම වරුණ
හාලි කට ඇරුණි. උඹට අදහාගන්නක් බැරිව වාගේය.

"උමට කියන්න බිම්බා.. මං නිතරම කියන්නෙ ඔ-
ප්‍රෙඩෙක්ම වැදගත් මවං කියලා.. උම ඒක ක්‍රියාවෙන්
ඔප්පු කරා.. මට ඒ ගැන මාර සතුටුයි.."

"මොකක්ද..?"

"ආත්ත දැක්කද සුදු මාමෙ.. අපේ බිම්බගෙ නිරතාකාර
වේය. ප්‍රෙක්ඩිට්ස් එක ගැන මේ තරම් ලොකුවට හිතල
දැන් කිරි සප්පයා වගේ අහනවා මොකක්ද කියලා. මට
තරි ආඩම්බරයි උම ගැන බිම්බා.."

"උම කියන්නෙ මොනවද කියලා මට නම් තේරෙන්නෙ
නෑ.. අනික විකක් හෙමිට කතා කරන.. වච්ච ඉන්න
ලෙඩ්වුයි මිනිස්සුයි ඔක්කොම මේ පැත්ත බලනවා.."

"කමක් නෑ.. බලපුවාවෙ.. ඒ හැමදේම මැදින් මං
උමට හිත නමා ආචාර කරනවා.."

තවමත් බැත්තේද දමා ඇති දකුණු අත පද්දමින් වරුණ
සියවයි. මේ වහුකුණ සියවන්නේ මොනවාදයි මට නම් තේරෙන්නේ
නෑක.

"මොකටද..?"

"මොකමද අහන්නෙ..? මට මේ වාගෙ මේවවා එකක්
උනා කියලා උම පටාක් ගාලා සුදු මාමා දැනුවත් කරා..
බොක්ක උණු වෙව්ව පාර සුදු මාමා මාව බලන්න ආවා..
ප්‍රිතියි බිම්බා.. ප්‍රිතියි.."

මේ තරම් ගුටි වැදී තිබියදීත් වරුණ තවත් කියවයි. උගේ
තරි කට ඔකොමමය. මට ඇති එකක් දුක වෙකොට ගුටි බැට දුන්
එවුන් මුගේ කට මැදට පතබුවේ නැති එකය.

"දන් කොහොමද වරුණ..?"

"පට්ට සනීපයි සුදු මාමෙ.. පට්ට සනීපයි.."



ඔබ හිමිස් හා හිනාවක් පැන නැගුණි. සුදු මාමා අසන්න පැති ගියේ මොනවාද වැනි පිස්සු කතාය.

"අපි උඹට කෑම එකක් අරන් ආවා.. උඹ කෑම දවල් කාලා කෑමුවත් ඇතිනේ.."

ගහනි අරන් දුන් නායිගුරාන් එක මගේ අත්පිය.

"දවාලට නම් කෑම බිම්බා.. ඒත් ඉතින් උඹ මේ කකහනියක් අමාරුවෙන් උස්සන් ආපු එක වෝඩි රවුන්ඩ් යන දොස්තරට දෙන්නයැ.. කෝ දිප.. කෝ දිප.. කෑම එකට ඇන්ට්ට කෑන්ක්සු කියප.."

සුදු මාමා දෙස බලමින් මම නායිගුරාන් එක වරුණු දුන්නෙමි. උං මහත් කුතුහලයෙන් යුක්තව කෑම පාර්සලය උඩින් ඉහිටි.

"බිම්බා.. උඹ වයිතිය එකකටවත් ගියාද.. පව්ව සුවදක්නෙ එන්නෙ බ.. කෝ බලන්න.. කෝ බලන්න.."

මුවක් කියෙන්නේ අර පොලිස් බල්ලන්ට වාගේ පට්ට ඉවක්. මුගේ නතයට මේ සංසාරයේ ඇති සියලුම සුවද වල් හඳුනා ගැනීමේ විශේෂ ඉවක් ඇත.

"එහෙනම් වරුණ.. ඔයා මින කන්න.. මායි බිම්බරයි යන්නම්.. ඔයාගෙ අඳ හෙටම ටිකට් කපයිනේ.."

"කපයි.. කපයි.. පොඩ්ඩක් ඉඳපංකො සුදු මාමේ.. බිම්බා මට ගෙනුල්ල කියෙන අවයවේ ඩිංගක් බලන්න.."

වරුණ කෑම පාර්සලය කොනකින් දිග අරින්නට හදයි. මේ මෙය කාඩ්බෝඩ් කවරයෙන් ඉවත් කළේ හොඳ වෙලාවටය.

"පිස්සු බිම්බ් වෙනවා... ඇ.. සෙල්ලමිද කොල්ලෝ.. මේ නායිගුරාන් පාරක්නේ.. හහේ බිම්බා.. උඹට මේ පිතම්.. පින් කන්දරාවම් ඇති ජාති ජාතිත් හැම ආත්මයේම කොල්ලෝ කිහක් හතලිහක් හෙට වෙන්න.. මං ටිට්ටෝට කන දෙවෙනි නායිගුරාන් එක.. හයියෝ මට ඇවෙනවා.. ඉක්මනට සිදු මාමාත් එක්ක මෙකතින් පලයං.. මට වාච්න්තෑ."

එහෙනම් වරුණයා නායිගුරාන් ගැන දනියි. එතැනට හොඳුන හිඳ ඇත්තේ මා පමණකි. කමත් තැන. ගහනි තියා මමත් දැන් නායිගුරාන් ගැන දනිමි.

"උඹ අපිට යන්න කියන්නෙ.. මින කන්න කියෙන හදිස්සියටනෙ.. කාපං.. කාපං.."

"උඹ මාව හදවතින්ම හෝරුම් ගන්නා බිම්බා.. මට දන් මේ නායිගුරාන් පාර්සලේ එක්ක තිබෙන්න මින.. උඹට බුදු පරණයි.."

මහත් සුදු මාමාත් ආපසු හැරිණි. අම්මා කාන්තා ධීවර කට දුරටත් මෙහෙයා හිඳිමින් සිටින ප්ලාස්ටික් හොඳුන. තැවත ගෙදර එන අතරතුරේදීත් සුදු මාමාත් මාත් අතර ලොකු කතා බහක් ඇතිවුයේ නැත. මට හෝරුණ විදියට නම් සුදු මාමා හිටියේ ලොකු කල්පනාවකය. වරුණයාගේ කට හැඩවීම් කකාවක් සුදු මාමාගේ කපුට දෙදරුවාදැයි කියන්නට මා දන්ගේ නැත. කෙසේ වුවත් ගෙදර ගියායින් පසුව ඒ ගැන විමසන්නට මම තීරණය කෙරුවෙමි. පට්ට අවිවේ බයිසිකලය පදිමින් මීටා විමසන්නට ගොස් මොකක් හෝ වාහනයකට අවයක් තබන්නට මා හොඳෙක්ම කැමති නැත.

* * * * *



එක මා ඇතුළත විට, හයටත් ආසන්නය. ගමනක්
රාත් එක කා පටිට අවිට් ආ එකෙන් වුයේ තනුවෙන්
එක් ගලා එමයි. එක ගැන කියන්නට මේ පිම්බාව වඩන
රම් කැප නින්දකින් ඇතුළත්තට මත්ත මෙන්ත කියා
පිහියදින් මේ සැහෙන වාරයක් ගහනිව හිතෙන් දක්නෙමි.

"පිම්බර.."

ඇදේ ඉඳහෙතම මේ හැරී බැලුවෙමි. සුදු මාමා හේ කෝපල
දෙකකුත් රැගෙන කාමරයට ඇවිදිත්ය. මේ වනා පැන හේ කෝපලය
අතට ගත්තෙමි.

"සුදු මාමෙ..."

සුදු මාමාගේ මුහුණේ වුයේ මලානික හෙතුවකි. මේ මහුයකයාට
උනක් හෙමිකිරිස්සාවක්වත් සැදිනෙත එනවාදැයි මම සිතුවෙමි.

"උඹට කියන්න කතාවක් කියෙනවා..."

මා සිතුවා හරිය. ඉස්පිරිසාලයේ සිට සුදු මාමා බුකවාගෙන
ආවේ මනොම එකක් ඇති නිසාය. මම නැවත ඇදේ හරි බර
ගැසුවෙමි.

"වරුණයා කියපු කව කැඩිවිට කතාවක් නම් ගණ
ගන්නෙපා සුදු මාමෙ.. උගේ මත හැටි කවක්නෙ
කියෙන්නෙ..."

"හා..! ඒ පැණියා කියන එව්වා කවුද ඔං ගණ
ගන්නෙ..? උං එලොවටත් නැති මෙලොවටත් නැති අං
සම්පූර්ණ ගොත් නාමිබෙක්නෙ..."

වරුණයා මෙතන හිටියේ නැති එක වාසනාවකි. මේවැනි



සොදුරු වදන් විකස් ඇසුරු නම් උං එක මොහොතක්වත් එවන්
වෙන්නේ නැත. මුරිය තදින් හපාගෙන උං මිය යනු නිකුත්ය.

"මුම්බා දත්තවද මං මෙහේ ආවේ ඇයි කියලා..."

කාමරයේ දොර දෙස හොඳට බලමින් සුදු මාමා මට ලං-පි-කි.
මේ වෙලාවේ නම් කාන්තාද ගෙදර සිටින්නට ඒනැය.

"අපිව බලල යන්නෙන..."

මම මගේ උගස්කම් ප්‍රකාශ කෙරුවෙමි. සුදු මාමාගේ කව
කොතකට ආවේ සිහිත් සිතාවකි.

"එකක් එකක් තමයි.. උඹ තිමල්කා දත්තවද..? එහෙම
කෙනෙක් ගැන මං උඹට කියලා කියෙනවද..?"

නැතැයි කියන්න මම මල්ව දෙකක්තට වැහුවෙමි. ඒ වතපු
වැනිල්ලට තව වී-ගෙන් හේ කෝපලෙක් බිමය.

"තිමල්කා කියන්නෙ මගේ ගර්ල් ෆ්‍රෙන්ඩ්.. මං බඳින්න
ඉන්න කෙනා..."

"ඒ කියන්නෙ මගේ වෙන්න තැන්දා..."

"අන්න හරි..."

"දැන් එතකොට අපෙ අම්මලා මොහුටවේ දත්තවද..?"

"උඹට පිස්සුද..?"

"එතකොට ආවිව් අම්මලා..?"

"ටික ටික කනිත් කොතිත් ආරංචි වෙලා ඇති.. එක්
මගෙන් නම් අතල තැ..."



ලේකා දත් මාසයක් විතර මෙහේ වැඩ.."

වැඩ කිව්වේ..?"

සුදු මාමා කියනා දෙවල් මට නම් මක්ක-ය.

"උඹට දෙයක් කියන්න ගියහම බඩට ආපු වෙලාවේ ඉඳලම ජාතයේ ඕන.. මෙහේ කිව්වේ ඒ.ජී.ඒ. ඔපිස් එකට.."

"හා.. අර අලුතින් හම්බවෙව්ව උපාධිධාරී පත්විමද..?"

"අන්න හරි.. බලන් ගියහම උඹටත් සමාජේ ගැන යම්කිසි දත්තක් කියෙනවනෙ.."

"ඉති.. ඉති.."

"ඉති. කියන්නෙ.. මට දැන් නිමල්කාව වැඩි හම්බවෙන්න.. ඒකට ඉඩ පහසුකම් ගන්නයි මේ වැඩි පළාතෙ ආවේ.."

හතේ මංදා කුණු සංසාරේ කියන්නේ පවත්නා මේවාට බලාගෙන ගියහම ආදරය කරනා තැම ප්‍රේමවන්සයාම එක වානේ මොන දහ මහ දෝසයක් විද හෝ කෙල්ල මුන ගැසීමට දකකි. මටත් එවැනි දෙයක් සිදුවෙයි කියන්නට තවමත් කල් වැඩි සම්හරව්ව සුදු මාමාට හෝ වරුණයාටත් එහාට මට ලව් මාන්ද්‍ර වැඩෙද්දු ඇත.

"සුදු මාමේ.."

"ම.."

"දත් කවදද මට වෙන්න නැන්දා පෙන්නන්නෙ..?"

"හෙට අනිද්දම් බලමුනෙ.."

සුදු මාමාගේ නිනාට ගැන කියනොත් එය කට කනේ පිටිවා හා සමාන. හක්කේ ඇති පුරන්වාර්ට්සයාත් මට දැන් පෙනේ. කමත්තේ කෙල්ල ගැන කියු කල මේ කරම් ආකල් එකක් ගසියත්, කුලප්පුවක් කොල්ලන්ට දහොන්නේ ඇයි..? මට තවම එය තේරුම් ගන්නට බැරිය. එහෙත් අඩු පඩි කඩාගෙන හෝ මම එය ඉතා ඉක්මනින් තේරුම් ගැනීමට උත්සාහ ගන්නෙමි.

* * * * *

දවසක් දෙකක් නිස්කා-පුවේ, පට්ට පඩි-ගුවේ ගෙවී යයි. වරුණයා ගැන තාමත් ලබ් නිවිස් එකක් නැත. යහවා කියා නිතරම උං බැලීමට යාමත් කළ නොහැක.

"බිම්බා.."

සුදු මාමාගේ පට්ට පඩි-ගුවේ ඇත්. මම දති පති හා ඇඳෙන් බැස ගත්තෙමි. ඔහු අද උදේ පාන්දර ගෙදරින් පිටවූ තාර, ගිය ආ වෙලාවය. හෙතෙමේ නැවියට හම්, සුදු මාමා වෙන්න නැන්දා හා අමු රස්තියාදුවක් ගොසින් එන තැඩිය.

"ඇයි සුදු මාමේ.."

"ඇයි හුයි ගාත්තාතුට නැගප.. බයිත් එකට.."

මා ඉන්නේ හෝට පිටිත්ය. උඩට දාගෙන ඉන්නේත් පාට හිට වී හර්ට් කැල්ලක්ය. මේ අපක විදියටම බයිත් එකට තමන්න යැයි සුදු මාමා කියයි. බලාගෙන ගිය කල සුදු මාමාත් අපේ වරුණයාට දෙවෙති නැත. මේකත් නිමල්කා නැන්දා සමග සම්බන්ධයේ තවත් එක දර්ශන වාරයක් දැයි මට තාම කිව නොහැක.



...දැන් හොඳ එකා වගේ දිලාරාගෙ ගෙදර වෙන්නා.

සුදු මාමාගේ මස්සු කකාට හේරුම් ගැනීමට බැරෑරුම් වෙලාවක් වීම. උදේ පාන්දර යස අගේට ගෙදරින් ගිය මනුෂ්‍යයා මේ සිදුවී ඇත්තේ කුමක්ද..?

"දිලාරාගෙ..?"

"ඔව් ඔ.. ඔව්.."

"ඇයි සුදු මාමෙ..?"

"ප්‍රශ්න අහන්නැකුට අහපු දේට උත්තර දීපංකො.."

මෝටර් සයිකලයේ වේගයත් දැන් විකේන් වික වැඩිවෙයි. සුදු මාමා හදන්නේ මාවත් රැගෙන එන්නට යන්නට වාගේය.

"දිලාරාගෙ ගෙදර මං දන්නෑ.."

"මොකක්..?"

සුදු මාමා මෝටර් සයිකලය පාවා අයිතට ආර නැවැත්වූවා. හෙල්මටයද ගලවා ඔහු බයිසිකලයෙන් බැස්සේ මදෙකට ඔරවාගෙන.

"උඹ දිලාරාගෙ ගෙදර දන්නෑ.."

"නෑ සුදු මාමෙ.."

"එහෙනම් ගෙනිගෙ..?"

"ඒත් නෑ සුදු මාමෙ.."

"හපොයි දෙයියනේ..."

සුදු මාමා අතින් වට්ටාස් හා තළලට ගසා ගත්තේය. මේ හොඳට සිටි සුදු මාමාට සිදුවූයේ කුමක්දැයි මේ අතරතුර සිතීමට නම් කොහෙත්ම නොහේරේ.

"ඇයි මොකක්ද ප්‍රශ්නෙ..?"

"ලොකු අඩුලක් ඔමිසර.."

ඒ අඩුල නම් පට්ට අඩුලක් බැව් හේරුම් ගැනීමට ඔව් පුළුවන. සුදු මාමාගේ බ්‍රිහුණ බැඳුණා නම් ඕනෑම දෙරුවෙකුට පවා කැන නැකුට 'සුදු මාමාට අඩුලක්' බැව් සිටි හැකිය.

"අපේ අම්මල කේස් එක දැනගෙනද..?"

"නෑ ඔං නෑ.."

"එහෙනම්.."

මව්-සුදු මාමාත් එක්ක ආද වෙන්නේ ඔත්ත සිවුති බෙල්ලවලටය. කතාකලය අවුස්සාගත් මේන් මොන මල ලෙව්වකට නියෙනා ප්‍රශ්නය නොකියා ඉන්නවාද යි මව් සිතේ.

"මං මෙහේ ආවා කියලා තිමල්කා දන්නෑ.. අඩුම ගානෙ පුංචි අක්කා මෙහේ ඉන්නවා කියලත් මං එයාට කියල තෑ.."

පුංචි අක්කා ගැයි කිවේ අපේ අම්මාටය. සුදු මාමාට තවත් ලොකු අක්කෙකු සිටියි. ඒ අපේ ලොකු අම්මාය.

"ඔව් ඉතිං.."

"මං හැදුවේ අද එකපාරටම ගිහින් තිමල්කාට සුදුම කරන්න.."



මමත් වගේ කියනවා නම් කරන්නෙ කරන්නෙ...
...කර..."

"ඉඟි... මොකෝ උගත්..?"

"මොකෝ කමා... නිමල්කා මාව සම්පූර්ණයෙන්ම මගේ අනවර්ත්වයක් කරලා..."

මේ හොඳම හිටි 'වෙනත් නැන්දාව' එක පාරටම සුදු මාමා මගේ අනවර්ත්වයට උගත් කොහොම දැයි මට සිතා ගත්තේ මැරිය.

"සුදු මාමා කියන්නෙ ආවටද...?"

"නෑ... මායි දිලාරායි යාලයි කියලා..."

"මො... මොකක්... මොන කුණුකරු කතාවක්ද ඒ... වෙනත් නැන්දාගෙ මොලේ මිනිස් වෙලාද..."

දිලාරා මෙතෙක් සම්මත වූයේ කොහොමදැයි මොමාගේ වත් සිතාගන්නට මැරිය. දිලාරා සිටින්නේ කොහොමද...? සුදු මාමා සිටින්නේ කොහොමද...?

"මමත් හිතන්නෙ එතෙම තමයි බිම්සර... එයාට කොහොම මං මෙතේ ආවේ දිලාරාව හම්බවන්නක්ද. දේවතා මං එයාට, මගෙයි දිලාරාගෙයි අතර මොන මගුලක්වත් නෑ කියලා, දන්න කියලම හිල්ල දාලා කිව්වා.. මිහු.. වැඩක් නෑ බං... මේ ගැහැන්ගෙ මගුලෙඩ් ඇතුළට දෙයක් හිතෙත්. ඒවා අයිත් කරනෙක කරනෙත් අමාරු දෙයක්..."

"එයා කොහොමද දිලාරාව දන්නෙ..?"

"මෙත් සිටිය එතම පුත්තෙ මිනයි බං... මං ඇහුවා ඇහුවා සිටියේ නෑ... පස්සෙ මට පොටේ එකක් හෙත්තුවා..."

"පොටේ එකක්..?"

"ඔව්... මොකක්ද දන්නවද පොටේ එක... අපි හතර දෙනා එදා නායිගුරාත් කාටු දවසෙ ගත්තු එකක්.. එක මායි දිලාරායි එකට දංවෙලා හිතාවෙනවා කෑම කන ගින්න.. උමයි ගහනියි ඒ පොටේ එකක් නෑ... ගත්තු එක සුපිරියටම පොටේ එක අරගෙන, ආතල් එකම නිමල්කාට යවලා..."

සුදු මාමාගේ ඒ කතන්දරයත් සමග සියලු වත් දොස් අප අතර කියාත් වුන්න. මට සියලු දේ තැහැදිලිය. සුදු මාමා, දිලාරා හා ගහනි කොයාගන්නට වෙර දරන්නේ මේ සියල්ල හොඳින් බේරා ගන්නටය.

"සුදු මාමා...
...මි..."

"ඔයා එක නිමල්කා නැන්දාව කේරුම් කරල සුන්දරද...? ඒ කොල්ල මගේ යාලුවා කියලා..."

"මොන අතර මි නිරිතේද මි... මිරාගෙනගෙන පනින්නෙ..."

"තැමැයි මං දන්නවා... පොටේ ගත්ත කවුද කියලා..."

සුදු මාමාගේ දෑස එක තැනෙකින් මෙතෙම තැරිණි.

"කවුද...?"



www.picshrink.com

මාමාගේ දැවේ පිරි කිසි කෙනෙකු මගේ සිතටත් ගොස්
 ය. දිලාරා ගැන හෝන්ද මාන්දයක් නැත. එය රිසි
 බවත් නැත්දාගේ කන් තැබූ පැපරාසියා අනුචිතා නම් ඊසා
 බයිට් එකක් ලෙසට පියව් කර ගැනීමට සුදු මාමා සැදී පැහැදී
 පිටියි.

"සුදු මාමාට මතකද අපි පිරිනේ ප්‍රථම වතාවට
 නාසිගුරාත් කාසු දවසෙ අපිට ඩිංගක් එතා වේබල් එකක
 පඤ්චු ඩිම් ඩිපු කෙල්ලො දෙන්නා..."

"මොන..."

"මොන කියල අහන්නෙ...? ඇයි සුදු මාමෙ ඔයාට
 මතක තැද්ද ගෙනත් මගෙන් ඇහුවේ මං අප්‍රනත ගර්ල්ස්ලා
 දෙන්නෙක්ද කියලා.. එයාල මේ ඇත්තම තමයි බලන්
 ඉන්නේ කියලා.. ඇයි හත්තිලුවේ.. ඔයාලා තුන්දෙනා ඒ
 සංසිද්ධිය අල්ලගෙන මාව බයිට් එකට ගන්න ලැස්ති වුණේ."

"ඉති..."

සුදු මාමාට තවමත් මා කියනා කතාන්දරය දිරවා නැත.
 වෙනදාට වචනයක් කියු සැනින් කතාවම තේරුම් ගන්නා ඔහුගේ
 අද නොසැහැන්න අවුල්ය. වැදිවිට හතරේ හැරකම ඒකෙන්ම
 හිතාගන්නට පුළුවන්ය.

"ඉති. හිටි. ගාත්තෙ... මගේ සැකේ නිසි
 වි-විමානවිකාවයෝ දෙන්නා නිමල්කා නැන්දගේ යාළුවෝ.
 තැබැයි වැඩේ කියන්නෙ උන් ඔයාව ටක්කෙටම අඳුනගත්ත
 එක..."

සුදු මාමාගේ ඇතිවෙල්ල දෙක කිහිප වතාවක්ම එතොට මෙතොට

දකලන් තැබුවාගේ. අනතුරුව සුසුරුදු ලෙසට සිහු වට්ටාක්
 ගා නළලට අත ගසා ගත්තේය.

"අම්මපා මව්නේ ඩිම්බා.. ඇත්තමයි ඕක කියන්න
 කලින් මං හිතුවේ.. උන් බැලුවේ උඹ දිසා කියලනේ.. උඹේ
 පැණි මුණට උන් කෙස හලන්නැති කියලනේ.."

"සුදු මාමෙ මේ...? මෙකන මරු කියවන්න ලැස්ති
 වෙන්නෙපා.. උන් බලලා කියෙන්නෙ මගේ දිසා නෙමේ..
 ඔයාගේ දිසා.. ඒකනේ ලොටෝස් හිටත් ගහලා සංසාරගත
 ප්‍රේමයකට අතුල් හෙලල කියෙන්නෙ.."

"හරි.. හරි.. ඩිම්බා.. ඔය අඩේ තවත්තලා මොනව
 හරි කරන්න බලප... දන් මගේ අනාගතේම අඳුරු වෙන්නයි
 යන්නෙ..."

"මොනව හරි කරන්න කියන්නෙ...? සුදු මාමා මට
 කියන්නෙ මොනව කරන්න කියලද...?"

"මං මොනව හරි කරන්න කලින් උඹ මොනවා හරි
 කරපා. ඩිම්බර.. තැත්තං මං ඒ කෙල්ලො දෙන්නෙ අනාගතේ
 අඳුරු කරනවා පිංතූර ගහලමි..."

සුදු මාමා වේගයෙන් සාලය ඇසට ඇවිද ගියේය. මට
 හිත්දාඩිය විතරක් නොවේ මහා දාඩියක් දැමුණි. මේකා කිව්වොත්
 කිව්වාමය. එකකොට මේ මල ලෙට් ආදර අන්දරය දන් කියෙන්නේ
 මගේ කර උඩද...? කිසිදු අවුලකින් තොරව එදා පාපිගුරාත් කැ
 එකේ දිරවා ගැනීමේ අපහසුකා එන්නට පටන්ගෙන ඇත්තේ දන්
 වාගේය.

* * * * *



පසුවදා අල්ලේ දෙදර කුකුල් නාමයා උදෑසන මග
ලකෙන්නි ගහන්නටත් කලියෙන් සුදු මාමා දුටු යමාණර රාජ්‍යයා
රැගෙන කොහේදෝ පිටත්ව ගොස් තිබුණි. මියේ කොහිදැයි හ
දන්නේද නැත. මවත් ඒ ගැන කල්පනා කරන්නට සිදුවූයේ අම්මා
මගෙන් සුදු මාමා ගැන ඇසූ නිසාය. කෙසේ වුවද මම දහ අහ
මෙන්ම විසි අහෙත් කල්පනා කර අවසන් නිගමනයකට පැ
ගහිමි. සුදු මාමා නිව්වියටම යන්නට ඇත්තේ නිමල්කා නැන්දා
හා ජේෂ් පාරක් දාගන්නට විය හැකිය. නැතිනම් කොපි කම්
ඉන්ටර්නැෂනල් හිරෝ කෙනෙකු වුවත් පොරගේ විසා අවුල්
නැතිවම අවංශව වනු ඇත. එහෙත් වැඩේ කියන්නේ සුදු මාමාට
උදව් කිරීමට නම් ගහනි හෝ දිලාරා හමුවිය යුතුවීමය. එහෙත්
ඔවුන් දෙදෙනා ඉන්න දිහාවක් මා දන්නේ නැත. 'කුන් නොදකිත්
කියා සුදු මාමා වියේ හවස මගේ මුහුණ දෙස බලාගෙන අහසට
කෙල ගැසුවේ ඒ නිසාම නොවේද..? පසුව අභ්‍යන්තරයේ සිටි
අවයවක් ඇදී එන තරමට කාරා ගැසූ ඒ කෙල තැම්බට මගේ හිත

දෙකට දෙවාරයක් තැබුවමි රිද්මය බව හම් කියන්නට උවමනා
නැත. ඒත් ඉතින් සුදු මාමා යනු මව සිටිනා එකම බොක්කෙ පිටි
මාමාය. ඔහුට නොදේ නම් මගේ උදව් පදව් දෙන්නට ඉන්නේ මේ
ලොව වෙන කාටද..?

"අයි..යා.. ඔයාගේ කන් ඇහෙන්නෙ තැද්ද..?"

මම උඩ විසිව් ගොස් සිම වැටුණෙමි. වටපිට බැලූ කල මා
සුළුවේ මදෙස කව ඇරගෙන බලා සිටිනා නංගිය.

"ඇ..යි..?"

"තැයි කමයි.. මං කී පාරක් නම් ඔයාට කතා කරාද..?
ඇත්තටම මොන ලෝකෙද අයියා ඔයා හිටියෙ..?"

"තර්.. තර්.. අඩේ නවත්තලා කියනවා මං මේ වැදගත්
වැඩක් ගැන කල්පනා කර කර හිටියෙ.."

පිරා පොරක් ගේ බහුලාන වුහුණේ පාදාගෙන මම සිසුවෙමි.
එහෙත් නංගි.. මගේ කල්පනා කිරිල්ල යා අතකටවත් ගණන්
ගත්තේ නැත.

"අන්න කවුද හෝත් ගහනවා.."

"හෝත් ගහනවා..?"

Lankan Community

මම අන්ද මන්දව ගියෙමි. සුවර් එකටම වරුණයා මත
ඉස්සිරිකාලෙන් විකට් කපාගෙන ඇවිත් වාණය. ලං දෙදර යන
මමත් මගේ මාලු කන්නට මෙහේ එන්නට ඇත. අහෝ අප්පව්වියේ..
වරුණයා මෙලෝ විලිස-ගයක් හොමැතිව මෙහෙට ආ කල මා
අම්මාට කියන්නේ මොනවාද..? මේකා මොන වෙඩිමකට මෙහේට
ආවාද..? වරුණයාගේ අපත ප්‍රියා කලාපය හොමැතිව මා පස්වනක්



තමන් ප්‍රීතියෙන් පසුගිය කාලය ගෙවා ඇති බව කැනී. තමන්ගේ සියල්ල අවසානය.

"මියා ඕනෙන් බයවෙලාද.. අයියෝ.. අත්ත කඩද වාහනෙන් බැස්සත් එක්ක.."

වාහනේ.. මොන වාහනයක්ද..? නංගිට වාහන හා ප්‍රීතියේ අතර වෙනස හඳුනාගත නොහැක. මිය ක්‍රීඩිලයෙන් බිහිවෙන්නේ කුණු වරුණයාය. දවස් දෙකකින් මං උපට බැලීමට මම ඉස්පිරිසාලයට නොආ එක ගැන ගනු කියන්නට වරුණයා එතරම් කියනෙක මට මිනෑ දහඅටපොලක දිවිරිය හැක. තවත් බලා සිටියහොත් කුණු වරුණයා මගේ කාමරය තුළටම එන එක වලක්වන්නට සාධවත් බැරිය. හැදගෙන හුන් සරොම් කොහේ පිටින්ම මම මිදුලට පැන්නෙමි. තැනැත්තා මේ ව්‍යවසානයෙන් මට බේර් ගත නොහැක. තවමත් උපතේ ඉස්පිරිසාල ගඳ හමනවා විය යුතුය.

"පි..මි..සර.."

මගේ මුහුණ ඉදිරිපිට සිටි කොහො දැක මම අන්දමින්දම ගියෙමි. මෙය නම් සැබෑවත් විය නොහැක. මම හොඳින් දුටු පිසදා වටපිට බැලිමි. මොනවා බලන්නද..? මා සිත ගත් දෙවල් මෙන්ම මා ඉදිරියේය.

"ගගනි.."

"ඔව්.. මං ගගනි කමයි.. මොකද මියා මේ බයවෙලා වගේ.."

"ත්.. නෑ.. ඩිංගත් ඉන්න.."

උණ බමුණු ලී හේට්ටුව ඉදිරියේ නතර කර තිබුණේ ගගනිගේ

කඩ පැහැය ගොනුවෙන් ස්පෝර්ට් රථයයි. එසේ නම් කලින් හෝත් කරන්නට ඇත්තේ ගගනි විය යුතුය.

"මියා මිය කොහේද යන්නේ..?"

ගගනි කතා කරද්දීම මම පණ කඩාගෙන ගෙතුළට දිව ගියෙමි. මේ හපුටු සරොත් කොටේ පිටින් මා සිටිනායුරු ඇය දකිමින් මා විඳි ලැජ්ජාවේ ප්‍රමාණය මිනින්නට වෙන්නේ ආලෝක වර්ෂ වලිනි. එය එකරම් දවැන්න ප්‍රමාණයේ ලැජ්ජා සාගරයකි. අඩුම කරමේ මා උඩ හරියටවත් කර් කමත් ඇඳුමත් හැඳ සිටියේ නෑ නොවේද..?

"ඇයි අයියෝ කලබලේ..?"

නංගි කාමරයට එයි එසේ අසනා විටත් මා සරොම් කොටෙන් පෙන්වමත්, ආම් කට බැනියමෙන් ටි ඔර්ට් එකකටත් මාරු වී අවසන්ය.

"කලබලේ කමයි.. ඇයි මහත්මයාණන් හෝත් ගහනවා ගහනවා කියා කියා ඉන්නායුරු කර්කට බලලා කඩද එන්නේ කියල කිව්ව නම් මේ අඩුල හැනේ.."

"හර්.. හර්.. කඩද ඒ අක්කා.. මියාගේ යාච්චෙක්ද..?"

නංගිගේ මුහුණේ වුයේ සැක කටයුතු හැකිම කන්දරාවකි. මම මො සක පහකටවත් ගහන් නොගන්නෙමි. අම්මියා.. මම දත් කිසි කෙනෙකුත් ගණන් නොගන්නෙමි. මා ගණන් ගන්නා කෙනා දෙවියන් දුන් තුටු පවුරක් සේ මගේ ඉදිරියටම පැමිණ ඇත.

"බිම්සර.. වුවිටත් එහවද..?"

The Spirit of Sri Lankan e-community



නන් ප්‍රීතියෙහි පසුබිසා කාලය ගෙවා ඇති බව තැනිතලා වෙත
සියල්ල අවසානය.

"ඔයා හිතෙන් බයවෙලාද.. අයියෝ.. අන්ත කඩුද
වාහනෙන් බැස්සත් එක්ක.."

වාහනේ.. මොන වාහනයක්ද..? නංගිට වාහන හා ත්‍රිවිලා
අතර වෙනස හඳුනාගත නොහැක. ඔය ත්‍රිවිලායෙන් බසින්නේ
කුණු වරුණයාය. දවස් දෙකකින් මං උච්ච බැලීමට මං
ඉස්පිරිසාලයට නොආ එක ගැන ගනු කියන්නට වරුණයා එතරම්
කියනෙක මට ඕනෑ දහඅටපොලක දිවි රිය හැක. තවත් බලා
සිටියහොත් කුණු වරුණයා මගේ කාමරය තුළටම එන එක
වලක්වන්නට කාටවත් බැරිය. හැඳගෙන හුන් සරොම් සොවෙත්
පිටින්ම මම මිදුලට පැන්නෙමි. නැස්සමි මේ ව්‍යවසානයෙන් මෙ
බේර් ගත නොහැක. තවමත් උගෙන් ඉස්පිරිසාල ගඳ හමනවා විය
යුතුය.

"ඕ..මි..සර.."

මගේ මුහුණ ඉදිරිපිට පිහි සකසා දැක මම අන්දමින්ද
ගියෙමි. මෙය නම් සැබැවින් විය නොහැක. මේ හොඳින් දැ
සිසදා වටපිට බැලිමි. මොනවා බලන්නද..? මා සිත ගත් දෙවල්
මෙන්ම මා ඉදිරියේය.

"ගගනි.."

"ඔව්.. මං ගගනි කමයි.. මොකද ඔයා මේ බයවෙලා
වගේ.."

"ත්.. හැ.. ඩිංගක් ඉන්න.."

උණ බිම්බු ලී ගෙට්ටුව ඉදිරියේ තතර කර තිබුණේ ගගනිගේ

කඩු පැහැය ගෙවෙරේ ස්පෝර්ට් රථයයි. එසේ නම් කලින්
හෝත් කරන්නට ඇත්තේ ගගනි විය යුතුය.

"ඔයා ඔය කොහේද යන්නේ..?"

ගගනි කතා කරද්දීම මම පණ කඩාගෙන හෙතෙම දිව
ගියෙමි. මේ හපුටු සරොත් සොවෙ පිටින් මා සිටිනායුරු ඇය
දකිමින් මා විඳි ලැජ්ජාවේ ප්‍රමාණය මනින්නට වෙන්නේ ආලෝක
වර්ෂ වලිනි. එය එතරම් දවැන්න ප්‍රමාණයේ ලැජ්ජා සාගරයකි.
අඩුම කරමේ මා උඩ හරියටවත් හරි තමන් ඇඳුමක් හඳු සිටියේ
නෑ නොවේද..?

"ඇයි අයියෝ කලබලේ..?"

නංගි කාමරයට එකී එසේ අසනා වටත් මා සරොම් සොවෙත්
සෙරටටත්, ආම් කට බැනියමෙන් ටී ඡර්ට් එකකටත් මාරු වී
අවසන්ය.

"කලබලේ කමයි.. ඇයි මුහුණගේ හෝත් ගහනවා
ගහනවා කියා කියා ඉන්නායුරු හරියකට බලලා කඩුද
එත්තේ කියල සිටිව නම් මේ අඩුල නෑහේ.."

"හරි.. හරි.. කඩුද ඒ අක්කා.. ඔයාගේ යාච්චෙක්ද..?"

නංගිගේ මුහුණේ වූයේ සැක කටයුතු හැඟිම් කන්දරාවකි.
මේ මා සත පහකටවත් ගහන නොගන්නෙමි. අම්මසා.. මම
දත් කිසි කෙනෙකුත් ගණන් නොගන්නෙමි. මා ගණන් ගන්නා
කෙනා දෙවියන් දුන් තුටු පවුරක් සේ මගේ ඉදිරියටම පැමිණ
ඇත.

"බිම්සර.. වුවටත් එතවද..?"



www.picshrink.com

මනාලයෙකු සේ හැඩ වැඩ වේදි මත නැගී සිටින බව දැනගත්තුවේ දිනාවෙන් ඇසිණි. හත්තිලේවට ගැසූ කලාබරයක් පුරස්තවලට මා දිය යුතු උත්තරක් මේ මොහොතේම සාදා ගත යුතුව ඇත.

"සිමිසර.. මෙන්ත මේ දරුවා කතා කරනවා.."

එවර ඇසුනේ අම්මාගේ කටහඬය. මම වහාම කාමරයෙන් එළියට ආවෙමි. කොන්ඩයවත් හරියකට පිරාගන්නට වූයේ නැත.

"සොරි ගෙනි..! හඩ්ඩා වගේ හිටපු හින්දා එකපාරවම ඉස්සරහට එන්න බෑනෙ.."

"දහස් ඒ වගේ කමයි.. වෙනසක් නැතෙ.."

ගෙනි කියූ දෙයින් අම්මාට 'බකස්' හා හා නංගිට 'හිටිස්' හා හිනා දෙකක් තිකම්ම ආ එක මාර ගනිය.

"හරි.. මං හඩ්ඩා කමයි කොහොමත්.. ඉතින් මගේ දුප්පත් පැලට මේ හදිස්සිනේ ආවේ ඇයි කියලා කිව්වොත් ඒක ලොකු පහසුවක්.."

අම්මාත් නංගිත් ඉදිරියේ ඇවිත් මම ටිකක් වැදගත් පිදියට කතා කළෙමි. තැනිතම් ගෙනි ගිය පසු මගේ පටි හතම රෝල් වනු ඇත. එතෙක් ගෙනිට මට වැනි වැදගත්කමක් ආරෝපණය වී තිබුණේ නැත. ඇය සුපුරුදු රටාවෙන්ම කතා බහ කරගෙන ගියාය.

"ආපු එක ගැන කියන්න කලින් ඔයා මට වාඩිවෙන්නවත්"

කිව්වේ නැත කිමිසර.. බලන්න අම්මා මෙයා ගාලුවොත් සලකන විදිය.."

ගෙනි නෝත්තාඩුවක් ලෙසට කියද්දි අම්මාද එය අනුමතය. පඩිත්තල කමට කුක්කේ ගලවා කොටේ නැට්ට හිරකර වදුරා සේ වික වේලාවක් මම ගෙනි දෙස බලා සිටියෙමි. ඇ කලින් දැකි දිනයටත් වඩා අද ලස්සනයි. ඒත් ඒ ලස්සන ගැ ඇයට මා කියන්නේ කෙසේද..?

"සොරි.. සොරි.. ඔය හතර පස් පොළකින්ම වාඩිවෙන්න ගෙනි.."

"හතර පස් පොළකින්ම වාඩිවෙන්න කිව්වට කියෙන්නෙ එක පස්ස පැත්තයි කිමිබා.."

ගෙනි ඒ වික කිවේ මට පමණක් ඇසෙන්නටය. ඇය මං වැඩි විට දැනුණු විලවුන් සුවඳ මා සිහින ලොවක සැරි සරවත්ත කොටම ප්‍රමාණවත් විය. එය කුහරිටම ආවේනික වූ විලවුන් වර්ගයකි.

"ඉති.."

අම්මාත් නංගිත් ගෙනුලට යනතෙක් බලා සිටි මම කතා කරමි. ගෙනිගේ දෙනෙත් යොමු වී තිබුණේ මං දෙසටම. ඉමහත් වූ ආශාවකින් හා ආදරයකින් සිත පුරවාගෙන මම දෙස බලා සිටියෙමි. කිසිදු බියක් පැකක් නොමැතිව නිවස ඇතුළේ ඒමට ඇයට තිබූ ධෛර්යය ගැන මම පුදුම වීමි.

"කිමිබා දන්නවද මං ආවේ ඇයි කියලා.."

තැකැයි කියන්නට මම බිඳුව වැනුවෙමි.



සියලු කවිත් සියත්ත.. ඔප්පු වන්නා වන්නා..
යොද බිම්බව.."

"එවෙනම නෙමෙයි.."

"එවෙනම..?"

"හව්වෙත්.."

මා එය සියු ආකාරයට ගෙනගොත් යස නිනාවක් මතු විය.
ඇස ඇස් වලිනුත් නිනාවෙනවා වාගේය.

"ඔක්කොම මතක සියාගෙන ඉඳලා පස්සෙ හරිම තැනදී
සියනවා හේද..?"

"මයත් එවෙනමනෙ.."

මේ ආදරණීය එකටෙක සියා ඇතිම වලත් ඇත්තේ මාර
ගනියක්ය. පසුව මොකක්දෝ හොඳනතා මිහිරිකින් කිහි කැවියයි.
එක මේ මේ වගේ යැයි පහදන්න මා දන්නා පිංහල භාෂාවේ
වචන මදිය.

"බිම්බව හෙව වැඩක්ද..?"

"නෑ.."

වැඩක් තිබුණද මේ අවස්ථාවේ නම් මේ බිම්බා කියනවා
යැයි සියත්තේ නැත. ගෙනි සියනා දේව උන පුරණයක් එකතු
කළා නම් හොඳවම ඇතිය.

"එවෙනම හොඳයි.. හෙව අපේ ක්ලබ් එකෙන් මිගනයිස්
කරන මුයිඩ්ල් ඡෝ එකක් කියෙනවා.. බිම්බා ඇවිත් මව
විකක් උදව් කරනවද..?"

ඉතිරි දින දෙකකද සියලා ඇහුවහම උං නිව්වලු ආත් ම-
හිලිලා හෙමියා තැදෙයිද දන්නා සියලා.. මේකත් ඒ වගේ දෙයක්ය.
ඡෝ සිතට ආ ප්‍රීතිය ගැන සියත්තට වචන නැත.

"එදා වගේ හුණු අරිත එකක් හෙමිතේ.."

"අපෝ නෑ.. මනාප්‍රියත්තේ හුණු යන්න කැනක් නෑ.."

ගෙනි කිවේ කටත් ඇද කරගෙනය. ඒ වචන සියල්ලේම වූ
කේරුම උකහා ගැනීමට මම උත්සුක වූවෙමි. එතෙක් මව මේලේ
ලෙදානයක් කේරුණේ නැත.

"මං කොහෙටද ගෙනි එන්න මින..?"

"කොහේටවත් නෑ.."

"එවෙනම..?"

"මම එනවනෙ මියා එක්කරගෙන යන්න.."

දිග ඇස් දෙක. මගේ මුහුණේ ආශ්වාසනම් ගෙනි සිටිය.
කතුව මැකිකමම මම සියත්තට වචන හදා ආවේ නැත. දවස්
තුන හතරක බැඳීම මේ තරම් පුරකට ඇදී යාම යැයි මගේ තුන්
හිතකවත් තිබුණේ නැත. එතෙක් මාගේ නිදි ලොවේදී දකි පුරකත
පිහිනණේ හිමිකාරිය වූයේ ඇයය. ඇය වෙනුවෙන් මිනුම් උදව්වක්
කිරීමට මා එන බව ගෙනිම සියත්තට මුළු හදවතම පොර
කැවිත්.. මගේ මුළුත් එළියට වචන ගලා ආවේ නැත.

"කෝ අද යාලුවා..?"

"පොඩ් පොඩ් වැඩ විකක් තිබ්බ හින්දා මම දිලාරාව
වවුන් හෝල් එකේ සියලා ආවා.. ඇයි මියා දිලාරා ගැන
ඇහුවෙ..?"



මහලොව උනන් වී දැවී තමි සොදු පාවයි... අම්මලා
සැත්තලාගත් මහත්තනවනම්. ඩිංගුවෙන් ගැවිලා තැ වනේ,
සොයාගත් පුළුන් යාලුකම් පරිත්තමින් කරගෙන යන්න...
මෙහිවාරයායන මහත්තනල මහ තපුරු මිනිස්සු.."

මෙහිවාරයායන මහත්ත තපුරෙන් යන්න මා ද දන පිටි
කාරයෙන් විය. පුහුණේ පිනාගොදත් තැති පිහු වැනි පුකලා
මෙහිතෙයුගත් දිංගිය ගනති වීම් ලෝක පුදුම හයෙන් එකකි.
ගනති සොයාමට නිහඬවෙයිද...? පිළිවෙලද...? කිසිදු පවුලකින් සොයා
දුන් මටත් පුදු මාමාටත් තැතිගුරාත් අරන් දුන්නා නොවෙයිද...?
දුන් කාන්තාවන් හෝ අම්මලාගේ ගණන් හිලවී මට අවුයි තැන.
ගනතිගෙන්, මගෙන් මේ සොයුරු ආත්තරය දිගවෙයි කිසිදුකො තම
දවුල්වයි යටයි සොයාගත් මට තම මව් තැන.

* * * * *

දවල් එක විතර වෙද්දී වැඩියා මලා ආවෙහිත් සොදු වැඩියා
මට පිතුනි. එකත් වහින්නට වැඩියා ආසාදය අලුතු කරන්න හි
නිසා මිනි වී අදහස අත්හැරියෙහි. සරිතර වීම දිගුකොට විතර
කලාගෙන ගෙදර යන්නට දුන්. ඒකා ගොඩි අවසානයත් හෝ
කුමි පුළුන්විම් වැදගත් මිනිසා... කියාගෙන ගෙදරට ගොඩිවිසු
මුක ලැබි කියන්නට කුමක් හෝ පත පවසත් සාදාගෙන පිළිගන
තමි කුමිය.

"මිනිසර..."

සහ අනිත්මි ඇසුගේ පුදු මාමාගේ කවිකඩය. මිනි විතර
කැවී පිළුන්විම්. පුදු මාමාගේ පුහුණ මිල ගෙන්නටත් අත්තන
කවියට තත් දවසත් දානය දෙන දවස වානේය. කිසිදු
මිරිසාවින්නකමත් නැත.

"පුදු මාමා සොහොදු හිගේ...?"

"නිමල්කා හම්බවෙන්න..."

"ඉති..."

"ඉති. හිටි. කමයි.. මාව සහ පහසුවෙන් ගණන් ගන්න
තැ පිමියො.. අත්තියෙමිදී මට මරුවා තැනලා නිමල්කාගේ
යාලුවෝ ඉත්තරහ එයාට බැනල මිනි ආවා..."

"දවල්ද...?"

කරුමේට නිතරම කවේ කියෙන වචන එළියට පතියි. පුදු
මාමා මදෙක බැලුවේ සංසාරගත වෙරන්කාරයෙකු දෙන බලනා
බැල්මෙන්ය.

"උඹ මගේ බැනා නිත්දා වෙරුණා කියලා කියාගනි...
තැත්තා ම. උඹට දෙන්නෙ කන් අඩිය රත්වෙන්න..."

"සමාව භාජනෙක දාන්න ඉදු මාමේ..."

"භාජනෙක හරි පතිවිලුවක හරි උඹ දාත... උඹට
දන්වත් ගනති හරි දිලාරා හරි ඉන්න කැනත් මිනස් පුළුන්ද...?
මිනි සොයනාමි හරි දිලාරාව නිමල්කාව පුළුන් ගත්තවන්න
මින..."

මට කරු පෙණුගේ පුදු මාමාගේ කතාවත් පමිතය. උඹ
සාන්දරම අහමිගෙන් මෙන් ගනති ගෙදරටම ආවත් පුදු මාමාගේ
පුළුන්තය ගැන කතා කරන්නට මට කාන්තවිසිසවත් මතක තැනි
විය.

"ගනති උදේ මෙහේ ආවා..."



මොකක්..? ගහනි මෙහේ ආවා..
 මාමා කඩිමුඩියේම පැමිණ මගේ උරහිස් දෙකින් අල්ලා
 තදින් සෙලවීය. මේකාව ඇති මූලත් හින්තට තව ඩිංගෙන් ගොදුරු
 වන්නේ මගේ අතපයය. මම සුදු මාමාගෙන් මිදී මදක් ඊතල
 ගියෙමි.

"ඔව්.."

"දිලාරාත් එක්ක හවස මෙහෙ එනවා කිව්වද..?"

"ඇයි එයාලා හවස මෙහේ එන්නෙ..?"

"හතේ අම්මපල්ලා මට එන කේන්තියක්. ඇයි හොඳ
 වස්තූන්.. කේන්ත කරතෝ.. එයාලා මෙහේ එන්නැහැව
 කොහොමද මගේ ප්‍රශ්න විකඳෙන්තො.."

"එයාලා මෙහේ එන එකක් නෑ.."

"එහෙනම් කොහේවද එයාලා එන්නෙ.."

"කොහේවත් නෑ.."

සුදු මාමාගේ මුහුණ දැන් යකුන් තැටු බිංගලාව වැනිය.

"ඇයි..?"

"වෙලා කියෙන ප්‍රශ්නෙ.. මට ගහනිට කියන්න බැරි
 වුණ සුදු මාමේ.."

"මොකක්.."

සුදු මාමාගේ ඇස් හෙඩ් දෙක මහසෙන් සමයමේ තිබිය
 යැයි ලාවට මෙන ජරා යකාගේ රතු ඇස් හෙඩ් වලට සමාන වී

ඉදිරියට නෙරා ආවේය. ඒ රතුසු ඇස් වල පිටුපේ යක්ෂ, භෞත
 බැල්මය. මම ඩිංගක් එතාට වුණෙමි. ඒ එතාට්ල්ලට සුදු මාමාගේ
 යකා තවත් ඉහළට නැංගේය.

"ඇ.. ආයෙ කියප.. ආයෙ කියප.. ඒ අම්මුස්ස
 කතාව මට ඇහෙන්න.."

සුදු මාමා මගේ අතට වත් පිහුණේ කතා මතයට හැරවීය.
 දැන් ඉතින් සබ්බ සකල පියල්ලම හේත් නායාව දමා ගත යුක්තේ
 ඉතා පිහි බුද්ධියෙන් කටයුතු කිරීමෙන්ය. නැත්නම් අසරණ බිම්බාවට
 මොනදීම බබා හම්බවෙනු ඇත.

"මන්න ඕකනෙ කියන්නෙ.. සුදු මාමා ඩිංග ඇත්නම්
 කලබල වෙනවනෙ.. අම්මයි නංගියි මෙතන කට උඩ බලන්
 හිටපු තන්දනේ මට මුකුත් කියාගන්න බැරිවුණේ.. ඔයා
 කැමතිද ඔයාගේ රාජකීය පෙම් සුවක හතර දිග්බාගේ
 ඉත්තා හැදෑ සතුහරේ කට පව් ගන්නවට.. නැතේ.. ඔයා
 මේ බොරුවට මගෙන්කෙක්ක ඔරොත්තු වෙනවා.. මොනවද
 සුදු මාමේ.. මාත් උපදෙස් ගන්නෙ ඔයාගෙන්තො.. ඔයාත්
 මෙතන බබා වෙනකොට මට මොනවද වෙන්නෙ..?"

මගේ හරබර කතාවෙන් එකපිය ගාතටත් එතා නැග පිටු
 සුදු මාමාගේ උණ ගතිය අවුරුණින නොරවු පතක් ගහනට බැස
 ඇති සෙයක් මට හෙතියි. අම්මපා මට මා ගැනම දැනුණේ
 පස්වනක් ප්‍රිතියකි. ඒ කියන්නේ රා කල සොළොස් කි ඉදිරියට
 ආ නාලාගිරි ඇතා වැනි එකෙකු මා මේල්ල කල වග නොවේද..?

"හොදයි බිම්බා.. උඹ දැන් මට මොකද කරන්න
 කියන්නෙ..? මේක කාලයට ඉඩ දීලා මගේ තත්ත්වය



www.picshrink.com

ආදරය කෙරෙහි වෙනසක් ආකල්පයක් බවට පත් වියද්දී..?"

"ඔ.. ඔ.. ඔ... තුන් හිතකඩක් නැති විය වගේ තරුණ කතා කියන්නෙපා සුදු මාමේ.. අපි ටේම්හල ගොඩනැගුව වගේ මේ 'තිමල්'කා - සුදු මාමා' ආදර පුවතට ගොඩනගමු.. දවස් කියක් ගියත් කමක් නෑ.."

"බිම්බා.. උඹට මාව රෝස් එකක් වෙලාද..? මම උතරම් කල් ඉවසන්න බෑ.."

"නෑ.. හත්තිලව්වේ නෑ.. මං මේ කියන එක ඩිංගක් අහපංකො සුදු මාමේ.."

"ඔව්.. මං අහගෙන ඉන්නෙ.."

සුදු මාමාගේ පෙනුම අන්තිම ශෝචනීයය. කණගාටුදායකය. ඒ මුහුණ දෙස බලා සිටින විට එම මේ ආත්මයේ පමණක් හෝ වෙන ආත්මයේද ආදරය කරන්නට සිතෙන්නේ නෑ.

"අපි දැන් ගහනිගේ ගෙදර යනවා.."

"ගෙදර.."

"ඔව්.. ඇයි අවුලක්ද..?"

"න්..නෑ.. කිසිදු අවුලක් නෑ.. ඒත් බිම්බා උඹ කමින් කිව්වනේ ගහනිගේ ගෙදර කියෙන තැන දන්නා කියලා.."

"ඒ පෙර ආත්මයෙනෙ.. දන් මම දන්නවා.. ඒක හින්දා මුණ කට ඩිංගක් හෝදගෙන දෙයියනේ කියලා යමං ඉන්න මාමේ.."

"මොකටද මුණ කට හෝදන්නෙ..?"

ආදරය කිරීමේ විධිය හා ගඳ ගැසීමේ කලාව අතර ඇති වෙනස මන්න මතය. තමා හඬු පෙරේකයෙකු බැව් තමාට පෙනෙන්නේත් දනෙන්නේත් නෑ. ඒවා දැනෙන්නේ පහ ඉන්නා එකටය. කණගාටුව කියන්නේ සුදු මාමා පහ ඉන්නේ මමය. මේ අසරණ බිම්බාය.

"මේකද තැන..?"

මම කොහොමටත් බිණ්ඩාරනායක මතකයේ තිබිය ඇති තැන දැන සිටියෙමි. එහෙත් එයම ගහනිගේ තිබිය වේ යැයි මා සිතන්නෙකිනිදි සිතා සිටියේ නෑ.

"ඔව් සුදු මාමේ.."

"යකඩෝ.. මේක ගෙයක්ද..? මාළිගාවක්ද..?"

සුදු මාමාටත් කමින්ම මව එසේ සිත තිබිණි. ගහනි කොතරම් යහපත් පුවතියක් වුවත් ඇයගේ මාමම් දැක මොකක්දෝ සිතමානාක් වැනි හැසීමක් මගේ හිතට ඇවිදින් තිබිණි. ගහනි කොතරම් ප්‍රියමානව තරුණියක් වුවත් මේ ගෙය දෙස බලද්දීම ගහනිලා අපට නොපැහෙන බැව් අම්මා කී කතාව කොතරම් වූ සත්‍යයක්ද..? -community

"කාව හම්බවෙන්නද..?"

මමත් සුදු මාමාත් එකවරම හැරී බැලුවෙමු. තරමක් මරුමුස් පාව පෙනුමැති සුද්ගලයෙකු එසේත් නැත්නම් අපතයෙකු අප දෙස බලා සිටියි. වැඩි කියන්නේ මගේ කටට වචන එන්නේ නැති එකය. සුදු මාමාත් ගල් බිත වෙලා බලා සිටිනවාය.



www.picshrink.com

ආ වෙලාවේ බණ්ඩාරනායක හානුමාන ආවේ. තවු බාර ගත්තේ නෑ.."

තමාගේ ඇතිත්ත කොටුවා සේ හේ ඉදිරියට ආවේ. බණ්ඩාරනායක හානුමානව සැතපන්නට බැරි නම් වැනසෙන්නට කියාපිය. මට දැනුණේ මං ගැනම වූ මහ විසාල අනුකම්පාවයි. මේ පහර නැට්ටෙකුගේ ගෙම්බර් බැලීමටද අපට සිදුවන්නේය.

"අපි ආවේ නඩුවකට නෙමෙයි.."

"එහෙනම්..?"

"අපි ගහනිගේ යාලුවෝ.."

එවර නම් ඔහුගේ මුහුණේ මුහුණේ මුහුණ ගතිය මැකී රැළි මදක් දිග ඇරි ලිහිල් වී යාන්තම් මනුස්ස පාවක් වැනුව ආවේය.

"කලින් කියන්න එපායෑ.."

"කියන්න ඇහුවේ නෑනේ.."

මේ කරසුන් දෙබස් හා එයට ගැනිනි කාලය සුදු මාමාගේ ආවේනිය වැඩි කරනා බැව් අම දැනිමි. මටත් උවමනා කෙසේ හෝ සුදු මාමාගේ අලකලාවිය කෝරා බේරාගෙන ඉවරාක් කර ගැනීමටය. අතික සුදු මාමා යනු මට හිටිනා එකම මාමාය. බෙහෙකකට වගේ ඉන්නා එකම එකා ඔහුය. වැරදීමකින් හෝ කරුමයකට හෝ ඒකාට තුහුගුණය සෑදී බලා ගත් අත බලා සිටින්නට වුවහොත් මා කුමක් කරන්නද..? මටත් වෙන්හේ තුහුගුණය බලයෙන් හෝ සාදා ගැනීමටය.

"ගහනි බේබි ගෙදර නෑ..?"

"ගෙදර නෑ.."

මේ මේ පිහිටුවීමකරයාගේ ඔහුට මැදටම සිසිදු හිරිසිහසකින් කොටසකට පොල්ලකින් පත බෑ තැන. මේකුවත් වෙලා අපිට දහ අට වංකුවේ වාගේ වටේ යවා දැන් ගහනි නැති බැව් කියයි. එය කලින්ම කියන්නට සිදුණා හොටේද..?

"ඔව්.. ගහනි බේබිට කෝල් එකක් දිලා බලන්න.. ඉන්න තැන කියයි.."

එතනින් එතාට විචනයකුදු නොපවසා මමත් සුදු මාමාගේ ආපසු හැරී ආවෙමු. ගහනිට කෝල් එකක් දීමට ඇයගේ නම්බරයක්වත් මා සතුව තැන. එහේ මෙන්ම සුදු මාමාගේ මුහුණේද ඇත්තේ බලාකොරොත්තු කඩවූ අමනුස්ස පෙනුමකි.

* * * * *

අපුත් දවසකට හිරු පායා එමින් සිටියි. උදේ පාන්දරම මා නැගිටිමිද පිටියේ මේකුවත් කාලයකට උපන් 'කොරුම දවස අද වෙලා' යැයි සිතන්න කතාකෙරෙය. වැඩි කියන්නේ රියේ මුර රි පුරාය. මට හරි හැටි නිකරුත් නිකරුත්ය. ගහනිගේ ලොකු ඇත් දෙකත්, සුදු මුහුණත්, ආදරණීය හිනාවත් හතර වරින්ම මැවී යාමකි. මගේ නිදිවන මනෙන් සදහටම ඇසට ගොස් ඇතුළත් වූණය.

"මේ මොකද කවදාවත් තැනුව උදේ පාන්දරම ලැස්සිවෙලා..?"

මා දකකට මැදගෙන පෙරුම් පුරාගෙන බලා සිටියේ ගහනි එතනෙක්ය. එතෙත් කාත්තාගේ උකුළු ඇසට මා හසුවී සිටියි. නිකමට හෝ එක බොරුවක් සිටිවහොත් එය වසන් කරන්නට තව බොරු දාහක් කියන්නට සිදුවන බැව් මට විශ්වාසය. අතික බොරු වරුණයා සමඟ යන දහසතුරා ගමන් වලට මෙන් බොරු මේකත වරුණයා සමඟ යන දහසතුරා ගමන් වලට මෙන් බොරු



මම අවසාන කැන. මම නාස්තාව ඇත්තම කවෙමි. ප්‍රියයිල් මා
නාස්තා අසා තිබුණාට මා වැනි රුකකු තරුණ ලස්සන
අස්සේ කුමක් කරන්නේදයි ඔහුට සිතාගන්නට බැරි වෙන්නට ඇත.
ඒ කන්සරයේම ගහනිගේ මොන්නෙරේ ස්තෝර්ට් රථය උණ බිඳී
හේට්ටුව අසල නතර වීණි. මම අසියට දෙසට ඇස වෙතට දුටු
ගියෙමි.

"ගුඩ් මෝනින් ඩිම්බා.."

ඒ ගුඩ් මෝනින් එකට මුසු තුන් සිතම පිරි යයි. මම දෙ
දවසටම කෑම නොසා හිඳිමි. හිත වාගේම බඩත් පිරි අවසන්ය. ඒ
මදිවාට ඇස මේ දත් පිසුණු මලක් වාගේ ලස්සනය. පිරිසාවක්
කමට හිතාවෙන හැටි බලන් ඉන්නට ලෝබය.

"එසේම වේවා.."

කියනා ගමන් මම වාහනයට නැග ගිහිමි. ඉදිරිපස අසල
සිටි දිලාරාව මා දක්කේ එවිටම ඇසෙන් මුළුද පිරි වියා
සොදුරු මද සිනාවකි.

"හනේ ඩිම්බා.. ඔයා සුදු මාමාවක් එන්න කිව්වද.."

මම වහා හැරී බැලුවෙමි. ඒ අර්ථ එකක් ඔසුවෙන් කලකම
දම දමා සුදු මාමා අත දෙසට දිව එයි. මේ උදයේම සුදු මාමාත්
හුඹස් මැටි ඔසුව මැදට වැසු මල පෙරේකයා කවුද..?

"ආ.. ඔව්.. ඔව්.. මං කිව්වා.. නැත්නම් ඉතින් නර
නෑනේ.."

මම සුදු මාමා දෙස බලා සතියට ඔරවන ගමන් කියමි.
ඒත් ඒකා මාව සත පහකටවත් ගණන් ගත්තේ නැත. සුදු මාමාත්
මුහුණ දැඩි සතුටකින් ඔපවත් වී තිබිණි.

"ඉතන ඉස්සරහ පාරෙන් දකුණට දාරා යමි.."

බටි හැටියේම සුදු මාමා ගහනි දෙසට හැරී සිටිය. මේකා
එවර නම් මොන අලගෙඩියක් කරන්නට යනවාදැයි මම
නාස්තව්‍යයකින් නොදන්නෙමි.

"දකුණට දම්මකම් වවුන් හෝල් එකට යන්න බෑන
සුදු මාමේ.."

ගහනි වහා ඇසුවාය. ඔවත් ආවේ ඒ හැටිවිටය.

"වවුන් හෝල් එකට මොකට යනව්ද..? තිම්ල්කා ඉන්න
වවුන් හෝල් එසේ නෙමේනෙ.. එයාගේ කවුරුවත් එසේ
නෑ.."

සුදු මාමා වටපිට බලමින් කියයි. කකාන්දරය පිරාවටම වෙ
සෝරුණේ දැන්ය. ගහනිත් දිලාරාත් මුනින් මුණ බලාගෙන සිටිති.
සුදු මාමා කවුරුවත් දකුණට සියලු දෙනාගේම සොදුරු දවස
සොයාගියා හොට අපට මහා පරිමාණයේ ඇසක් වීම්ටය.

"කවුද තිම්ල්කා කියන්නෙ..?"

කැමි හැටියටම ප්‍රධාන වස්තු ධීවර මුලින්ම හඳුනා ගන්නා
ගහනි කෙලින්ම සුදු මාමාගෙන් ඇසුවාය. ඒ අතරතුරේදී ඇස
වාහනය පාර් අයිතටම ගෙන නතර කර ගත්තාය.

"නා.. ඩිම්බා.. උඹ ගහනිලට මට වෙච්ච පුවතවේ
කිව්වේ නැද්ද..? එකකොට මේ හෝල්ලො කවුරුවත් තිම්ල්කා
ගැන දත්තැක්ද.. හයියෝ.. මේ හෝල්ලො අසේ යාර්වො
නෙමෙයිද..?"

මානසික රෝහලක සිටිනා ලොකු දොස්තර මහතා සේ ඔවුට



තමාට පද්ධතියක් සුදු මාමා මගෙන් අයුතු ගෞරවයක් දීමට පටන් ගත්තේ මගේ දිනයි. බිම්බාගෙන් උදව්වක් ගන්නා බවත් ඔහුට උඩටම පාත්වු මේ හෙණ ගෙඩිය ඔබ්බෙන්දැයි මම සිතුවෙමිනි.

"කවුද නිමල්කා කියන්නෙ..?"

ගෞතමේ සොරු දැස් කෙලින්ම යොවු වුයේ මදෙසටය. එහි වුයේ තරවු බැල්මක් වැනි හැඟීමක් යැයි මට නිකමට මොන සිතේ. හයියෝ.. කුණු සංසාරේ.. සුදු මාමා නම් වූ අමනුස්සයාට අවුරුදු ගෞතමේ සිත මා කෙරෙන් බිඳවන්නද..? මට සුදු මාමා මරා දමන්නට පවා සිතෙයි.

"බිම්බගේ ගර්ල් ප්‍රෙන්ඩ්..?"

අපි මදිවට ඇතින්නියෝ කිව්‍යක් මෙන් දිලාරාද ඇසුවා. ගෞතමේ දැස තවමත් මා වෙතය.

"හා..පෝ.. භිතෙකිත්වත් නෑ.. නිමල්කා කියන්නෙ අපේ සුදු මාමාගේ වෙන්න වයිත්.."

එතැන් සිට මම සට සට හා සුදු මාමාට වූ ඇඟිල්ලිය තනි බල්ලන් ගසන්නා සේ කියා දැමුවෙමි. දිලාරාත් ගෞතමත් මුණ මුණ බලා ගත්තේ එකවරමය. සුදු මාමා තවමත් ගල් බිල්ලෙක් සේ අප දෙස බලා හිඳියි.

"ඉතින් සුදු මාමා එයාට කිව්වේ නැද්ද දිලාරා කියන්නෙ ගාලුවෙන් කියලා.."

"වැඩක් නෑ ගෞතම.. එයාට එහෙම කියලා තේරුම් කරන්න පුළුවන් වර්තමාන නෙමෙයි.. දන් අපේ සුදු මාමාගේ

මුණවත් බලන්නැල්ලයි.. මෙහෙම විරෝ පව්වත් ගතහොන සිටියට සිදු මාමාට දැන් ජීවිතෙත් එයා වෙලයි තියෙන්නෙ.."

"හරි.. අපි දැන් මොකද කරන්නෙ..? බිම්බා වෙනුවෙන් අපි සිදු මාමාට හෙල්ප් එකක් දෙමු තේද දිලාරා.."

ඒක තම මැක්සා කතාවක්ය. ගෞතම එය කිසි ආකාරයක් මරා. සුදු මාමාගේ වහතු මුහුණට සාමකාමී මදකසක් යාප්පුවෙන් මෙන් ඇවිදින්න සිටිනි. ඒත් සුදු මාමාගේ අපක ආදරය මෙන්ම ගෞතමාගේ මුහුණින් මෙන් එකද වැදගත්ය. ආලයෙන් මුළුමනින්ම බිහිරි වී, අන්ධ වී, අංගවිකල වී හිඳින සුදු මාමාට මුහුණින් මෙන් වැඩක් නෑ. එහෙත් එය දිලාරාට මෙන්ම ගෞතමට එකසේ වැදගත් බැව් මට සිතෙයි.

"එහෙනම් මෙහෙම කරමු.. අපි ඉස්පෙල්ලාම ඔයාලගේ මුහුණින් මෙන් එකට ගිහිත් ඒක ඉවර වෙලා සුදු මාමාගේ වැඩේ කරමු.. එහෙම හොඳයි තේද ගෞතම..?"

සුදු මාමා මට ගෙදර ගිය විට ඒක යනතුරු බිහිනා බැව් දන දැනම මම ගෞතමගේ ඇසුවෙමි. ඇය එයට එක පයින් කැමති වන බැව් මම සහසුද්දෙන්ම දනිමි.

"ඔව්.. ඔව්.. එහෙම හොඳයි.. නිමල්කාට මුලින් තමාටවෙන්න ගිහිත් අපිට මෙන් එකට එන්න බැරි විදිනේ දෙයක් වෙයිද දන්නෙත් නෑනේ.."

සුදු මාමා මුණ බකුසු කරගෙන සිටියා මිසක කිසිවක් සිටී නෑ. ගෞතම වාහනය නැවත පණ ගන්වා ගන්නාය.

"සුදු මාමේ.."

වාහනය තුළින් හින් සංගීත රාවයක් ගලා යද්දි මම සුදු



"සුදු මාමේ.."

"මොකද...?"

"ඇයි හත්තිලව්වේ මේ ගහගන්න වගේ.."

"ගහගන්න නෙමේ.. උඹව මරන්නයි වටින්නෙ.."

"මං මොනව කරාටද...?"

"මොනව කරාටද...? අර නාසිගුරාන් එක ගමනට බෑ පැහැදී ඉඳලත් උඹ බකව් එක ඇද්දා.. මට මව්වා ආපේ ගානක් ගියත් අමතක වෙන්නා.. මාකා සියාගනින් බිමින උඹටත් මාව මීන වෙයිනේ.."

සංසාරගත වෛරක්කාරයෙකු යේ සුදු මාමා සියවයි හැදෙයිගනේ. මේවාට මා කුමක් නම් සියන්නද...? ආදරය පහසු හැම වාහෙලාම පිස්සු බළු බේනෙත් විලස උරන් වැඩිය. එහි සැම වෙලාවේම හරි වන්නේ උන් කරනා දේ විතරය. කරනා මිත්තා උන්ගේ මල ඉලව් වැඩ විතරය.

"මන්න බිමිබා.. අපි ආවා.."

ගහනිගේ හඩින් මම පියව් සිහියට ආවෙමි. සුදු මාමා කවමක් නසාරානි ඉරියව්වේය. නොනගනය වෙලාවේ සසාද රිදී එකෙක් වාගේය.

"පව්ව උක්සවයක් පාවයි.."

හතර වටේම එල්ල ඇති නානා ප්‍රකාර බැනර් දැක ම

සිතුවෙමි. ලක්සන වත්තට ඇත්තේ හැම අවයවයකටම හානා වුවාකාරයේ ක්‍රීඩි වර්ග හැම තැනකමය.

"අපි මොනවද කරන්නෝන හතති..?"

දිලාරාත් සමග කඩි ප්‍රීඩ්මේ තහර කාලාව වෙත යමින් සිටි ගහනි ආපසු හැරුණය. ඒ සුදු පුටුපේ ඇත්තේ වටින දහසකින් පුටත් සිව් හොහැසි කරමේ අභි-සකසමයි. ඇයගේ ඇඟි මෝල වරක් එක කොනකට වත් ආයෝග් අනෙක් තට්ටු හෙමින් දිව යයි. මේ වැඩිකයාට එදෙන බලා පිටියෙයි.

"අපේ තව බැනර් ඕතයක් සියෙතවා බිමිබා.. ඕයයි සුදු මාමයි ඒවා වික එල්ලලා දෙන්න.. තව මේ ආපු අයගෙ ලත්ව් හෙට්ල් කරලා සියෙත්තෙ ඇවෙත්තා රෙස්ටුරන්ට් එකේ.. එතනත් වි-ගත් බලන්නෝන... තව.."

ගහනිගේ සිතට මගේ සිතට සියෙතවා සියත් මගල් හෙදරන බැව්ව හෙත් කෙසේත් හැදි පැහැදිලිව මිනස කාන්තාවක් අප දෙයට ආවාය. මම ඇගේ හත්තිවැඩක් හුරු හුරුය. හේතර වට බි.බී. උක් හෝ පත්තෙමින මා ඇප දැක සියෙත්තට ඇසිය.

"ගහනි, රාමිකායක සර්ලා විකත් පරත්තුයි.. සියා විකත් හෝල් එක ඇතුළු බලනවද...? මුයිවිලා අත්දන අයට හෝල් එකට රකා පැත්තේ අකාර්මික එක ඇවෙත් කරා.. සියා විකත් එතන ඉන්නෝන.."

"ප්‍රෝග්‍රැම් එක හවත් වෙතකල් සියෙතවද මාතෙල් අත්තා.."

"හැ.. අපි කොහොමත් දෙක විසර වෙද්දී වගේ ඉවර කරතවා.. රමිනිටයි, ප්‍රේමසිරිටයි කොළඹ යන්නත් මිනගේ.."



www.picsfrink.com

ගහනින්, මානෙල් නමින් හැඳින්වූ සාන්තාවන් අතර ඇතිවූ
 මෙම මම මෙලෝ ගතියක් දැනුණේ නැත. ඔය අතරින් පසර
 ඇසුණු ධාරානිපාත නම් වල අයිතිකරුවන් කවුදැයි මා දන්නේ ද
 නැත. කෙසේ වුවත් මමත් සුදු මාමාත් මෙකෙස් බැරිකම් හිත්දායක
 නොගසා තිබූ අලිපත බැතර් හතරක් හඳ්දා අමාරුවෙන් තහර
 යාලාව ඉදිරියේ ගැට ගැසුවේමි.

"උඹ හිත්දා.. පොල් කඩන ගුණයා වගේ ගස් තැන
 නැත මේවිවා කරනවා මිසක නැත්ත. මගේ බල්ලෙත්
 මෙහෙම පිට වෙන්නෙ නෑ.."

ඉතිමය දිගේ පහළට බසිනා ගමන් සුදු මාමා කියයි. දන්
 ඉතින් මේ සියල්ල මා අසිරුවෙන් වූවක් අසා සිටිය යුතුය.

"දන් බලප. බිම්බා.. මං ආවේ නිමල්කාත්
 එක්ක වේව්ව හුටපවේ භේරගන්න.. අත්තිමේදි කොඩිවිහේ
 වගේ උනේ මොකක්ද..? කතරවිලි පැරිචාව කියාගෙන
 ගැනු ගොඩක් අස්සෙ රිංගගන්න.. අම්මපා.. මෙව්වට නම්
 උඹ මට හොඳට ගෙවන්නෝන.."

"හරි.. හරි.. කරන්න පුළුවන් නෑ මල අඩව්ව මම
 කරන්නම්. හොඳ සුදු මාමා වගේ කෑනොගසා බිම්බ
 බැහැර.. ආ.. අන්න දිලාරා එනවා.."

සුදු මාමාගේ කාණු කට වරුණයාගේ අවිච්චි මහා නරකාදී
 කටට දෙවෙනි නොවන නිසා මම හනික කිවෙමි. වැඩක් කරනා
 ගමන් එය බාර දුන් අයව පට්ටා ගැහිම කොහෙත්ම හොඳ නෑ
 එසේ නම් කළ යුත්තේ එය බාරනොගෙන හිඳීමය.

අනික මාමත්, ගහනින්, දිලාරාත් නිවාඩු පාඩුවේ යන්න ඔය
 ගමනට රිටිපිඩෙන් කොස් ඇවි පැන්නා සේ පැන ගෙන ආවේ

සුදු මාමා නොවේද..? එහෙව් එකා දැන් මට කල්ලස් පෙන්නයි.
 මට කඳ වෙන්නේ ඔන්න මිවාටය.

"ඇයි දිලාරා.."
 "සුමිසර..! ගහනි කිව්වා වුවටත් හෝල් එක ඇතුලට
 එන්න කියලා.."

'වුට්ටත් මොකක්ද..? මං ඔක්කොම එන්නම්..' කියා පිහ
 පිහා මමත්, සුදු මාමාත්, දිලාරාත් තහර යාලාව තුළට ස්විජ් එක
 ආසන්නයේම වූ දොරකඩින් ඇතුල් වීම්. එකවරම ඇස් දිවූ
 දර්ශනයෙන් මමත් සුදු මාමාත් අන්ද මන්ද වීම්. මුර මහත් තහර
 යාලාවම අතුරු සිදුරු නැතිව පිරී ගොස් තිබුණේ විවිධාකාරයේ
 ගැහැනුන්ගෙන් හා තරුණියන්ගෙනි.

"සුදු මාමේ.. බලප.කෝ ඉන්න ගැනු කරදරාවි.."

මට ආසන්න නැරි සුදු මාමාව කිවෙමි. එහෙත් සුදු මාමාත්
 දිලාරාත් මොකක්දෝ කතාබහකය. ඔහුත් ස්විජ් එක උඩටම විත්
 මට අත වැනු බැටින් මම හනික පවිසෙමි. තැන එදෙසට කියෙමි.
 ඇයගේ මුහුණ මහත්සි පාටය.

"බිම්බට මගෙන් හරි කරදරේ හේද..?"

"අයියෝ නෑ.. ඔයා එහෙම හිතන්නෙපා.."

"එහෙනම් කොහොමද හිතන්නෝන.."

'බිම්බා.. මං හැමදාම ඔයාගේ කියලා..' මගේ හිතට ආවේ ඒ
 වචන විකය. එහෙත් දෙකොලින් පිටවූයේ වෙනෙකි.

"මට කිසිම කරදරයක් නෑ කියලා.. මේ හැමදේම මට
 සතුටක් කියලා.."



www.picshrink.com

ගහනිත් මගින් එකවර සිතාගන්නා බැවින්, ඇත්තට එහි සිතාගන්නා බව දෙයක් සිදුකෙරුණි. ඇත්තට එහි වටහට බැලීම, වේදිකාව මත පැවැත්වෙන පුහුණු වැඩ මුළුතරයට උවමනා වන සියලුම අංගෝපාංග රාශියක්ය. මට නම් ඒවා මන්දයා වාගේය. සිරසෙන් වැඩි ඇති නිසා නගර භාග්‍යව තුළ සිටින අයට ස්වේච්ඡ එක පෙනෙන්නේ නැත.

"ගහනි... ඇයි මට එන්න සිටියේ..?"

දිලාරා සිසු දෙය මතක් වී මම ගහනිගෙන් ඇසුවෙමි.

"නික.."

"නික.. සිටින්නේ..?"

"ඇත්තම සත්‍යව ම.. සිටින්නේ..? සිමියම ගෙ ඉන්නෙමු. හිතට සැහෙන ලිටි එකක් දැනෙනවා.. නික.. මට අරකාවලි වගේ.. ඒකයි.."

ගහනිගේ නිර්වචන සත්‍යවෙන් මගේ පසුවේ අස්සෙන් මුලුතර නැරඹී සිටි කැටි ගිණේ තත්ත්වයට දෙසාවිය. ඒ වචන වික මගේ පසුව මැදට මේ තරම් ගතියක් තිබෙන දුරකතන කෙසේදැයි.

"එතෙතම ඉතින් පුළුවන් හැම වේලාවෙම මාව හෙිත් නියාගන්න එකයි ඇත්තේ.."

මගේ කටින් ඒ වචන වික කෙසේ පිටවුණදැයි මගේ සිතාගන්නට බැරිය. පිටතල ඒවා නැවත ඇදගන්නටත් බැරිය. ගහනි එකවරම කරමින් සිටී වැඩිය නවතා කෙලින්ම මගේ බැලුවාය. ඒ තරු ඇස්වල සිසුනේ අසාමාන්‍ය දිස්කියකි. ඒ දිස්කියට හසු වූ පළමුවියෙකු සේ මම වැඩිකානව ඇය දෙස බලා සිටියෙමි.

"ඉවි.. එතෙතම තමයි ම.. හිතත් ඉන්නේ.."

"මේ.. මාව හෙිත් නියාගන්නේ.."

"ඉවි.. සිමියම ඒක පුත්තයක්ද..?"

"නැ.. ගහනිට පුත්තයක් තැන්පම මට කොහෙත්ම නැ.. මම පැනලගෙන එන්නේ.."

"එතෙතම සිමියම ඇතිත් අපේ හෙදර තවතින්නේ.."

මා වයට යමක් සීමට තැන් කරන්නේ දිලාරා සලකලයන්න මෙන් දුටුවත් අප අතරට කඩා වැටුණාය. ඇයගේ පුහුණු ඇත්තේ අවුල් සහගත පෙනුමක්ය.

"ඇ..යි දිලාරා..."

"තරී වැඩෙන ගහනි වුනේ.. අයිගෝ... ලැජ්ජාවේ"

"ඒකයි.."

"ඇයි දිලාරා..."

මගේ ගහනිත් එකවර ඇසුවෙමි. දිලාරාගේ පුදු තැනැති මුළු කොටසක් තද රතු පාට වී ඇත. පුදු මාමා කොඩියි. බලන්නට මම කොරවෙරිය දෙස බැලුවෙමි. මට පෙනෙන්නේ කොරවෙරිය-සුරු පුහුණයකි. ඒ සුරු පුහුණයේ පුදු මාමා සේනට හිටියේ නැත.

"කවුද ගැනු ගෙයක් හෝල් එක ඇතුළේ ඉගත් එක පාරටම එළියට ඇතිත් මාව පැත්තකට තල්ලු කරලා ආලා සිමියමගේ මාමාට හොඳටම බැත්තා.."

"ඇ.."



"ඔව් හිමිකර.. ඒ ලේඛන මටත් ගොඩනැගීමට අවස්ථාවක් තිබීමට ඉඩ තිබීමට ආශ්වාසයක් ඇතිවා.. ඒ ඒවා ඔබේ ආශ්වාසයට අනුව තිබීමට ආශ්වාසයක් ඇතිවා.."

අලි දෙව්වාට කොටි කීවා සේ සුදු මාමාට මේ සිදුවූ තත්ත්වය මට අදහසක් නොහැකිය. නොයෙකුත් කුණු සංකාරයක් කීවා සේ සමස්ත ලෝක වාසී ගැහැනු පිරිසක් හැටි හුටාමාරක් ඉදිරියේ තිබේ ගැහැනියකුගේ කුඩමට පහරවල් කන්නට සුදු මාමා පවා තම සියලුම අසුරු.. මට හම් කිසිවක් සිතාගත නොහැක.

"මොනවා.. මේ අපේ සුදු මාමාට.."

"ඔව්.. හිමිකර හිසගේ සුදු මාමා කමයි.. තම තුළෙන් ඒ ලේඛන මටත් ගන්නවා.."

"මේක මහා සුදුම වැඩක්ද.. හිසට කොහොමද කවුරුවත් ගන්නේ.. යම්කොට බලන්න.."

වෙනත් කවුත් ගහනි ඉස්සර වී මෙවැනි උපකාරයක් ලබා ගන්නා කොටස් කියා මම අඩියක් දෙකක් දිවුරුවමි වී ගමන් ගන්නා සුදු මාමාට කුඩා කැඩෙනතුරු පහර වූත් කැඩී යාමට වූත් ඉන්පසු කෙස් පහර දෙවිදයි කියන්නට නොහැක.

"කෝ.. කවුරුවත් නෑ.."

ගහනිගේ සතාව ඇත්තය. දකුණු පස කොට්ඨාසවේ ඉන්න කැඩ වැඩ දමා අන්දා ඇති මනාලියෝ හමිනි. වෙනත් සිටි සත්වල ජීවියෝ කිසිවක් මෙහි නොමැත.

"උනෙම රණවිරුවලා දෙන්නත් එක්කම ගියාද දන්නා.."

"අපි දැන් මේ වැඩේ කරමු.. පස්සෙ බලමු මොකද

වෙලා සියෙන්මෙ කියලා.. කොහොමත් දවල් වෙලා සිටි මාමාගේ හර්ල් ප්ලෙන්ඩ් හම්බවෙන්නත් ඕනෙන්.."

"උයාවත් මේවා ආර-වී වුණෙන් තමයි වැඩේ.. බලන් සියහම් හිමිකරගේ මාමාත් අනංගයෙන්නේ.."

දිලාරා සිදු කතාවෙන් මම කැසිගසිමි. මාමා අනංගයා තම ඇණ අනංගයාගේ තාත්තා විය හැකි යැයි ගහනි සිතුවෙන්නට මට වෙන්නේ මුරිය කතාගෙන සියෙන්මෙය. රහත් හදිසියකි මට විදුලි තැරයක් වැදුනා සේ සියල්ල තැනැදිලි විය. මේ සියල්ලටම මුළු 'වෙනත් තැන්දා'ය..

"මේ ආපු ගැහු ලේඛන හිමිල්කාද දන්නා.."

මා සිදු දෙයින් ගහනින්, දිලාරාත් මුගින් මුළු සලාගන්න. පිළිවත්තට ඇති එකම දෙය එය වන මට තැනැදිලිය. සුදු මාමාට මේ දැනට පැවැත්මක් ඇත්තේ මෙවැනි තැන. ඔහු වන වැටි සිටියේ සිතුවමකි.

"උනෙම උනොත් තම හර් වැඩේ.. මේක බේරන්නම බේරවෙන්නවා.. ඒ ගැහු ලේඛන තවත් කැසකරන්නවා.."

"අපි මොකද කරන්නේ..?"

"ගහනි.. මොයි දිලාරායි.. මේ වැඩේ කරගෙන යන්න.. ම. සුදු මාමාට ඩිංගත් බලලා එන්නමි.. අපි මේක කොහොම හර් බේරගන්න බලමු.."

මුයිවල් කෝ එක තන්දා, ගහනිට මේකම දිලාරාටද මේ අවස්ථාවේ සුදු මාමාට උදව් කළ හැකි තත්වයක් හැකි බව මට හොඳින්ම වැටහේ.



මහා ආයෙ එතව තේද බිම්පර. සාලාව තුළට යන්නට හැරී, ගහනි මගෙන් ඇසුරිය. ඇත්තේ අසමාන වූ දිස්තියකි. සිතන්නට බොහෝ ඇයගේ මුහුණේ ලියැවී තිබේ. ඇය එලෙස මගෙන් ඇසුරිය ම. පස්වනක් ප්‍රිතියෙන් ප්‍රමුද්‍රිත වන්නට තරමේ කාරණයකි. මේ දින කාලයට අප ළංවී ඇති අසුරු, විටෙක මට අදහා ගන්නා අසිරිය. දෙවල් සිදුවන විට, ඒවා සිද්ධවෙන වේගය සුළුමාන.

"ඔව්.. ගහනි මං එනවා.."

සාලාවෙන් එළියට මම ආවෙමි. දැන් දැන් මිසිනේ සුදු මාල කෙරෙහි ඇති වන්නේ කිසියම් නොරිස්සුම් සහගත බවකි. ඔහු නැවත්න තැන්දා නිසා, සතුටින් ගත කිරීමට තිබූ අද දින කාලයකිනිසා වුවා නොවේද..? නැත සහ සිතුවෙන් එළියට වී පාර පුරා විපරමෙන් බැලුවද මා දැකි සුදු මාමා කෙරෙහි මම හෙමින් සිරුවේ ඇවිදගෙන බස් පවැත්වී එක දෙසට ගොස් පැය බාගයක් පමණ ඉබාගානේ ඇවිදීමෙන් වටපිට බැලුවද, මාමාගේ නුලකක්වත්, මගේ ආශාව දැනුණේ නැත. අසිරිය.. තරකාදී සත්වයාට කුමක් නම් සිදුවූයේද..? සමහර විට, හෙමත් මෙන්ම වැදූ දෙමව්පියන්ටද, මවද, බිරිත් යැයි සිතා සුදු මාල සිය දිවි නසා ගන්නට ගියාවන්ද..? මේ සිතුවීම මාට සාමාන්‍ය අතහැර තිබිණි. ඔව්.. එයත් කියන්නට බැරිය. ඒත් අප්‍රිය නියෙන්නේ සුදු මාමාගේ මරණයට වග කියන්නට වෙන්නේ වෙන එකය. පොලීසි, උසාවි ගානේ රස්තියාදු වෙන්නට වෙන්න මටය.

"බිම්පර.."

මම වහා හැරී බැලුවෙමි. මෙතැන් බේලා මා හතර දෙනෙක්

සොයමින් සිටී එකා මේත් දැන් මගේ ඉස්සරහය. හැබැයි සුදු මාමාගේ මුහුණ පොඩිත්ත නම්, එමගම් කර මල මිනිසක් වැනිය. සොඩිත්ත සතර පෙර තිබිනි මේ දැන් දුටුවත් වැනිය.

"හොඳෙද සුදු මාමේ ගිණේ.. හැබැට මොකද වුණේ..?"

මෙලෙක් සංසාරයක දෙයක් හොඳත්තා සිටි සත්පයෙකු වේ මේ ඇසුවෙමි.

"උඔට දිලාරා මොකුත් කිව්වේ හැද්ද..?"

"එහෙත් මෙහෙත් කිව්වා, මට හේරුණේම නෑ.. එකත ඉති. සුයිඩ්ලගෙ පට්ට හෝ එකක්තෙ.."

"උඔට කියන්න බිම්පර.. මායි දිලාරායි කතා කර කර සිද්ධවී විදියට එතකොට, මේ ගැනි යකිත්ති වගේ අපි ඉස්සරහට පැත්තතෙ.."

"මොක හැකිද..?"

"මට ගැහු හොඩත් නෑ බං.. නිමිල්කා.."

"හපොයි ඉති.."

සාලාව පමි දැන් අතහවා හේ බිම් පිහුණ වැදට පට්ට සුදුමයක් අර ගනිමි. සාලාව හැබලා යන්න එතකොටය.

"ඒකි මට කුඩෙහුත් ගැහුවා බිම්පර.."

"හොඳ වෙලාවට වෙන්න තැන්දා ගාටි තොල්ලක් හෙමි කිබිබෙ තැත්තෙ.. එහෙම උතා තම් සුපිරි ආකල් එකක් ගන්න කිබිබො.. පැනී මේරෙන හැටි දැකලා.."



"සිමිම... ම. මේ කතාව කියන්නෙ, මගේ ජීවිතයේදී
මොනවාද කියනවාද...?"

"ආ.. සොරි වෙන්කර හිත සුදු මොමො.. මට කියවුණා.."

"කියවුණා නෙමේ උම් හිතල කිව්වෙ.. කමත් තැ..
දිලාරා මොකද කියන්නෙ..?"

"දිලාරා මොනවා කියන්නද..? මයිට වඩා හොඳයි සි
මාම උපන් ඇස්මෙන් වඩුම වෙට් දිව්ව තමි.."

"ඒකතෙ සිමිමො.. විලි ලැජ්ජාවේ සංකෝසෙ බැ.. මට
වැඩියක්ම හිතට අමාරු දිලාරා ඉස්සරහ මේ වසුකුණු
වැඩේ වුණු එකට.. ම. ඒ වෙලෙස මුණ බලන්නෙ
කොහොමද..?"

"සුදු මාමා මොකටද දිලාරාගෙ මුණ බලන්නෙ..?"

සුදු මාමා එන්නට හඳුනා ගත්තා මට ඒ කරන දෙයට වඩා වැඩි
මේකට දිලාරා ගැනවත් හිතක් පහල වීද කියා මට කැස එක්
දිලාරාත් ඉති.. ඇහැට කතාව පවත්වා ගන්න කෙල්ලෙකු නොවීය.
මුළු සරුවාගෙම මගේ රුචිම කරුණියකි. කොට්ඨාස දෙකකි.
පොලා යන ආත්වාදයකි.

"උඹවත් ඕත්තැති කුණුවකියක් තැ.. ම. හෙර
යනවා.. දිලාරාව කියප. සොරි කියලා.."

සුදු මාමා යන්නට ගියේය. මම බරවු සිහිත් නැවතත් නගර
කාලාව කරා ආවෙමි. කියලා වැඩක් නැත. දැන් එකත පටි
කනන්දට රාහියක්ය. මනමාලියන්ම හැටත් නැත්තැවත්ම අත්දැක
සිරාවට, පිළිවෙලට සිටගෙන සිටිති. උඩරට, පහත රට, මුස්ලිම්,
දමිල, තවත් මා හොඳන්නා විවිධාකාර විදියට මවුත් අත්දැක

අත. පුද්ගල කරම් පිරිසාවිය. මට තම මාස ගණනාවක් වුවත්
සිවුත් අත බලා සිටිය කැස. රූප ලාවතා සිල්ල, සිල්ලිසියෝද
එවිය. තමි හෙට්ටි හෙට්ටි සිවුත් ලෙස වෙති. හැට් රූප කරන්නට
අවුති උපකරණ ඒවා තුළ වෙන්කර හිතැය. බලාගෙන සිට කල
මොත් අවුතු ලෝකයක්ය. හැටි කැස. ඇත්තේ සිතාගත් පිරිසු
සුන්දර විසිල් ය.

"සිමිමො.."

ගතවත් කටකඩත් මම හැරි බැලුවෙමි. ඇගේ වුණත්
ඇති පිරිසිදු සිතාවට, රාත්ති කර සදාකාලයටම මගේ ලෙස තමා
ගත්තට මට සිත්. එය මගේ වුර ආත්මයම කලක දිනක්,
අවුරක් තමා රසවිරන්වත් නොවිතය.

"කාව සොරො ගත්තද කියල ද බැලුවො..?"

ඒක කැස සිතාගත් මොවුන්ගේ අත බැරත් අය අත්තිය.

සිමිම ම. සොරො අත්තද..?"

"ම. කැමති කෙනා වෙන්න තැ.."

ගතවි කෙසිත්ම මගේ බැලුවා. ඒ දැන් වුත් කරවු
පොත්තක් වැනි බැලුවෙමි. ගතව් කැස මොවුන්ගේ අත බැරත් අය අත්තිය.
දැන් දැනට එවැනි බැලීමක් එතු මම මට හෙරු දැන ඇත්තෙමි.
මට දැන් ගතවත් බොහෝ දේවල් කියවා සතදා ගත්තට සුරුවන.

"මෙව්වර ලස්සන හර්ල්ස්ලා ගොඩත් අතෙර, හිටා
කැමති කෙනා තැ.."

"මේ මනාලියො අතෙර තැ.."



ගහනි දෙස නොදකින සිලමින් මම කීවෙමි. ඒ ප්‍රියුෂ් කොතෙක් සිද්ධාපිත්තද...? මට ඇය ගැන දැඩි ලෝබකමක් ඇතිවෙයි.

"ඒත්.."

"මව් බිම්බා.."

"ගහනි, බ්‍රයිඩ්ට අන්දල හිටිය නම්, මේ හැමෝම පරාද වෙයි.."

"බිම්බටත් හිතෙන දේවල්.."

ගහනි එයේ කීවත් ඇගේ ප්‍රියුෂ් වූ අවසාන හැරීම් කන්දරාවෙන් මට දැනුණේ හැම යුවතියක සේම ඇය මනාලියක් ලෙස සොහොනු ලෙස හැඩ වැඩ වීමට ආසා තිබිය.

"මට හිතෙන දේවල් වැරදි කියලද ගහනි කියන්නෙ..?"

"නෑ.. හුඟාක් වෙලාවට මට හිතෙන දේවල් මයි. බිම්බට හිතලා කියෙන්නෙ.. මං දෙයක් කියන්න කට හඳුනානොව පුදුමෙට වගේ මෙන්ම බිම්බාගෙහුත් ඒ පිටවෙලා ඉවරයි.. වෙලාවකට මට හිතාගන්න බෑ මං කියන්න හිටපු දේ එයා කීව්වේ කොහොමද කියලා.."

හද අඟහරුන්ගේ වූ නිකැලූ හැරීම් කන්දරාවක් සිට ඉවුරු මායිම් කඩා බිඳ දමමින් නැගී එනු මට දැනේ. ගහනි කොතරම් අපුරුවට ඇගේ සිතැති හෙළි කලාද..? මට නම් ඒ කවි හැඩකාරව විවිධ හැසිරවිය නොහැක.

"අනිත් දේ නමයි.. මං මෙහෙම හෝ එකට බ්‍රයිඩ් කෙනෙක් වෙන්න කැමති නෑ.."

"එහෙමනම්..?"

"ඉං කැමති, මගේ වෙඩිත් එක දවසට විතරක් වෙනම ඉන්න.."

ඒ සමගම කොළඹින් පැමිණි රුපලාවන්‍යා ශිල්පියෙක් ගහනිට අඩ ගැහුවේය. ඒකා පිරිමිද ගැහැනු ද කියා පහදාගන්නට මව් විකක් වෙලා ගත විණි. කතාව ගමන බිමන නම් ගැහැනියකගේය. ඒත් රූපය පිරිමියෙකුගේය.

"බිම්බට පාලුද..?"

නව පැයකට පමණ පසු මාවතම ආ ගහනි ඇසුවාය.

"නෑ.."

"මාත් අහන්නෙ මෝඩ ප්‍රශ්නනෙ නේද..? මෙව්වර කෙනෙ ගොඩක් අස්සෙ පාලුද අහන්නෙ නේද..?"

"කෙනෙ කොයි තරම් හිටියත්, ගහනි හිටියෙ හැත්තම් පාලුයි.. හුඟාක් වෙලාවට ලක්ෂ ගණන් මිනිස්සු වටේ හිටියත් තනිකම දැනෙන වෙලාවල් කියෙන්නෙ ගහනි.."

"බිම්බා තරියට බර දේවල් කියනවා.. ඔය වචන අස්සෙ හිතන්න හුඟාක් දේ කියෙන්න කියලා මට හිතනවා.. මොනව උනත් බිම්බාත් එක්ක ඉන්නකොට පාලුවත් නෑ.."

"මටත් එහෙමයි.. ගහනි එක්ක ඉන්නකොට කිසිම පාලුවත් නෑ. දවස ගෙව්ලා යනවා වෙගෙ වැඩියි කියලයි හිතෙන්නෙ.."

ගහනි එයට කිසිවක් කීවේ නෑ. මදක් වෙලා මදෙය බිලා හිඳ ඇය නගර ශාලාව දෙස බැසුවාය.



ගේ අමත කට නම් කොටේ නම් අත්ගෙසෙමු
අද හවස අම්මාට කියා. මුගේ ඇස් වහ කට වහ යන්නට
තර්ජ දෙක තුනක්වත් පුවිටා ගන්නට මිනිය. නැතිනම්
මුගේ වහතු කවින් සිටුවෙන ඒවාට මට අබ සරණය.

"උඹට මොකද උගේ වරුණ...?"

"මොකද වුනේ.. උඹ මහ පාපකාර මිත්‍ර දෝශියක්
බිම්බා.. ඔන්න මං කිව්වය කියලා හිතාගනි.. උඹ
මලගමටවත් මං එන්නා.. අම්මාපල්.. හැම ප්‍රෙන්ඩ්ම වුදක්
කියල මං නිතරම කියද්දි, උඹ ඒක අප්‍රයම් කාලයේ ඇහව
නොදැනී පිටවෙලා යන ගද වාතයක් තරම්වත් ගණන්
ගත්තේ නෑ.. මාර දුකයි බිම්බා.. පට්ට දුකයි.. උඹ මගේ
අතීසාර මිත්‍රයා හේද..?"

මේකා මේ තරම් අදෝනා ගසන්නේ, මුගේ යම්කිසි
කුමන්ත්‍රණයක් ඇති නිසාය. මම එය සහසුද්දෙන්ම දනිමි.
හැරෙනකොට හැරෙන්නේ, සෙල්ලකතරගමටද, මුනුබුරු
කෝවිලටද කියා ටක්කෙටම මට කිව්වා නිසිය.

"ඔව් මං එහෙම හිතනවා.."

"මොනවද උඹ හිතන්නේ..?"

"උඹේ අතීසාර මිත්‍රයා කියලා.."

"ආව්විගෙ රෙද්ද.. උඹ අතීසාර මිත්‍රයෙක් නම් උඹ මං
උන්නද මලාද කියලා බලන්න ආවද..? සකියකටත් වැඩියි
බං.. ඔහු අම්මපා.. මට මේ කේත්‍රයෙන් සමුගන්න පවා
හිතෙනවා.."

එකක් අරත් ආවේ.. අඩු ගානේ නාසිගුරාත් එක කැවූ
සියලවත් උඹට මතක තැද්ද..?"

"හා.. නාසිගුරාත් එකක් කැව සියල නම් මතකයි..
එකකොට ඒක ගෙතැල්ල දුන්නේ උඹද...?"

මුට කළ යුත්තේ කුමක්දැයි මට නම් නොහෝරේ. වැඩි
සියත්තේ, මුගේ අමත කතා අසන්නට සිදුව ඇත්තේ මට විමය.
එක් අසාගෙන නිව්කැනසිල්ලේ හිඳින්න විමය.

"උඹ දැන් මොකද මේගෙ ආවේ..?"

මම කෙල්පම් ඇසුවෙමි. නැත්නම් මු මේකත දැලපදියම්
වෙන්නට බලන්නේය.

"අපුරුයි බිම්බා.. උඹ මට කතා කරන විදිය.. ජීවිතයත්
තරණයත් අතර සටනක් දිලා ආපු ජීවිතයකට උඹ ජිනාමිද
සලකන්නේ ආ..?"

"මිය කියන්නේ උඹ අර වටුම් මැද්ද, ජීවිත්තු එල්
පෝවියක් බලන් ඉදිද්දි, තනුකෙට ඔර් කාපු එකද..?"

"ඔව්.. බිම්බා.. උඹ ඒක කියාපු කැක.. මට මං
නැතම් අප්පිරියා හිතෙනවා.. මේක ඒ සිද්ධිය හෙමයි..
වෙනිත්ම එකක්.."

ඒ පාර මේ වල් හිතනල් පැටියා තෙරණගෙන ඇත්තේ
කුමනාකාරයේ බාල්දියක් විය හැකිද..? මට ඒ ගැන සිතන්නට
පවා බිය පිනේ. මු යන යන කැන නාගන්නවා. අර කතාවට
සියත්තේ 'නැට්ටේ ඉඳන් ගොමනේ බබා' වගේ මුත් හත්සොල්ලි
ගාගන්නවාය.



මේ අමතක කට නම් කොමේර්ස් නිලධාරියෙකුට පත්වීමයි. ඔහුට අද නවක අමතක කට කියා, මුගේ ඇස් වන කට වන යන්නෙන් මුගේ අතේ දෙක තුනක්වත් පුවිටා ගන්නට හිතැය. නැතිනම් මුගේ වනතු කටින් පිටවෙන ඒවාට මට අබ සරණය.

"උඹට මොකද උන් වරුණ..?"

"මොකද වුණේ.. උඹ මහ පාපකාරී මිත්‍ර දෝශියක් බිම්බා.. මන්න මං කිව්වය කියලා හිතාගනි.. උඹ මලගමටවත් මං එන්න.. අම්මාපල්.. හැම ප්‍රෙන්ඩ්ම වැදගත් කියලා මං නිතරම කියද්දී, උඹ ඒක අයුරුම කාලයේ ඇතැම් තොදැනි පිටවෙලා යන ගද වාතයක් තරම්වත් ගණන් ගත්තේ නැ.. මාර දුකයි බිම්බා.. පට්ට දුකයි.. උඹ මේ අනිසාර මිත්‍රයා හේද..?"

මේකා මේ තරම් අදෝනා ගසන්නේ, මුගේ සම්මුත කුමන්ත්‍රණයක් ඇති නිසාය. මම එය සහසුද්දෙන්ම දකිමි. හැරෙනකොට හැරෙන්නේ, සෙල්ලකතරගමටද, මුක්කේනික කෝවිලටද කියා ටක්කෙටම මට කිව් හැකියි.

"ඔව් මං එහෙම හිතනවා.."

"මොනවද උඹ හිතන්නේ..?"

"උඹේ අනිසාර මිත්‍රයා කියලා.."

"ආවිච්ඡේ රෙද්ද.. උඹ අනිසාර මිත්‍රයෙක් නම් උඹ උන්නද මලාද කියලා බලන්න ආවද..? සකියකටත් වැඩියින මං.. හෙත් අම්මපා.. මට මේ කේන්ද්‍රයෙන් සමුගන්න සිහි තෙන්නවා.."

එකක් අරන් ආවේ.. අඩු ගානේ නාසිගුරාන් එක කැටා කියලවත් උඹට මතක තැද්ද..?"

"හා.. නාසිගුරාන් එකක් කැටා කියල නම් මතකයි.. එකකොට ඒක ගෙනැල්ල දුන්නේ උඹද..?"

මට කළ යුත්තේ කුමක්දැයි මට නම් නොහැරේ. වැඩි කියන්නේ, මුගේ අමතක කතා අසන්නට සිදුව ඇත්තේ මට වීමය. එයේ අසාගෙන නිව්සැනසිල්ලේ හිඳින්න වීමය.

"උඹ දැන් මොකද මේකේ ආවේ..?"

මම කෙලින්ම ඇසුවෙමි. හැත්තම් මු මේකේ පැලෑටියේ වෙන්නට බලන්නේය.

"අසුරුයි බිම්බා.. උඹ මට කතා කරන විදිය.. ඕනෑම අරණයක් අතර සටහන් දීලා ආපු මිනිසෙකුට උඹ මනෝමය සලකන්නේ ආ..?"

"මය කියන්නේ උඹ අර ටවුන් එද්ද, මිනිස්සු රාල් කෝවියක් බලන් ඉදිද්දී, තවුසෙට ගුවි කාපු එකද..?"

"ඔව්.. බිම්බා.. උඹ ඒක කියාපු කැක.. මට මං ගැනම අප්පිරියා හිතෙන්නවා.. මේක ඒ පිද්විය හෙමයි.. වෙතින්ම එකක්.."

ඒ පාර මේ වල් හිතනල් පැටියා තෙරළාගෙන ඇත්තේ කුමනාකාරයේ බාල්දියක් විය හැකිද..? මට ඒ ගැන සිතන්නට පවා බිය පිනේ. මු යන යන තැන නාගන්නවාය. අර කතාවට කියන්නේ 'නැට්ටේ ඉඳන් ගොමිනේ බබා' වගේ මුත් හත්තාලාම ගාගන්නවාය.



හරි.. හරි.. කියන මගුලක් කියන..
වා.."

බලා සිටිද්දීම වරුණයාගේ මුව මදක් ඇද වී ගියේය. ඔහු දැන් තවමත්තේ තිත්ත කුණුකබ්බයක් වත් කියන්නට දැඩි ඔහු සැක පිනේ. ගෞරව නැතිත් සිටිනවාය. මුගේ අවමගුල් කටට බ්ලේස් නැති බැව් මම අත්දැකීමෙන්ම දනිමි. ඡේප වී හොඳටම එන්නට හැකි තැන් වලදී පවා මු පස් පඩි-ගුවේ ගුවිකත්තේ උගේම නරකාදී කුණු කට නියාය.

"උඹ මට මේ කරනා මදි පුංචිකම් මං ඉවසන්නෙ ප්‍රෙන්ඩ්ලා ගැන මගේ කියෙන උදාන වාක්‍යය හින්දා.. අන්න ඒක මතක කියාගනිත්.."

"දැන් මොකක්ද උඹට උනේ..?"

මම මදක් සන්සුන් වී ඇසුවෙමි. වරුණයා සමග විලියෙන් ගොස් බැරිය. ඡේප න්‍යායෙන්ද බැරිය. ඒ දෙකටම මැදිවී මොහොති ප්‍රතිපදාවෙන්ම යා යුතුය.

"උඹට කියන්න බිම්බා.. මං මත ඉස්මර්තාලෙන් විකටි කපාගෙන ආවනෙ.. උඹ මාව බලන්නටත් ආවෙ නෑනෙ.. හා.. හා.. ඕකට මුණ එල්ලගන්න ඕන නෑ.. මං නික කිව්වෙ.. මං එහෙම ඇවිත් විවේක සුවයෙන් ඉන්නකොට දෙන දෙයියො ගෙටම ගෙනැල්ලා දුන්නා වගේ ලස්සන ගැටිස්සියක් මට මුණ ගැස්සුවනෙ.. මගේ ජීවිතේ ඒකාලෝක වෙන්න.."

"ඉති.."

"ඉති කියන්නෙ.. දවස් කීපයක්ම මං මේකිගෙ පස්සෙන් ගියා.. හෙත හයිටයි බඩ්ඩක්.."

"උඹ දත් කිව්වෙ, මුණ ගැස්සුව කියලා.."

"ඒ කියන්නෙ මට අයිති වුණා කියලා හෙමෙයි බිම්බා.. මගේ මේ ඇස් දෙකෙන් එයාට දැක්කා කියනෙක.."

"හා.. හොඳයි.. කියප.."

"දවස් දෙක තුනක් මං මේකිගෙ පස්සෙන් ගියත්, මට ඒකි ඉන්න තැනක් අල්ලාගන්න බැරිවුණා බං.. මට හේද ඉති.. පට්ට සාංකාවි.. සෝකෙක් උපරිමයි.."

හොඳම වැඩේ.. කවුරු උනත් ඒ කෙල්ලගෙ මුණ දිහා දෙයියො බලන්න ඇති.. නැත්තං ඉතිං මේ වගේ බේල් කක්කුවටෙකුට ආවුණා නම්, ඒකිටත් වෙලක බැහැල හරහවනෙ යන්න වෙන්නෙ.."

"වරුණයා මං කමෙ කුණු කෙල්ල පිටින් ඉන්නෙ.. දත් වික කුණුවො කන්න කලින් ෆ්ලෝරයිඩ් කියෙන දත්කාලේපයකින් මැදගන්න ඕන.. තේරුණාද..?"

"උඹට පුදුමාකාර හදිස්සියක්නෙ කියෙන්නෙ.. ඉතිං වැඩි දවසක් නෑ.. මේ රියෙ.. ඔව්.. රියෙ.. පට්ට දවාලෙ.."

"ඒ කියන්නෙ උඹ ජීවිකයත් මරුණයත් අතර සවිතක් දුන්නෙ රියෙ දවල්.."

"අන්න හරි.. අන්න හරි.. උඹට තේරුණා.. මං දක්කා ශොඩ් එක ගාව කියෙන හරස් පාරෙන් මේකි යනවා.. ඔක් වැඩිය වාක වෙන්නෙ නැතුව ඒකි පස්සෙන්, ඒකිට හොඳුනෙන්න පොළවට දැනෙන්න ඇවිදත් ගියා.. උඹට



මම සිමිබා මේකි යනවා යනවා යනවා යනවා... උඹ දන්නවනේ මේ වරුණයාගේ නැව්... මාගේ නැව්... පලේ එක දුන්නා ගිහ්දර වගේ. විකසිත්තයක් හයිස් ගේට්ටුවකින් මේකි ඇතුළු වුණා කියපංකෝ. ගේට්ටුවම උසයි අඩි දාහතරයි අතල් අටක්.. ඔව්.. ඔව්.. මාගේ ගාන තමයි.. ඉතිං මාත් හෙමිව්වා වගේ අර බාගට ඇරුණ ගේට්ටුවෙන් ඔර්ව දැමීමා. අම්මට සිරි.. කාත්තට පාල කියපංකෝ.. පට්ට ගෙයක්.. ඒත් 'අවාසනාවකට ඇත්ත කතාවක්' කියන්නෙ සිමිබා.. ඒ නපුරු සංසිද්ධිය මොහොතෙම සිද්ධ වුණා නොවු.."

මේකා අර ගේට්ටුවේ උස හරියටම කිව්වේ මැනලම වෙන්නයි මි ඉතිං කොහොමත් කුඩුල්ල වගේනෙ.

"මොකද වුණේ..?"

"මහා පත සයිස් කළම කළු පාට දඩෝරියාගේ ලෝකෙටම ඇහෙන්න බුරාගෙන ඇත ඉඳන් එනවා ම. දැක්කා.. හයියෝර්.. සිමිබා.. ඒක මාත් වෙනකොටත් මේ රික රත්වෙනවා.. ම. පිටින්නට දැකපු ලොකුම දඩෝරියා ම. අම්මා මුත්තා කාලෙටත් එහෙව් බල්ලෙක් දැකප නැ. උඹට කියන්න සිමිබා.. ම. කෂණික සිරණ ගන්න කොල්ලක්. ම. බැඳුවා මේකා එනපොට හොඳ නැ.. කෙල්ල ගත්ත පස්සෙ බලමු කියලා දන්න ගිල්ප ඔක්කොම දාලා දුටත්ත ගත්තා.."

මට සිනාවක් එන්නට හදයි. එහෙත් මම එය තද කර ගනිමි මුටත් වෙන්නේ ලොවෙන් නැති වූය. මා සිතුවේ කතන්දරය වූ තමාර් බවය. එහෙත් බඩ අල්ලාගෙන සිනාසෙන්නට තරම් කොටස සිදුවී තිබුණේ ඉන් අනතුරුවය.

"මම දැන් ආපු පාර දිගේම දුටත් එනවා පස් එතා සිටාගෙන.. දඩෝරියාත් ගේම අතාර්ත්තා මව්.. ඒ උසේත් බෝල්ට් අයියගෙ දෙවෙනි කසාදෙ බාල පුතාගෙ කාත්තා වගේ මගේ පස්සෙන් එලවගෙන එනවා.. මේකා වල් බල්ලෙක් නෙමෙයි සිමිබා.. හෙණ තඩාර් සයිස් ඇල්ගේසත් ලෑන්ඩ් පොමනෝරියන් රොට්ටෙයර් මුල්ඩෝත් වර්තයේ හයිපයි එකෙක්.."

"ඉතිං..?"

"පාරෙන් බලු බල්ලෙක් නැ.. මායි දඩෝරියායි විතරයි.. මෙඩි එකටත් තව පට්ට දුරක් කියෙනවා.. මාත් අර කෙල්ල පිටිපස්සෙ නොකුණෙන දුරක් පයිත් ඇවිදගෙන ගිහිල්ලෙන.."

"මොකක්ද වරුණ, උඹේ කතාවේ ඇඩ් කැලි වැඩිසින.. ම. ගිහින් මුණ කට හෝදගෙන එන්නද..?"

"ඩිංගක් ඉඳපං.. එන්ඩි එකට තව ඩිංගයි.. දුටත් ගිහින් ම. පස්සෙ කැරිලි බැඳුවා.. උඹට කියන්න සිමිබා.. මේ සහගහන ඇත්ත.. දඩෝරියා මගේ කෙමි.. උගේ දත් ගෙට් එක අසායෙ කපු ඉඹුල් ගත වගේ.. මව් හෝරුණා තවත් දුටල වැඩක් නැ කියලා.. දෙයියො මුදුන් සිහි කරගෙන ම. එක පාරටම තතර වුණා.."

"ඇයි යකෝ.. උඹ තතර වුණේ.. දඩෝරියා උඹට පෙරලගෙන කැව් නම්.."

"මට බල්ලො ගැන දෙයක් මතක් වෙලා තතර වුණේ.. ම. තතර වුණා විතරයි දඩෝරියාටත් හොල්මි.. ඒ මව් අඩි දෙකක් පස්සෙන්, ගොරව් ගොරව් මගේ ඇතට පතින්න ඔන්න මෙන්න.. ම. කරපු වැඩේ සිමිබා, කලිසමේ බෝල්ට්"



නිකර, කලිසමයි සස්පැන්ඩරෙයි පහත් කරලා එහෙමිලා
දමලා පාත්වුණා.. බොහෝ දාත්ත..."

"මොකක්...?"

"ඔව් බිම්බා.. දුටල වැඩිකමට මට බොහොමත් වාර්ෂ
වෙලයි කිටුණේ. මින රජ වංශෙක බල්ලෙක් බොහ අනුභව
කරනවනෙ මට... උඹට කියන්න, මං වැඩේ කරදදි මු ආ,
ආ ගහා මගේ වටේ කැරකෙන්න ගත්තනෙ නැට්ටක් වග
වනා..."

"ඉති..."

පිපිරෙන්නට හදන හිනාව තද කරගෙන මම ඇසුවෙමි. මේක
නම් පට්ට ලෝකෝත්තර පුතයෙයි. මු කරන්නේ මේ සම්මතයේ
කිසිම මිනිසෙකු නොකරනා වැඩයි.

"මං දඩෝරියට කිව්වා.. වුට්ටක් ඉදහ... උඹට හිට
පිරෙන්න හැමිබේකන් දෙන්නම් කියලා උච් ඇති පදන
'බොහ' දිලා මං නිව් සැනසිල්ලේ ගෙදර ආවා බ..."

මම බඩ අල්ලාගෙන හිනාවෙන්නට වෙමි. වරුණයාගේ
මුහුණක් මද සිනාවක්ය. මුත් කරන්නේ රටේ නැති වැඩයි.

"හිනාවෙන්න දෙයක් නෑ බිම්බා.. මිකට කමිටි
ස්ථානෝචිත අභවල් එක කියන්නෙ.. උඹත් මිට ආදර්ශව
ගනි..."

"මං උඹ වගේ කෙල්ලො පස්සෙ යන්නෙ නෑනෙ..."

වරුණයාට කැපිල්ලක් දාන ගමන්, මම ගොස් මුණ කට
සෝදා ගනිමි. අනතුරුව මම නැවතත් කාමරයට ආවෙමි. වරුණයා

යන අතරම උගේ කකුල සාත්තුව පිටින්නි ඇද උඩට අරගනා.
ආ එනවා දැක උං කකුල පහලට ගත්තේය.

"මොකෝ උඹේ මුණ තරක් වුණේ..?"

කිසිවක් නොදන්නා ගාතට වරුණයා අතයි. මු අති ආ
වෙල් පිට කරන්නේ මගේ ලේ කෝප කරවීමය. බලාගෙන පියාමි
මු වගේ පාපකාරී මත්තරයෙක් මේ තුන්සි-හල්ලි නෑය. මේක ඒ
කරමටම අවලම් එකෙකි.

"නෑ.. මට ගෙක් ආවා ඒකයි..."

"ගෙක්...?"

"ඔව්.. උඹ ගාවිත් වගේ එන්නෙ..."

"මොකක්...? මගේ ගාවිත්..?"

වරුණයාගේ ඇත් දෙක නෙලේය. එහි බෝල දෙක
තුවෙයි.

"ත්මි.. උඹ රියෙ දඩෝරියට කැමි දිලා, කාම පස්ස
හේදුවෙ කැද්ද..?"

වරුණයාට බිකස් හා හිනාවක් පියේය. මේක හිනාවෙන්නේත්
මගේ කතා කලෙවලය.

"උඹට කියන්න බිම්බා.. මං රියෙ බස් එක් ආවේත්
පට්ට අප්තටි එකේ.. ගෙදර එනකන් හෝද ගන්නලා..
මිනිස්සු කීප දෙනෙක්ම නහයවල් වග ගත්තා.. මට මොකෝ
බං.. මාත් උංව පේන්නම් බස් එක ඇතුලේ නහය වගගෙන
වටපිට බැලුවා.. හත්. හත්.. හා..."



"ඒක නෙමේ.. කෝ උඹලගෙ සුදු මාමා..? මැන ආපහු ගියාද..?"

"ආ.. ඉස්සරහ පැත්තෙ නැද්ද..? එහෙනම් කොහොට් හරි යන්න ඇති.."

"ආන්න.. ආන්න.. උඹ මට මොනව හරි හංගනවා.. මේ වරුණයාව හොරෙන් උඹට ගහක කොළයක්වත් කඩාගන්න බෑ.. තේරුණැති.. මොකද ඒකා මේ පැත්ත වැලකට වත් සෙට් වෙලාද..?"

සුදු මාමාට වූ අලකළුවය මේ බහුභූතයාව කියනවා. මම මදක් කල්පනා කෙරුවේ. නොකිව්වත් මේකා වික දිනක්වත් මේ සැම දෙයක්ම දැනගන්නවා නිසැකය. ඒත් ඒ යැවීමේ මේ සිතට ආවේ, වෙනත් තැන්දා ගැන කියන්නට ගියහොත් ගහිල ගැනත් මේ අපතයාව කියන්නට වෙන බවය. එයට තම සිතට මගේ හිතේ කැමැත්තක් තිබුණේ නැත.

"මොකෝ උඹ කල්පනා කරන්නෙ..? සුදු මාමා හුටපට වික මට කියනවද නැද්ද කියතෙකද..?"

"උඹ මේ වෙඩිමක් ගැන කියනවා.. ඇත්තම උඹ මිය ගැනු ගැන කතාවක් නැතුව, කතා කරන්න වේ දෙයක් ඇත්තෙම නැද්ද..? විකක් වැදගත් දෙයක් ගැන කතා කරප. වරුණ.."

කතාව වෙනතකට හැරව්වේ මම සුළු පිරිසක් ගසියත් මො කතා කෙරුවේ.

"ගැනු තමා මට මේ ලෝකෙ වැදගත්ම.. උඹට කියන්න සුමබා.. ඒ පිළිබඳව දර්ශනපති හරි ගාස්තුවති හරි හැදෑරීමක් කරන්න තිබේ නම්, අම්මපා කියත් ගියත් ම. ඒක කරනවා.."

"හරි.. ඒක පැත්තකින් කියප.. දැන් මේ කතාවකද උඹ ආවේ මගේ සුව දුක් බලල යන්න තෙමෙයිනෙ.. උඹ මොකක් හරි මරාලයකට මාව ඉස්සර කරත් යන්නෙ.."

"අන්න හරි.. අන්න හරි.. උඹ මාව යස අහ්ට තේරුම් ගත්තා.. ඇත්තමයි කිව්වා.. උඹ හරි ස්විටි.. උඹේ අනෙක්තා අවබෝධය පට්ටයි මව.."

මුගේ බවර් ගැමි නම් මාරය. වැඩේ කියන්නේ මු බවරුන්, මාපිහුන් කාන්තා කලාවේය.

සුදු මාමාත් තේන්ගේ පැත්තේ, මා ඉදිරිපිට සිටින කසිය ගැසුවත්, නිමල්කා හා මේජර් විමල කට එකවරම වතාවත් හෝ උත්සාහයක් ගැනීමට ගොස් ඇති නිසා විය හැකිය.

"කිව්වා.."

වරුණයාගේ හරි හංග මගේම ඇහුණි. මුගේ කියන කතා විලකු ගසිය තවම ඇරි නැත. මහ පාහේ දමාගෙන මුට හොඳ රකා, මුගේ කට මැදටම පත හොබුවේ මගේ අවාසනාවිය. කොටින්ම ජාතියේ අවාසනාවටය.

"මගේ කණ ඇහෙනවා හෙමත් කතාකරප.."

"යකෝ.. මේ දවස් විකට, උඹ උඩ හිඬත් කියෙන



"උඹ දනගහිං කිම්බො.. හැම ප්‍රොන්ඩම වැදගත් කියන
 ප්‍රොන්ඩම වැදගත් කරයි.. ඒත් උඹේ හැම මේ
 ලෝක වැදගත්කමක් හැ.. දැන් අපි මේ කොහෙද යන්නෙ..
 ඒ ගැන මාව දැනුවත් කරල ඉඳහ.."

"උඹ හරි ස්වථි කිම්බො.. අපි මේ යන්නෙ.. මො
 අයුත්ම ඵලකිරී ගැටිස්සිව බලන්න.."

"මොකක්..?"

"ඇයි උඹ පුදුම වෙලා..? මොකක්ද මං දැන් ඩි-කෝ
 කලින් උඹලගෙ ගෙදරදී 'බල්ලා කැටුම්බ යන කාන්තාව'
 ගැන මං උඹට කිව්වේ..? ඇ.. ඒත් මොක හැ.. ඇවි
 හඩවෙයා.. අර මං කලියම පුරුදු කරල තමන් මෙරහන්න.."

හපොයි.. මේකා මේ මාවත් ඇදගෙන යන්නේ, අර
 දවෝරියා බැලීමටය. මෙය හැම කිසිවක්ම මො යාලුකා කියන
 නොවේය. මුට කුමක් හෝ කියා මේ ඇතින් මං හැරිය පුකා
 දවෝරියා මුට බෙදනා හැන්දේ තිබ්, කිසිදු අහිසක්ම නොවී මං
 බෙදනවා නිසැකය. මම දහ අහේ කල්පනා කලෙමි.

"කිම්බො.. ඩි-ගත් ඉඳහ... මං කැහිකුරන් අරත් ඒකයි.."

රටෙන් අන්කාලකටත් වඩා ඵවුන් කැහිකුරු අකහැර, වැදගත්
 වෙද්දී, මු ඉකා ආඩම්බරයෙන් කැහිකුරු අදියි. අහිස කිසිවක්
 ඒක මැද්දේ පොරක් සේ කැහිකුරු අදින්නට නියමෙන් මේ
 පරිස්සුවක් කරන්නට වෙන්නේ පොලොවියෙන්ය. මේ හොත් නැවත
 ඊය නොකේරෙන හැටි..?

"කිම්බො.."

මේ කිසිවක්ම නිසි. ඊය වරුණයාගේ වලඟ කටහරි නොවිය,
 කුටියක්.. මේ ගැන නොවෙයිද..? අපාගේ පලඳිය මො දහ වට
 වැටීන් පිටියදී, බෙරාගන්නට පැමිණි පුර පුරිකාරික අදහ බලනා
 බැරවන්නයි මම ඇය අදහ බැලුවෙමි.

"ඔයා මොකත..?"

"ඔව්.. වාතහේට තනිත්තකො.. ඉත්තරක මුළුත්
 ඉත්තරවා.."

ඉන්ද්‍ර කවත් බලා පිටිය නොහැක. අපි තමි රටේ තමා
 රාත්තරි තනි. කුණු වරුණයාට මින කෙණ කටහන් උකානි,
 කුහි අරත් රියනන පැමිණ, මො කුහි කොටත් උදලත් මින
 තාලු ඇත. උද මට අකටල් දවගේ දුන් මේම පරිස්සුවට මේ
 පුන්දර ක-පිඳිය ගාතට බැලගත් වලු ඇත.

"මොන නොහොද යන්න..?"

මොන නොහොද යන්න..? උද වැටුණත් පුරුදු ඇගේ
 කැටකාර කේස කලාතය අදහ පිටින්න මේ ඇලග්නි. ඒත් තමි
 මේම මේමත් කියා තවය. මෙහිදීත් කවිපුරක් ඉතින්ට හෝ
 මට අහේ නොහොද යන්න අදහ අපාගේ ඉතින්ට පිනයි. ඊයත්
 මේ ඉරියා පිටිමි. ඇය ඉදිරියදී මේම මේ ඇය නොමැති කුකත්,
 මොන නොහොද යන්න මො කියනවා මො කියනවා මො කියනවා
 හේ කෙහි වරදවා පිනන්නට පුලුවන.

"මං ආවෙ කිම්බට නොයානෙ..?"

"මාව..?"

"ඔව්.. හෙදර පැන්නට තවත්ත කද්දී තමි. මොන



දැක්කේ.. මගේ වෙලාව හොඳයි හේද බිමක.. මං රත්තියාද වෙතවනෙ.."

ගහනි නිවුරි ඇලකර හුරුකලේට අයයි. මා පාවිත්තේ සිටින ලොවකට උඩින් නියොනා සිහින ලොවකය. ඒ දැන් වූ කාන්තාවකගේ ලොවකටත් එහා ඇති දෙවි ලොවක් වෙතට යාමට මා පාර කියයි. මම ඇසිපිය නොහෙලා ඇය දෙස බලා සිටියෙමි.

"නිමිමා.. උදේට කැවේ නැද්ද..?"

"ඇයි ගහනි..?"

"නෑ ඉති.. මං දිනා බලන් ඉන්නෙ කන්න වන්නෙ."

ගහනි සිනාසෙමින් කීවාය. මම දැන්ම එය ලැජ්ජාවකි. මා ගැහැනු පෙරේකයෙකු ලෙස ඇය සිතන්නට පිය නැතිය. එය වුවහොත් නම් ජීවත්වීමට පලක් නැත.

"කොරි.."

මම දන්නා උපරිමම අතිශය ඉක්මනින් මා දන්නෙමි. එය මේ මුහුණට ගහනි කැමති වේ දැයි මා දන්නේ නැත. ඇය කැමති සිනාසෙන මුහුණ වලට යැයි මම නිකමට මෙන් සිතේ. ඒ ඇත්ත නිරතුරුවම සිනාසී සිටින නිසාය.

"ඉවත් ඕ..හේ.. මං හේත් එකක් කරේ.. නිමිමා මගේ අවුල් වෙලා වගේ ඉන්නකොට, මගෙ හිතට හරි නෑ.. මගේ වචන වලින් මගාගෙ හිත රිදුණද..?"

"නෑ.. නෑ.. ඒක ප්‍රශ්නයක් නෑ.. මගා නිකමක් කිව්වේ.."

"නිමිමා දන්නවිද මං අද මගාට එක්කරගෙන යන්න කොහෙද කියලා.."

"නෑ.."

ගහනි, මා කොහේ රැගෙන සිටත් මට කම් නැත. ලෝකයේ ඇති ලොකුම අවාසනාවන්ත දෙයට වුව, ඇය මා රැගෙන සිටත් මම ඉතා සතුටින්ම යමි. එයට වාද විවාද අත්විය. ඇය මෙ රැඳී සිටීම පවා සැපයයි.

"අපි අදත් කඩයට වැඩක් දෙමු.."

ගහනි ඇත් දෙස කරකවමින් කියයි. ලාභීවූ දැල්ලකට ඇය යන අතරම පසුබැටියෙකු හේ මම ඇය වෙතට ඇදී යමි. කම් මය යන බවත්, පිළිස්සෙන තුරුම පසුබැටියා හොඳයි. එහෙත් පසුබැටියා මය යන බැව් මා දැනමි. මා නව වෙත්තේ ද ඒ හා සමාන සංසිද්ධියකදී මම දන්නෙමි.

"අ..ත්..න වැඩේ.. මුත්තේ කොහොමටත් තහරයක් වැඩියි.. මට දිරවන්නෙමි නෑ.."

මම සිතුමිනි. සියල්ල පලවා හරිමින් සිටෙමි. සිතට එන සියල්ල ගහනි ඉදිරියේ සිටන්නට හියහොත්. ඇයට මා එහා රිඳුම් නිකුත්ය. ඒ බැව් දැන දැනම එහෙම පසුබැටිත් කන්නට මට උවහොටක් නැත.

"කඩයගෙ හරිල් ප්‍රෙත්ති කමයි මනෝලි.. මගා එදා දකින්න ඇසිනේ.. අපි අර මුලින්ම මුළු ඇරවු දවනෙ.. මගාට මතකද..?"

ගහනි මවෙතට හැරී බලමින් අයයි. ඇය ඒ අත්තේ මගේ



www.picshrink.com

සිසෝ, පීඨිකයෝ මේකුටත් කලකට, ඉතා පුරුකිව ඉතා පිටිකුරුව
සිද්ධියක් පිළිබඳවය. ගහනි මට මුලින්ම කමුටුයෝත් එදා
එය මගේ පීඨිකයෝ සදානුස්මරණීය දිනයකි.

"ඉව්.. මතකයි.."

වැඩිය කතා කරන්නට ගොස් මගේ සිතැති හෙළිවෙතැයි මට
කිය සිසෝ. එවිට, අනෙක් පිරිමින්ට මනිනා මිම්මෙන්ම ගහනි
මාගේ මතිහු ඇත. මා එයට කැමති නැත. ඇයව ආශ්‍රය කරන්නේ,
ඇය සහිත් නිදින්නට හිත පුදුමාකාර ලෙස කැමති වුවත්, ඒ
ඇයට ඇඟවුණේ මා සිරියක් පොරක් බවය. ඇයට වැඩිය ගහනි
නොගන්නා බවය. මා මේ ඇය සහිත් නිදින්නේ, ඇගේ උවමනාව
බවය. එහෙත් මා ඇයව කොතරම් ප්‍රිය කළාදැයි දැන සිටියේ මා
සමයකි.

"අපි වාහනේ මේතන දාලා වීල් එකක් ගෙමු.. ඒ
හිතතන නම් කඩියා පලේස් එකට ඇවිල්ල නැ කියලයි"

ඇයට කඩියා සමග ඇති ගේම කැමතියැයි මම අසන්නට
ගොඩියෙමි. මට ඒ රෙද්දවල් වැඩක් නැත. මා ඇගේ පීඨි එක
ඇය කරන කියන සිත අල හෙයියකට උදව් කිරීම හෝ උත්සාහය
දීම මගේ යුතුකමකි. සුර ලොවින් තැමිණි ඇවි පියක් සේ නිදින
ඇය මා වැනි අවනුස්ස පරානයක් සමග මේසේ ලැවීමට පත්
මා හට නම් අදහාගත හැකි දෙයක් නොවේය. එය වාසනාවකි.
මගේ පීඨිකයෝ මා ලැබූ පට්ට වාන්ස් එකකි.

"අපි එහෙතමි තව ඩිංගක් වාහනේම ඉදිමු.."

"ඉව්.. අපි හෙඩ් එක ගෙට ගියා නම් හොඳයි.."

"හෙඩ් එක ගෙට..?"

මා ඇසුවේ මඳක් අවුලෙනි. වරුණයාගේ මහ බල දඩෝරියා
ගේ වික්‍රමාන්විත පුරාවෘත්තය ඇරඹෙන්නේද හෙඩ් එක සහ ඇති
අතුරු පාලෙනි. වරුණයා බොහ දමමින් සහ කඩාගෙන දිව්වේ,
ඒය සියතා අතුරු පාර දිනේය.

"ඉව්.. එකැන කියෙන පාලෙ නමා මිනෝලි ඉන්නෙ.."

දැන් තම බඩුම කමාය. වරුණයා අද මා සමග එන්නට
හැදූවේ, මේ සියතා පාලේම සිටිනා කෙල්ලෙකු බැලීමටය. කරුණකට
වාගේ, වරුණයාත් නිකමට හෝ මේ පැත්තට ආවා නම්, මේ
අසරණ කිමිබා අතේ කෝටය. නිකමින් නොවේය. ගහනි තම වූ
දෙවලියක් සමගය.

"අපි වීල් එකක් ගමිමු.."

මම වාහනයෙන් බසිනා ගමන් කීවෙමි. තවදුරටත් ප්‍රමාද
විම ප්‍රවණව හුරු නොවේ. වරුණයාට අංශු පාලලට, ලා මගේ
සිය ආත්මයේ දෙමාපියන් පවා සිහිපත් කරනවා විය හැකිය.
ගහනිත් මමත් ත්‍රිවිලරයේ තැති අතුරු පාර මස්සේ ඉදිරියට ආවෙමු.
එකතැනිම මට, කඩියාගේ කාරය උවුනෙමි. ගහනිත් එය දුටු බැවි
මා දැනගත්තේ ඇයගේ මුවේ ඇදී ගිය සුන්දර මදහස නිසාය.
මාගේ ඇහෙහි ගැටී නොගැටී වාඩිවී සිටිනා මේ සුන්දර යුවතිය
මාගේ ඇසට ලිංකාවකින් බැලුවේදැයි සිහි දහසාර සමක්
කරන්නට තැත් කරනා සිහිත්තෙකුගේ මුහුණෙහි ඇති සියලුම
කැටයම්, ගහනිගේ සුදු මුහුණේද එලෙසින්ම සටහන් වී තිබෙනු
මම දුටුවෙමි.

"ඇයි කිමිබා..?"

"නෑ නික.."



www.picshrink.com

තනි කෙළින්ම මා දෙස බැලුවාය. මාගේ පසුපස පත්තිය දිවෙන අයට එය ගණනක් වත් නැතුවා වාගේය. මා විව පිහිටිලි කෙරෙනායෙහිය. තව කොතරම් කාලයකද මා හට මෙසේ සිටින්නට හැකිවේදැයි දන්නේ උඩ ඉන්නා දෙවියන් පමණි.

"තඩයා, හොඳවම පැණි පෙරනවා වගේ.."

ගගනිගේ ප්‍රිත්‍රණ දහකාරකමින් නළියයි. මා එදෙස බලා සිටියේ ආශාවෙනි.

"අපි එදා වැඩේමද කරන්නෙ..?"

තඩයාගේ කාරයට මදක් සමීපව ප්‍රීතිලය නතර කරද්දී මා ගගනිගෙන් ඇසුවෙමි.

"ඔව්.. ඔයා විල් එකේම ඉන්න.. ම. වැඩේ කර එන්නමි.. හොඳද බිම්බා.."

ඇය කිසිදු බියක් පැකක් නොමැතිව සිටියි. මගේ පසුපස ලබි වඩි ගබ්දය හෙමින් සිරුරේ වැඩි කරනු මට දැනෙයි.

"එහෙම බෑ.."

"ඒ ඇයි..?"

ගගනිගේ සුන්දර ප්‍රිත්‍රණේ ඇත්තේ, මද විමනියකි. සමහර විට, ඇය සිතනවා විය හැක්කේ, මා වැඩේට පස්ස ගගනි කියා විය හැකිය. ඇය කවම මේ බිම්බාගේ හැටි දන්නේ නැත. සිත පසුපස ඇති සියලුම හැඟීම් ඉවත් බවක් නොමැතිව කැපී ඇය වෙනුවෙන්, මෙයට වඩා බරපතල දෙයක් වුවත් කිරීමට මා හැකිය. සිතට දොරටුවක් කොට තව දුරටත් මාගේ හිතට නොමැති.

"ම. වැඩේ කරන්නමි.. ඔයා ඉන්න.."

ඇගේ අතේ වූ යකඩ ඇතැයද ගෙන මම හනික තඩයාගේ කාරය වෙතට යොමු.. කාරය නවතා සිටුවෙත් දැවැන්ත යකඩ හෙට්ටුවක් ඉදිරියේය. බොහෝ වේලාවට, තඩයා සිටින්නේ මේ හෙට්ටුවෙන් ඔබ්බෙහි වූ තිවසේ වන්නට ඇත. කරනා දෙයක් දඩ බඩ හා කළ යුතුය. වැරදීමකින් හෝ තඩයා ආවහොත්, මට කරන වෙන්තේ ඉතිහාසගත පරිස්සුවකි.

"බිම්බා.. ඉක්මනට.."

මේ හැරී බැලුවෙමි. ගගනිගේ මගේ හෙට්ටු ඇවිදින්න. ප්‍රීතිල් රටයද, අපි ආ පාර දෙසට නැවතත් හරවාගෙන ඇත. කරන්නට ලොකු දෙයක් නැත. මම ක්ෂණිකව වැඩේට බැස්සෙමි. මගේ පිටුපසින් සිට ගගනි ඔත්තු බලයි. කරන්නට ලොකු දෙයක් නොමැති වුවත් මගේ සිතට මාරම ගසාගත් දැනෙයි. ඉදිරිපස රෝද දෙකේ පුළු බිඳවීමට බැස්සන්නට මට වැඩි වේලාවක් ගියේ නැත. මා එය කරනා අතරතුර ගගනි කොහෙන්දෝ කෝටු කැල්ලක් කොටගෙන, තවත් වයරයක හුලා අරිමින් සිටියි. පසුවේ ලබි වඩි බිඳය එකපිය ගානට වැඩිවී තිබුණද, මට දැනෙන්නේ පුද්ගලිකව වූ සැකැල්ලවකි. තඩයා, මෙය කළ එකාගේ හත්වැනු පරම්පරාවටම බින්නද, මාත් ගගනිගේ මෙය කළේ අප දෙදෙනාගේම කැපවීමෙනි. එකිනෙකා කෙරෙහි විශ්වාසය තබමිනි.

"අපි යමු.."

වයර හතරේම හුලා ලෙල්ලටම බැස්සවා මමත් ගගනිගේ ප්‍රීතිලයට නැග්ගෙමු. මා සිතූ පරිදි කිසිදු පිද්ධියකින් කොරව. හුලා ඇරීම නිමාවිය. එය එසේ වුවත් සිතට යම්කිසි අඩුලක් දැනි



නිසාමය. එනම්, කිසිදු සිද්ධියකින් තොරව, වැඩේ අවසාන කාලීනවත්තට ඇත.

"කඩියට දැන් යන යන තැන හුලා ගහන පොම්පක් අරන් යන්න වෙනවා.."

ක්‍රිඩල් එකෙන් හෙඩ් එක පැත්තට එද්දී මම ගහනට කිව්ව. ඇය එයට කළේ පිනායි හිස වැනීම පමණකි.

"බිම්බා.."

"ඔ.."

"මට ආසයි.. රෝද තනරෙම හුලා නෑ කියල දැන ගත්තහම කඩියගෙ මුණ කොයි විදියටද කියෙන්නෙ කියල බලාගන්න.."

"එහෙනම් අපි වීල එකක් අරන් කාරේ එක ගෙඩි යමු."

"බෑ බිම්බා.. මාව යන්නම් හරි දැක්කනම්, කඩියා දැනගන්නවා ඕක පිටිපස්සෙ ඉන්නෙ ඒ කියලා.. ඒක ආයෙ බලන්න දෙයක් නෑ.."

එසේ නම්, කඩියා, ගහනට හොඳ හැටි හඳුනාගත්තවා හැකිය. කඩියා සමග ගහනගේ ඇත්තේ කුමනාකාරයේ සම්බන්ධයක්දැයි සිතන්නට මම වෙහෙස දැරිමි. එය සපුට, පිටුස් කියුණු ආයුධයකින් හුරන විට දැනෙන වේදනාවක්, හඳවන ඡායා ගෙන දෙයි.

"කඩියක් එක්ක කියෙන කරන මොකක්ද ගහනි..?"

අවසානයේ මම වචන ගොනුකර ගනිමි. එයත් මා ඇතිව

තුනෙන් තුනෙන් වගේය.

"ඉටු මිනිහට පේන්න බෑ බිම්බා.. මහා අලි පඩිත්තල මහුස්සයෙක්.. ඇත පත පේත් සිතා වගේ උතාට ඇගේ කරවෙ මොලේ නෑති අමුතු හාදයෙක්.."

ගහනි කියවාගෙන යයි. ඇයගේ වචන තිරවුල්ය. සැකයක් ඇති කර ගැනීමට තරම් දෙයක් ඒවායෙහි නොමැත. ඒත් සිතේ සිතට මොකක්දෝ අනේකුක කාන්තියක්, බයක් වැනි හැඟීමක් දැනෙයි. මේ කඩියා කවදා හෝ මට කරනට සිටිනා බැව් ඉවත් මෙන් හැනෙයි.

"ගහනි හිතන්නෙ.."

කියන්නට ගිය දේ මුරමිනිත්ම කියාගන්නට මට නොහැකි විය. ඒ අද උදයේ මාත් සමග එකට වටුන් එකට ආ වරුණයාට මෙන් ඇය දිවියෙහිදී හෙඩ් එක ලෙස අතුරු පාරට හැරුණු නිසාය. මමත් ගහනින් තුටු පුරා මොහොතක් හෝ ප්‍රමාද වීම් නම්, අප දෙදෙනාම වරුණයාගේ සම උඩවම වැටෙයි.

"බිම්බා.. මොනවද කියන්න ගියේ..?"

ක්‍රිඩල්ලයෙන් බැස ගහනගේ වාහනයට නගින අතරතුරේ ඇය දෙකේ ඇඟිලියට මුහුණ දෙමින් ඇත්තේ ඒ ඇටවු සහන පොත්තකි. මා එයට ඒ තරම් කැමති නෑක. මා කැමති ගහනි අවිලික පේ කැම විටම හිතැති ඉන්නවා නම්ය.

"ගහනි හිතන්නෙ කඩියා මොනව කරයි කියලද..?"

කොර ඇතිත්, හෙඩ් එක ලෙස අතුරු පාර දෙස බලනා ගමන් මම ඇහුවෙමි. වරුණයා හෙමත් සිරුරේ ඇවිදගෙන යනු මට



www.picshrink.com

උගේ හිතේ තියෙනා පිටි එකේ කරන තොරතුරු කියා
වහා ගත හැකිය. එකට ආ මම අන්තර්ජාතික සිටියා
උගේ හේම ගසයි. මා නැති උනා කියා උං පිටිතේවද
ඇඟිලෙන්නේ නැත.

"තඩියා හිරිස පුප්පගෙන කැගහලා, හු කියල මේක
එක විකාරයක් කරයි. ඔයාට මතකයින් කලින් සිද්ධිය...
මිනිසට අදත් වෙන්තෙ කඩිකින් හුළං පොම්පයක් අරගෙන
එන්න.."

ගහනි කිවත් නොකිවත් මටත් එයම සිතේ.

"තඩියට ගර්ල් ෆ්‍රෙන්ඩ් කෙනෙක් ඉන්නව නේද..?"

"අපොයි ඔව්... ඔයා එදා දකින්නත් ඇතිනේ.. වයිකිස්
බෝතික්කෙක් වගේ ගර්ල් කෙනෙක්.."

ගහනි කෙලින්ම මදෙස බැලුවාය. ඒ දැනේ ඇත්තේ සිත ඇදී
බැඳ තබාගන්නා කාන්තියකි. අප කරමින් පිටි කකාව මොකක්
කල නිසා, ඇයට කැකයක් ඇතිවුවාක් වැනිය. එකත් දැය තවදුරත්
ඒ ගැන කතාවක කළේ නැත. තඩියාගේ ගර්ල් ෆ්‍රෙන්ඩ් වයිකිස්
බෝතික්කා වෙද්දී, ගහනිට ඔහු හා ඇති අරියාදුට කුමක්දැයි
නැවත වරක් විමසන්නට මගේ හිතේ ධෛර්යයක් ඇතිවුණේ නැත.

"බිම්බට බඩගිනිද..?"

මගේ වෙලා නිහඩව සිටී ගහනි ඇසුවාය. නැතැයි කියන්නට
මෙන් මම හිස දෙපසට වැනිමි. ඒ සමගම මා දුටුවේ, අතුරු පාර
සිට පණ එපා කියමින් දුටුගෙන එන වරුණයාය. කලින් කකාව
මා දන්නා නිසාම, මම හොඳින් බැලුවේ. උගේ පිටුපසින් දෙබේරියක්
එල්වාගෙන එනවාදැයි කියාය. දෙබේරියෙකුගේ කැල්ලක්වත් නැත.

ඒ වෙනුවට මා දුටුවේ, වරුණයා පසුපසින් සිටියත් පහත් නොවැටී
එල්වාගෙන එන තඩියාය. මේ මොන අවුලක්ද..? කිසිවක් සිතාගත
නොහි මම ගහනි දෙස බැලුවෙමි.

"අපි කරපු වැඩට කොහේවත් හිටපු අභි-සකයෙක්
අහුවෙලා වගෙයි.."

තත්තිලව්වේ.. සිදුවී ඇති දෙය මට වැටහුණේ ගහනි එසේ
කීවාට පසුවය. රෝද තනරේම හුළං ඇරිය බවට තඩියා සැක
කොට ඇත්තේ වරුණයාවය. ඉතින් යහ මිනුම අයෙකු සැක
සිද්ධ කඩියාගේ නුහුණුණයක් බැව්, වරුණයා දත්තේ නැත. දත්තවා
තම උං විහිලුවටවත් මේ අතුරු පාරේ කෝටියක් දෙතවා කිවත්
සරත් ගසන්නේ නැත.

"තඩියා.. පාරක් දෙකක්, මේ කාලකන්නි මිත්‍රත්වයට
ගහල තියෙන පාටයි.."

දිවේ කොළේ නොහැටි මම කීවෙමි. වරුණයාට කාලකන්නියා
කියා, මා කිසි කිවත් උං දත්තේ නැහැ. මොන පොලවේ පස් කා
දෙකක් කරනු ඇත. මම නැවතත් අතුරු පාර දෙස බැලිමි. තවත්
දුරට එල්වාගෙන යා නොහැකිව තඩියා හිස අරින්නට දෝ පාර
මැදම තකර වී හිඳියි. ඒ අවසරයෙන් වරුණයා අප සිටි වාහනයද
මුහුණින් මෙහෙයවා දිව යෑමට අවුම ගණනේ වරුණයා
වටපිට බැලුවේවත් නැත.

"බිම්බට දැන් කොහේද යන්න මින..?"

ගහනිගේ මුහුණේ දැන් ඇත්තේ තත්තිමත් මද සිතාවකි.
තඩියා, තමක් නොදන්නා කාටදෝ බැණ අඩගසමින්, නැවතත්
කාරය දෙසට යයි. උගේ ඇති අපි පඩත්තල කමට, පිය දේවල්
වුවා මදිය.



ඔබ තමන් ගෙවූ ජීවිත ආපසු දැමීමට හැකිද? ඔබ හමාර විකල්පයට හෝ ගෙවූ සමය එකට බැසී ඇති බවට පත්වී සිටියි. එහෙත් එය ගෙවීම කියන්නේ කෙසේද? ඔබ මා ගැන කුමක් සිතාපිද..?

"බුමබා ඉන්න මගේකෙක්ක කරහින්ද..?"

ඇය හදිසියේම ඇසුවාය. මා හට කිසි දිනක ඇයත් සමඟ කරන විමට බැරි බැව් ගෙනි දන්නේ නැත. ඊට වඩා ලේසියෙන් මගේ අතත් පයත් කපා ගැනීමට මට පුළුවන.

"අපේ නෑ ගෙනි.. ඇයි ඔයා එහෙම ඇහුවේ..?"

"ඔයාගෙ වැඩිය කතාවක් නැති හින්දයි.. නිකං මගේ එක්ක පලියට වගේ ඉන්නෙ.."

එවර නම් මගේ සිතට ලොකු දුකක් ඇනුණේ සිතේ කාලයක් ඉඩ නොතබාය. ගෙනි කියන්නේ මගේ තුන් සිතුවම් නැති දෙයකි.

"ඔයත් එක්ක පලියට ඉන්න.. අයියෝ නෑ ගෙනි.. ඔයාට කොයි තරම් ආසාවෙන්ද ඔයත් එක්ක ඉන්නෙ.."

"මං නිකං කිව්වේ බිම්බා.. අයියෝ.. ඔයා එක්ක සිටිය ගන්නෙපා.."

"ඒ උනාට.. ඔයා එහෙම කිව්වහම මගේ හිතට ඩිංගුවක් හරි නෑ.. ඇත්තමයි.. ආයෙ එහෙම කියන්නෙපා ගෙනි.."

"යොරි බිම්බා.. ඔයාගෙ හිත රිදුන නම්.. මං ආපා එහෙම කියන්නෙ නෑ.."

ගෙනි මගේ අතින් අල්ලා ගත්තාය. ඒ දැන් වූ උණුසුම මගේ මුළු හිතම හිරි වැටිණි. ඇගේ සිදු දෑස ආසිටිම කද කර අල්ලා ගැනීමේ ආයාච, මා ඉවසාගෙන සිටියේ ඉවසාත් ආයාචයකි.

"බුමබා.. අපි යමු හේද..?"

සුපුරුදු ලෙසම මම හිස වැනිමි. ඇයගේ සුන්දර සමාගමය හරිත් විනාඩි ගණනාවක් හෝ තිබෙනවා නම් කොයි තරම් අසුරුද..? එහෙත් මා ඇයට ඒ බැව් කියන්නේ කෙසේද..?

"මාව ටවුන් එකෙන් දාන්න.."

"අපෝ බෑ.. මං ඔයාව ගෙදර ගාවින්නේ දාන්නම්.."

"ඔයාව කරදරයින් ගෙනි.."

"මොන කරදරයක්ද..? ඔයා මගේ වැඩකටනෙ ආවේ.."

ගෙනි වාහනය තරවා ගත්තාය. එය තුළින් හින්දි ගීතයක කන්කලු සංගීත රාවයක් ඇසෙයි. මා නොදැනුවත්වම නොදන්නා සිහිනමය ඉසව්වකට සිත හෙමිත් සිරුරේ ඇදී යයි. සිත කියාගත නොහී කුමක්දෝ සතුටකින් පිරී ඉතිරි යයි.

"බිම්බා..-community"

මම හිතැස්සි ගෙනි දෙස බැලීමි. එහෙත් ඇයගේ දෑස එල්ල වී තිබුණේ වින්ඩ්ස්ක්රීනයෙන් එපිට වූ මහ පාරටය. ඒ සොඳුරු දෑස ඇත්තේ යම් කිසි කල්පනාකාරී බවකි.

"මගේ පොඩි අදහසක් කියෙනවා.."

"මොකක්ද ගෙනි..?"



www.picshrink.com

The Reader's Place

කොහොමද...?"

"විකල්ප බරපතල වැඩක්.. හැබැයි ඔයාට තමයි වැඩ කොටස තියෙන්නෙ.."

"සුදු මාමාගෙ වැඩේ කර්මයනව නම්, ම. බැහැර වැඩේ කරන්නම්.."

ගගනිගේ මුහුණේ මද සිනාවක් ඇදී ගියාය. ඇය මෙන්ම මේ විදියට සිටිනා විට සුදුම කරම් සුන්දරය. එය මට විස්තර කිරීමට වටන කෝටි ගණනක් තිබුණත් මදිය. එනිසාම මම එය සිතීන් විකරක් අත් විඳ ගනිමි.

"අපි නිමල්කාට පේන්න පු.වි ඇක්ටින් පාරක් දෙමු."

"ඒ කිව්වෙ...?"

"නිමල්කා සැක කරන්නෙ, දිලාරයි, සුදු මාමයි යාලයි කියලනේ.. අපි ඒක එහෙම නෙයෙයි කියල කොයි තරම් පහදල දෙන්න හැදුවත් නිමල්කා පිළිගන්නෙත් නෑ. අඩුම ගානෙ සුදු මාමට මේ වෙනකන්වත්, නිමල්කාව පේ කරගන්න බැරිවුණානේ.. ඒක හින්ද තමයි මේ වගේ දෙයක් ගැන ම. හිතුවෙ..."

"මොන වගේ දෙයක්ද...?"

"ඔයා මේ වැඩේට අකමැති නම්, ඒක දැන්මම මම කියන්න ඕන බිම්බා.. හැබැයි ඔයා මට මුලින්ම කිව්වා බැහැරම වැඩේ කරනවා කියලා.."

"මොකටද මොන වෙනස් වෙන්නෙ නෑ ගෙහි.."

ගගනිගේ මුහුණේ දැන් ඇත්තේ කැප්පිමක් සහගත සිනාවකි. ඇය කී ආකාරයකින් තම මුහුණේ තැහිම් එළි දක්වනවා දැයි ඇයම හොඳින්වටා විය හැකිය. දවස් ගාතක්, සති ගාතක්, හොකා නොකී මට ඒ මුහුණේ ඔතුවන සුන්දර ඉරියව් දෙස ඇසිළිය නොහෙලා බලා සිටිය හැක. මම එළමන ඇයට බැඳී සිටිමි.

"ඔයයි දිලාරයි ලවර්ස්ලා කියලා අපි පෙන්නමු.."

මම වික්ෂිප්ත වී ගියෙමි. දෙවියනේ.. ගගනි මේ කියන්නේ මොනවාද...? සුදු මාමට, නිමල්කාව පේත් කර ගැනීමට, මට එපේ හැසිරිය හැකිද...? අනෙක, මගේ තුන් සිතම ආදරේ කරනා, උණුසුම් ඉල්ලා හඬා වැටෙනා, ගගනි ඉදිරියේ මට එවන් දෙයක් කළ හැකිද...? එහෙත් මා දැන් ඇයට විවනය දී අවසන්ය. නැවත වේයක් පිටුපසට ගෙනගොත් ඇය මා බිය සුල්ලෙකු ලෙසට ගෙවත් නොහැක. කුමක් කියන්න දැයි මම දන අතේ කල්පනා කෙරුවෙමි.

"මායි දිලාරයි..?"

"ඔව්.. නිමල්කා සැක කරන්නේ දිලාරාවනෙ.. නිමල්කාට පේන්න ඔයයි, දිලාරයි පු.වි ලව් එලෙයාර් එක්ක් ඇවි කරා නම් වැඩේ කර්මයයි කියලා මට හිතෙනවා.. මොකද මේ කියෙන තත්වෙන් එක්ක, අපි නිමල්කාට විකල්ප හිතක් දෙයක් පෙන්න්නත් ඕන.. එහෙම නැතුව, සාක්ෂිත් එක්ක ඇත් දෙකෙන් දැකපු දෙයක් වෙනස් කරවන්න අමාරුයි.."

ගගනි කිවේ, මේ අවස්ථාවේ හැටියට කළ යුතු වූ හොඳම දෙය බැව්, ආයේ දෙකක් නැත. මා ගැන මෙන්ම, මගේ හිතවතා



මාමා ගැනත් ලොකුම හිතනා ඇය වැනි යහපත් දෙනා, මේ වන විට මගේ හද අහසන්කරයේ වැඩි ඉඩකඩක් ඔවුන් හමාරය.

"එහෙනම් මං හෙට උදේට එනවා.. වැඩේ පිටි හෝ."

මාපට්ටිල්ල උරුක් කරමින් ගෙනි අසයි. මමත් මහපට්ටිල්ල උරුක් කරමින් සිනාවක් මුළුතට නංවා ගනිමි. වාහනය හේ ප්‍රභවම ඇවිදිත් තියේ. මේ තරම් ඉක්මනට නිවසට ආවා දැයි මට සිතාගන්නවටත් බැරිය.

"පරිස්සමින් ගෙනි.."

මා නිදේ ඇයට ඇසුනාදැයි සැක සහිතයි. වාහනය ඊළක් කරමින්, ඇය මා පිහිත් ඇත්තී ගොස් අවසන්ය. කොහෙයුරු පිට ආ මහා තනිකමක් මගේ පිත් වෙලාගත්තේ ඒ තත්පරයේදීමය. ගෙනි යන්නට ගියේ මගේ පියයු පිහිටිලි මෙන්ම, හදවත් රැගෙන වගේය. නොතේරෙන පිස් බවක් සුරුලු කරගෙනම මගේ හෙදරට ගොඩ වුණෙමි.

"හා.. උඹ ආවද..?"

ගෙදර ඇතුළු කාමරයක පිට සුදු මාමා මගේ ප්‍රභව ආවේය. කොන්ඩියවත් නොවීරා, මල මුසලයෙකු යයි මේ මනුෂ්‍යයා සිටින්නේ මන්ද..? උදෑසන දුටු කෙනෙකුට කැඳවත් හම්බ නොවන බැවි මේකාගේ පත ඔලුගෙඩියට නොතේරෙන්නේ මන්ද..?

"සුදු මාමා උදේම කොහේද ගියේ..?"

"වරෙන්කො කාමරේට.. මං ගියා නිමල්කා හම්බවෙන්න. මේකෙ දෙකෙන් එකක් බේරගන්න.."

ඇදගෙන සිය ඇඳුම් පිටින්ම මම ඇදේ වාඩිවුණෙමි. දත් ඉතිං පැය බාගයක් පමණ මේකාගේ 'නිමල්කා අඳෝනාව' අසා පිටින්තට පිදුවන ඇත. කමක් නැත. මේකා මගේ එකම මාමාය. ඒ නිසාවෙන්ම මම ඒ දහ දුක විඳගනිමි.

"ඉතිං බේරා ගත්තද..?"

"මොන..! ඒකි දැන් යස්සනි වගේ.. මට සිටිවුවෙන්නවත් දෙන්නා බ..."

"ඔන්න ඔය මල ඉලව්ව අතෑරල දාපං සුදු මාමෝ.."

මම දිවේ නොලේ නොගැටී සියා දැමුවෙමි. ආත්මයෙන් ආත්මය පතාගෙන ආ සංසාරගත වෙරක්කාරයෙකු දෙස බලනා බැල්මෙන් සුදු මාමා මදෙස බැලුවේය.

"මල ඉලව්ව..? කිමිබා මේ.. මගේ ලොකු අත්තට වෙත කොල්ලො නැති හිත්දා මං දවසන්නෙ..? තැත්තම් උමේ 'අනාගතය' ගලක් උඩ ගියලු තලලයි මං පස්ස බලන්නෙ තේරුණාද..? එනව මෙතන මගේ ආදරේට ගරහන්න.."

මගේ අනාගතය එසේ නලා දැමුවකොත් මට අඩුම තරම් විශ්වාස කරන්නවටත් බැරිවනු ඇත. එමි සිටි පියාගනිමි.

"හිතේ අමාරුවට මාත් නිමල්කාට බැන්න තමයි.. ඒකිව ආයෙ ඕනෙම නෑ කියල උඹත්තෙක්ක කිව්වත් තමයි.. ආයෙ ඒකිව තමයි වෙන්නවත් යන්නෙ නෑ කියල උඩ පැන්න තමයි.. ඒත් ඉතිං.. උඹට කියන්න කිමිබා.. දවසක් දෙකක් යන කොට පත්‍රව පත්තු වෙනවා බ... මට හිතෙනවා කණ පැලෙන අඩියක් ගහලා, පට්ට විදියට හදසු පොත් බයිටි එකක් කලා, කෑගහල අඩන්න.."



ඒකත් යස අසුරුය. මේකා අඩන්තව යොරාගෙන ඇති ඒකත් වඩා අසුරුය. මම නියොල්මනේ සුදු මාමා දෙස බලා සිටිමි. ධුලිද දවස් ගණනාවකින් කපා නැත. මේකා මේ කවුළු මුදුමයෙකු සේ හැසිරෙන්නේ ආදරය නිසා නම්, බලාගෙන ගිය කල ආදරයටද කල හැකි දේවල් අසුරුය.

"මොකද උඹ කතා නැත්තෙ..? කතා කරප. බිම්බා.. මගේ හිත හැදෙන්න මොනව හරි කියප.."

"හිත හැදෙන්න..?"

"ඔව්.. මං ආයෙ තවත් දුක් විඳින්න මෙහේ ඉන්නෙ නෑ.. මං ගමේ ගිහින් දුක් විඳිනවා.."

හුටා.. මාගේ එකම මාමා, මේ සැමන්ත්‍රයෙන්ම සමුහගතව සැරසෙන පාවය. ඒ සමුහගතයෙකු දැඩි පරාජිත මානසික තත්වයෙන්. එයට නම් කෙසේවත්ම ඉඩදිය නොහැක. එසේම ගහනින් අසුර යෝජනාව, නොහොත් පට්ට පලුන් එක නැත කීමටත් මෙය හොඳ අවස්ථාවකි.

"සුදු මාමෙ..?"

"මොකද..?"

"අපි හෙටත් දුක් විඳලම තීරණයක් ගම්මු.."

"මොකක්..?"

මම, ගහනි විසින් දුන් අදහස, වීරයෙකු සේ සුදු මාමා ඉදිරියේ කියා පෑවෙමි. බලාගෙන හිඳිදීම, ඔහුගේ දැස් ලෝක විය. කම්මුල් වල ධුලි ගස් නටන්නට විය. නලල ධූලි හි නොසිතූ ලෙසට මුඩු මුහුණ හරහා ගති පිනාවක් පහළ වී ආවේ.

"නියමයි බිම්බා.. නියමයි.. මරු අදහස.. උඹ වගේම ගහනින් හිත හොඳ කෙල්ල.. අම්මපා මං මේ උදව්ව තමි ජිවිත කාලෙටම අමතක කරන්නෑ.. අපි දැන් හෙට කියවද යන්නෙ..? අදම ගියොත් හොඳ තැද්ද..?"

"ඔයා මොනවද මේ කියවන්නෙ සුදු මාමෙ.. මායි, දිලාරයි ඉන්න නැත, ඔයා හිටියොත් වෙන්නෙ පරණ සිද්ධියමනෙ.. වෙන්න නැත්දා හිතයි, ඔයාටයි දිලාරාවයි යතෝචි කරන්නෙ මං කියලා.."

"හැබැව.. ඒකත් ඇත්ත තමයි.. කමක් නෑ.. බිම්බා උඹටයි, ගහනිටයි කැමති විදියට වැඩේ කරප.. මං පැත්තකට වෙලා....."

සුදු මාමාට ඉන් එහාට වචනයක්වත් කතා කරන්නට ලැබුණේ නැත. මගේ කාමරයේ දොර රෙද්ද පැත්තකට විසිවී ගොස් ඉන් උඩුගේ වරුණයාය. උගේ මුහුණේ ඔප් වඩම් හත අටක්ම පිටුවා තිබේ.

"හා.. මේ ඉන්නෙ.. හා.. මේ ඉන්නෙ.. අහේ ඇත්තට බිම්බා.. උඹ වගේ කුප්පහි, පජාත, නොසංඛාල, ප්‍රෙඩික් ටෙ මගේ මුළු ජීවිතේටම හම්බවෙලා නෑ.. මං අරහෙ මුළු වටුම පුරාම - උඹෝව නොයනවා.. උඹ මෙතන හේ අස්සට වෙලා සුදු මාමාත් එක්ක කඩිය.. බලන්න සුදු මාමෙ.. මු මට කරපු කුපාඩ් වැඩේ.. වටුම මැද්දෙ නොදන්නා ජන සමූහයක් මැද්දෙ මාව අනාථ කරල දාලා ගියා.. බිම්බා මං මේ උඹටයි කියන්නෙ.. උඹට එන්න බෑ කිව්ව තමි ඉවරනෙ.. මෙහෙම වල් නොසංඛාල කණු කියන්නෙ.."



"මං උඹට කණුවක් තිබ්බෙ නෑ.. බලන් ඉඳල ඉඳල
 උර්මි තැන මං ගෙදර එන්න ආවා.. උඹ මේ කැති තැන
 ආසල් අරගෙන එනකල් මට වේලෙන්ත බෑනෙ.."

"බලන්න සුදු මාමේ.. මු කියන තුළුපති කතාව.. ඔබ
 තව එක විනාඩි පහක් ඉවසන්න තිබ්බෙ නැද්ද..?"

"උපරිම ඉඳල තමයි මං ආවෙ.. ඉතිං මග තරම
 කැගහන්න උඹට මොකද උනේ..?"

"උනේ..? හයියෝ.. කියල වැඩක් නෑ බිම්බා වෙලාව
 දේ නම්.. අම්මපා පොතකවත් නෑ.. උඹට මං අර කිරි
 කෙල්ල බලන්න හෙඩ එක ලගින් අතුරු පාර දිගේ ගියා..
 වෙනදාට ඒකි ක්ලාස් යන්න යිය වයිම් එකට එනවනෙ..
 උඹට කියන්න බිම්බා.. ඒකිගෙ ගේ ඉස්සරහම කපු කාර්
 එකක් නවත්තල තිබ්බා.."

වරුණයාගේ මුණ පැත්තක් තදින් ඇති ආකාරයක් මට
 පෙනෙයි. මේකා යන යන තැන ඉල්ලාගෙන කෑමේ පිමාවක්
 නෑක. අනික වරුණයා කියනා කපු කාර් එකේ අයිතිකරුවා
 තදියා බැව්, මු කිවත් හොඳින් මම දනිමි.

"කපු කාර් එක උඹට අනවරයක්වත් කරාද..?"

"බිම්බා.. මේ සෝවනිය අවස්ථාවේ මග විදියෙ තුළු
 කතා කියන එක නවත්තං.. හරිය.. නැත්නම් හැම ප්‍රොන්ට්
 වැදගත් කියන උදාන වාක්‍යය මං මගේ ජීවිත කතා
 පොතෙන් ඉරේස් කරල දානවා. ආ.. සුදු මාමේ මං කොහො
 නැවැත්තුවෙ.. බලහංකො ඉතිං.. ඒකත් අමතක උනානෙ.."

"කපු කාර් එක..?"

"අන්න හරි සුදු මාමේ.. හා.. සොරි වෙන්හෝන.. සුදු
 මාමේ.. සුදුයි, සුදුයි මට පැවිලිණානෙ.. මග කියපු කපු
 කාර් එකට එහායින් මතුපිටා සද්දන්කයෙක්.. මේකා මගේ
 දිනායි කාර් එකේ වයර් දිනායි විනාඩි පහක් විතර මාරුවෙන්
 මාරුවට බලලා, පැනපු ගමන් මගේ කොලර් එකෙන් ඇඳල
 ගත්තනේ.. උඹට කියන්න බිම්බා.. මං එක පාරක් මහ
 ඉස්පිරිතාලෙම සති දෙකක් ලැග්ගනේ.. මේ එන්නෙ ඒක
 දෙවෙනි කොටස කියල මට හිතුණා බං.. අම්මපා.. උඹටයි
 සුදු මාමටයි මෙව්වා මේම මේම කියන්න මට ලැජ්ජා නෑ..
 ඔ ඉයර්ස්.."

ඒක ඉතිං.. වරුණයා කියන්නට උවමනා නෑක. මම එය
 අත්දැකීමෙන්ම දනිමි. ලැජ්ජාව බෙදන දවසේ මු ඒ පැත්ත පළාතක
 නොගිය බවත් මම දනිමි.

"තෝ.. අදත් මගේ කාර් එකේ හුළං ඇරිය හේද..
 අවසානය.. කියලා තදියා මගේ ඇඟකට මාර කාන්තුවක්
 දුන්නා බං.. හයියෝ.. තාම ඇඟපත රිදෙනවා.. මෙහෙව්
 වේදනාවක්.. හා.. උඹ මොකෝ සුදු මාමේ හිතාවෙන්නෙ..?
 උඹ මග කැන විදියට හිතාවෙන්නෙ මටද..?"

"අපොයි නෑ.. මට මේ නිකං හිතා ගියේ.. බලන්
 ගියහම උඹට හැමදාම කැම නම් නොමිලේම හම්බ වෙනව
 වගේ.."

"ඒ කතාව නම් සහතික ඇත්ත සුදු මාමේ. තිබ්බ හම්
 උමේ කවේ රුපියල් සියක්වත් මගින් තිබ්බා.. උඹට කියන්න
 බිම්බා. මගේ නිර්දෝෂීභාවය කියාගන්න මට එක තත්පරක
 ඉඩක් හම්බ වුණේ නෑ.. හරිය.. අමතකයෙක් තානට උං
 මට තෙලනවා.."



"ම. උඹට කණුවක් තිබ්බේ නෑ.. බලන් ඉඳල ඉඳල ආර්මි තැන ම. ගෙදර එන්න ආවා.. උඹ මේ කැති තැන ආකල් අරගෙන එනකල් මට වෙලෙන්න බෑනෙ.."

"බලන්න සුදු මාමේ.. මු කියන තුස්තනි කතාව.. ඔබ එක විනාඩි පහක් ඉවසන්න තිබ්බේ නැද්ද..?"

"උපරිම ඉඳල තමයි ම. ආවේ.. ඉති. ඔය තරම කැනහන්න උඹට මොකද උනේ..?"

"උනේ..? හයිගේ.. කියල වැඩක් නෑ බිම්බා හෙව් දේ නම්.. අම්මපා පොතකවත් නෑ.. උඹට ම. අර කිව්ව කෙල්ල බලන්න හෙඩ එක ලගින් අතුරු පාර දිගේ ගියා.. වෙනදාට ඒකි ක්ලාස් යන්න ඔය වයිම් එකට එනවනෙ.. උඹට කියන්න බිම්බා.. ඒකිගෙ ගේ ඉස්සරහම කලු කාර එකක් නවත්තල තිබ්බා.."

වරුණයාගේ මුණ පැත්තක් තදින්ම ඇති ආකාරයක් ම පෙනෙයි. මේකා යන යන තැන ඉල්ලාගෙන කැමේ පිමාවක් නෑක. අනික වරුණයා කියනා කලු කාර එකේ අයිතිකරුවා තදියා බැව්, මු කිවත් නොකිවත් මම දනිමි.

"කලු කාර එක උඹට අනවරයක්වත් කරාද..?"

"බිම්බා.. මේ සෝවනිය අවස්ථාවේ ඔය විදියේ අඳි කතා කියන එක නවත්තප.. හරිය.. නැත්නම් හැම ප්‍රෙක්ටිම් වැදගත් කියන උදාන වාක්‍යය ම. මගේ ජීවිත කතා පොතෙන් ඉරේස් කරල දානවා. ආ.. සුදු මාමේ ම. කොහො නැවැත්තුවේ.. බලහංකෝ ඉති.. ඒකත් අමතක උනානෙ.."

"කලු කාර එක..?"

"අන්න හරි සුදු මාමේ.. හා.. සොරි වෙන්නෝන.. සුදු මාමේ.. සුදුයි, සුදුයි මට පැටලුණානෙ.. ඔය කියපු කලු කාර එකට එකායින් මතුපිට කද්දත්තයෙක්.. මේකා මගේ දිනායි කාර එකේ වයර් දිනායි විනාඩි පහක් විතර මාරුවෙන් මාරුවට බලලා, පැනපු ගමන් මගේ කොලර් එකෙන් ඇඳල ගත්තනේ.. උඹට කියන්න බිම්බා.. ම. එක පාරක් මහ ඉස්සිරිතාලෙම සති දෙකක් ලැග්ගනේ.. මේ එන්නෙ ඒක දෙවෙනි කොටස කියල මට හිතුණා බ.. අම්මපා.. උඹවයි සුදු මාමටයි මෙව්වා මේම මේම කියන්න මට ලැජ්ජා නෑ.. ඒ ඉයර්ස්.."

ඒක ඉති.. වරුණයා කියන්නට උවමනා තැන. මම එය අත්දැකීමෙන්ම දනිමි. ලැජ්ජාව බෙදන දවසේ මු ඒ පැත්ත පළාතක නොගිය බවත් මම දනිමි.

"හෝ.. අදත් මගේ කාර එකේ හුළු ඇරිය හේද.. අවමානකයා.. කියලා තදියා මගේ අඟපතට මාරු කාන්තාවක් දුන්නා බ.. හයිගේ.. තාම ඇහෙන රිදෙනවා.. මෙහෙව් වේදනාවක්.. හා.. උඹ මොකෝ සුදු මාමේ හිතාවෙන්නෙ..? උඹ ඔය කැන විදියට හිතාවෙන්නෙ මටද..?"

"අපොයි නෑ.. මට මේ නික. හිතා ගියේ.. බලන් ගියෙම උඹව හැමදාම කැම නම් නොමිලේම හම්බ වෙනව වගේ.."

"ඒ කතාව නම් සහතික ඇත්ත සුදු මාමේ. තිබ්බ හම්ම උඹේ කටේ රුපියල් සියක්වත් මධන්ත තිබ්බා.. උඹට කියන්න බිම්බා. මගේ නිර්දෝෂිභාවය කියාගන්න මට එක තත්පරයක ඉඩක් හම්බ වූණේ නෑ.. හරිය.. අම්බුස්සයෙක් ගාතට රා මට හෙලනවා.."



"ඉතිං යකෝ.. උඹට පැනල දුන්නේ නිසාම.."

"සුවත්තෙ කොකොමද සුදු මාමෙ..?"

"ඇයි..?"

"ඇයි අහන්නෙ.. තඬියා මාව වඩාගෙනෙන ගැහුණි.."

වරුණයා එය කියූ ආකාරයට මවත් සුදු මාමාටත් සිතා නොවී සිටිය නොහැකි විය.

"උඹලා හිනාවෙයල්ලා.. උඹල හිනාවෙයල්ලා.. අහේ ඇත්තට උඹල වගේ අවමගුල් සහගත මත්තරයෝ, අම්මො.. මට ජාති ජාතිවත් එපා.. මං යනවා.."

"අද හෙටම උඹේ කේන්දරේ බලව ගනි.. මය බෝරි පුජා දෙක තුනක් කියලා, හෙම කරුමෙ අඩු කරගන්න බලපා.. නැත්නම් හෙට අතින්ද දිනාව මේකෙ සුදු කොපි අදින්නක් වෙයි.."

"කමක් නෑ සුදු මාමෙ.. තඬියා මට තතා කරන්නවත් නොදී ගහගෙන ගහගෙන ගියා.. කවුදෝ අවජාතකයෝ උගේ කාර් එකේ රෝද හතරෙම හුලං ඇරලා.. ඒකට තව මාව අල්ලගෙන තිබ්බේ.."

"ඉතිං උඹ, තඬියට මොකක් කිව්වේ නැද්ද..?"

"මොනව කියන්නද හත්තිලව්වේ.. මං කට හොල්ලේ තිබ්බ නම් උං කට මැදටත් පත බානවා.. ඒකෙ දෙකක් නෑ.. උං සංසාරගත ඔරොප්පුවකින් මට නෙළුවේ.. මිත්.. මගේ කෙල්ලක් සිත් එක දැක්කද මංදා.."

"හොඳ වෙලාවට මං ගෙදර ආවේ.."

"ඇයි..?"

යන්නට ගිය වරුණයා, කාමරයෙන් එළියට පැනී පය ආවට ඇතුළට ඇද ගත්තේය.

"නැත්නම් ඉතිං උඹ කාපු කාමිබාරු හොඳද මවත් නොමිලේම හම්බවෙනවනෙ.. මොනව නැකත් මගේ වෙලාව හොඳයි.."

"මවත් එහෙම කිකෙනවා.. මං යනවා බිම්බා.. මේ යිනේ අමාරුව හොඳ උනහම මං එන්නම්.."

වැසි දෙක තුනක් අනෝරාවට වැස, පැයු කලෙක මෙන් ගසි තිහැඩියාවක් කාමරය පුරාම රැඳිණි. ඒ වරුණයාගේ කවි කවිය නැවතුණ නිසා බැව් අමුතුවෙන් කිව යුතු නොවී.

"වරුණයාටත් වෙන්තෙ රවේ නැති දේවල්නෙ.. ඒ උඹ දැනගත්.. බිම්බා.. මය පැණියා දවසක කතවා කෑමක්, මේ ලෝකෙ සංසාරෙ එකෙක්වත් නොකාපු කෑමක්.. මං මේ අද කිව්වයි කියල හිතාගනි.. කරිය.. එ.. ඒක හෙමි. උඹ මොකද හිනාවෙන්නෙ.. ආ.. උඹ මොකද හිනාවෙන්නෙ..?"

"සුදු මාමා දන්නෙ නෑනෙ.. වරුණයා ඔව් කෑවේ මායි ගහනයි හිත්දා.."

"මොකක්..?"

සුදු මාමාගේ ඇස් බෝරල දෙක මේ දැන් එළියට පතින්නයේ ඉදිරියට නෙරා ආවේය. වෙහිව සංසිද්ධිය පිළිවෙලට ගලපා යාමත් පිරුවේ මම සුදු මාමා ඉදිරියේ තැබිමි. ඇති බෝරි දෙක තැවුණේ



www.picshrink.com

තම තත්වයට පත්වී, සුදු මාමාගේ මුත්ත දමා දිනාවක් ආවේය.

හත්.. හත්.. හා.. උඹයි ගගනිසි පට්ට ගේමක් දිලා තියෙන්නෙ.. කියල වැඩක් නෑ.. කියල වැඩක් නෑ.. ට හොඳි පාර සම්පූර්ණයෙන්ම ගැලුවේ අර කාලකන්නියා හරහා.. කමක් නෑ බිම්බා.. වරුණයාගේ කියෙන තොතවිසිත පැණි ගායට මිකක් හොඳ වැඩියි.. තව පාරක් මත ඉස්පිරිකාලෙ සුවද බලන්නයි දෙන පාර දෙන්න තිබ්බෙ.."

"ඒකනෙ සුදු මාමෙ.. මුගේ කරුමෙට මුත් ඒ වෙලාවට ඵතෙන්ට ආවනේ.."

මා කි දේට සුදු මාමා කිව්වක් තිබේ නෑන. ඒ ඩිංගට මුතු කල්පනාවකය. මට නම් තිනෙකින් වත් පවුලින් වෙස් පොළි පිදුකළ නොහැක. ඒකටත් කල්පනාවක කිසිය යුතුය.

"බිම්බා.."

"ඇයි සුදු මාමෙ..?"

"උඹට ගගනි ගැන මොනවද හිතෙන්නෙ..?"

එසේ නම් දැන් ඩිංගකට කලින් වරුණයා ගැන කතා කර, අනතුරුව සුදු මාමා කල්පනා කරන්නට ඇත්තේ ගගනි ගැන යි යුතුය. මම පුදුමයෙන් ඔහු දෙස බැලිමි.

"ගගනි තමයි මං දැකපු හොඳම කෙල්ල.."

"ඒක මාත් පිළිගන්නවා බිම්බා.. මං ඇහුවේ උඹ ඵයා ගැන මොනවද හිතෙන්නෙ කියලා.."

"ඔ" ඵයාට කැමතියි සුදු මාමෙ.."

"තව..?"

"තව කිව්වෙ..?"

"තව දෙයක් කියෙන්නෙ මින.."

"ම.. මං.. මං ඵයාට ආදරෙයි සුදු මාමෙ.."

"අන්න හරි.. අන්න හරි.. උඹ දැන් තමයි හරි තැනට ආවෙ.. මට පෙන විදියට ගගනිත් උඹට හොඳටම කැමතියි.. ඵයාගෙ හිතේ උඹ ගැන හොඳටම කියෙනවා.."

"සුදු මාමා කොහොමද ඵතෙමි කියන්නෙ..?"

සුදු මාමා කියනා දේවල් වලින් හිතේ පිටි එක දෙයක් කෙරුණ වෙයි.. කාගෙ හෝ කටකින් මාත් ගගනිත් ගැන මා මේ දක්නේ පුට්ටි විතර්වය. එයින් සිත තුළ ඇති අධි සංවේදී අරුත දේදීමනය වන ආකාරය කුමක් සහගතය. ගගනිත්, මාත් ගැන තව තවත් දේ සුදු මාමාගේ මුත්ත පිටවෙනවා නම් හොඳ යැයි මට හිතේ.

"ඔ ජෙන්න දේනෙ බිම්බා මං කියන්නෙ.. හැබැයි පුහෝ මෙතෙම දේකුක් කියෙනවා.."

"මොකක්ද..?"

"තමන්ට ළංවෙන කෙල්ලෙක්ට දිගින් දිගටම කඩි යවන්න නම් ඵතා.. හිතට හොඳයි කියලා කේරෙතව් නම් පෙලින්නම අහපං.. නැත්නම් උං පස්ස ගහනවා.. ඵතකොට ඉඳිං පොර් ඩොට් කොමි තමයි.."



www.picshrink.com

The Reader's Place

forget me මම.

මෙවිටර වෙලා හිත පිතා යන දේවල් කියා සිටි මාමා
 ගමටම කිව්වේ, අතප පොළව නුහුලන කතාවකි. ඒත් සිදු
 වෙන්නේ දේ මට පෙනුණේ නැත. මේ බිම්බා කෙරෙහි
 මිතුරෙකුට එතා හිය හැඟීමක් ඇතේ මා මෙතුවක්ම දැන නැත.
 එතෙක් සමහර අවස්ථාවන්හිදී ඇය මා දෙස බලනා බැලුම් නම්,
 මිතුරුකමේ සීමා කඩා ඉතිරවයි. කෙසේ වුවත් සුදු මාමා කියන්නා
 සේ, මා ඉක්මනින්ම වැඩට එන්ටර් ද ප්‍රියතන් විය යුතුය. නැතිනම්
 මට වෙන්තේ සංසාරය පුරාවටම හුල්ල හුල්ලා සිටීමටය.

* * * * *

“මුන්හි අපි තැනට ආවා..”

ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලයේ වාහන තැටිකුම් පලෙහි, වාහනය
 තට්ටුකා ගමන කිව්වාය. ඇය එය කීවේ, මවත් දිලාරාවත් වුවත්,
 ගෙවිණේ ඇස් හිටුණේ මගේ මුහුණට.

“එහෙනම් කතා කරගත්තු විදියට වැඩේ කරමු..”

පළමුවෙන්ම වාහනයෙන් බැස්සේ දිලාරාය. මම ගෙවිණේ
 මුහුණේම ඇස් අලවා තබා ගනිමි. ඒ පිං පාට මුහුණේ ඇත්තේ පිද
 සිතව්වකි. මේ සිතහට් ඉදිරියේ, මා කවත් ප්‍රවේශනයක් දැන
 අල්ලාගෙන පෙම්බස් දොඩන්නේ කෙසේද..? ගෙවි මා ගැන
 මොනවා නොහිතාපිද..?

“ඇයි බිම්බා..”

ගහනට මගේ දෑසේ වූ වෙනස පෙනුණත් වැරිය. ඇයට
 මගේ පුංචි හෝඩුවාවක් වුව මග හැරෙන්නේ නැත.





"නෑ නිකං..."

"නිකං නෙමේ... ඔයාට බෑ මට බොරු කරන්න... තේරුණාද සිම්බා.. මට කියන්න මොකක්ද ප්‍රශ්නෙන..?"

"මට ඔයා ඉස්සරහ දිලාරාත් එක්ක, ලවර්ස්ලා වගේ ඉන්න මොකක්ද වගේ ගනි..."

"ඇයි ඒ..?"

තරු දැස මගේ ආකමයේ අන්තිම හුස්ම පොදෙන් ඉව ඇල්ලීම සුදානම්ව ඇති සේය.

"මංදා.. මට ඔයා ඉස්සරහ එහෙම තැසිරෙන්න බයයි..."

"බයයි.. මට තේරෙන්නෙ නෑ සිම්බා..."

මින් එතාට තවත් මේ තැන කතා කරන්නට ගියහොත් මගේ මුඛින් මොනවා පිටවේදැයි මා දන්නේ නෑය. ඒ කියවෙන දෙයක් ගනි මා ගැන කුමන ආකල්පයක් දරාදී දැයි මට නොහැඟේ. මගේ හොඳ වෙලාවට දෝ දිලාරා එළියේ සිට නැගුණවාය.

"ඔයාලා මොනවද කරන්නෙන..? අ.. අන්න එයා එනවා..."

ගනි වාහනය තුළ සිටියදී මම පසුපස අසුනින් බිම්ව බැස ගිහිමි. මා දිලාරා දෙස බලද්දී ඇ සිටියේද නොසන්සුන්ව බැටි මට පෙනෙයි. මට මෙන්ම ඇයටද මෙය අමුතුව ආකාරයේ අත්දැකීමක් විය යුතුය. සුදු මාමාගේ අකලංක ප්‍රේමය වෙනුවෙන් මේ පරීක්ෂණ නොකා හිඳින්නටද බැරිය.

"සිම්සර එන්න.. ටක් ගාලා මගේ අතින් අල්ල ගන්න..."

දිලාරා කැගසයි. මම වහා ඇයට ළංව ඇගේ අතින් අල්ලා

ගිහිමි. සුසොමල ගැහැනු අතක පහසිත් මසින වේලා සඳී මෙ දිලාරා දෙස බැලිමි. ඇයටද ලැජ්ජා සිහි ඇති පාවය. පුහුණු එක්ක රතු පාට වෙලාය.

"මොනා හරි කියන්න සිම්සර.. එයා තෙමි එනවා..."

දැන් ඉතිං සියල්ල පහසුකලා ගේම පටන් ගත යුතුය. තවත් ඇතිරී ඇතිරී සිටිය නොහැක. එසේ සිටියොත් බිබා තම්බවන්නේ අසරණ සුදු මාමාගේ අකලංක ආදරේටය.

"මගෙ නිකට මුකුත් එන්නා දිලාරා..."

"අයි..යෝ.. ඔයා නම්..?"

"ඉතිං මට තේරෙන්නෙ නෑනේ..."

"ඔයාට තේරෙනවා.. ඔයා ගනිත් එක්ක කතා කරනකොට එන එක්ස්ප්‍රෙස්ස් මිනනදිත් පෙන්වන්න.. ඉක්මනට..."

එසේ නම්, ගනි ඉදිරියේ මගේ මුහුණේ ඇතිවන වෙනස්වීම් දිලාරාටත් අසුඛි ඇත. එහෙත් ඒ ස්වභාවයෙන්ම එන හැරීම්, දිලාරා වැනි මිතුරියක ඉදිරියේ පැමිණෙන්නේ නැති වග මට පහසු දිය නොහැක. තෙසේ පුඩිනි මව්ත් දිලාරාටත් වැඩි දෙයක් කරන්නට අවශ්‍ය වූයේ නැත. අප දෙව වෙඩිල්ලක් සේ කඩාගෙන පැමිණියේ නිමල්කාය. මගේ වෙන්න නැන්දාය. ඇයගේ මුහුණෙහි අසරු සුන්දරත්වයක් තිබෙන බැව් දුටු පළමු බැල්මෙන්ම මම හඳුනා ගත්තෙමි. සුදු මාමා අසුවන්නට ඇත්තේ මෙන්ම මේ සුන්දරත්වයටද..?

"ඇත්තටම.. ඔයාට කියල ලැජ්ජාවක් තැද්ද..?"



පහත් සටන් වුව ඉතා පැහැදිලිව නිමල්කා, දිලාරාගේ ඇසුවාය.

"ඇයි...?"

දිලාරාද හැරෙන කැපැලෙන් ඇසුවාය. තමන්ගේ කාර්යාලය ඉදිරිපිටදී නිමල්කා, දිලාරා හා පැවලෙන එකක් නැති වේවි යැයි අප උපකල්පනය කර තිබිණි. එය ඇත්තක් වන බවට කාලී පළමු වරින් වලින්ම පෙනෙන්නට ඇත.

"මගේ ආදරේ විනාශ කරා මදිවට, තව ජෝඩු දාගෙන මගේ ඔපිස් එක ගෙටත් ඇවිල්ලා.. හේ.. ඔයා දන්නවද, ඔයා දන්නවද මෙයාට වෙන කෙනෙක් ඉන්නවා.."

ඒ අවසාන ටික නිමල්කා කීවා මමය. ඇයගේ දෑසට දො ඇති කළු පැහැය දෙක දැකීමෙන් මම නැති ගිහිමි. වෙනත් තැනද මෙතන වැස් එක ඇවිසොත්, සියලු පටි රෝල් වෙන්ගේ ගේ දිලාරාගේත්ය.

"වෙන කෙනෙක්..? ඔයා මොනවද මේ කියන්නෙ.. අඬ දෙන්නා ලෙදි මැරී කරන්නයි ඉන්නෙ.."

"ඔයාට එනෙමි දෙයියන්ගෙම පිහිටයි.. ම. ඔයා කවුද කියන්න දන්නෙ නෑ.. එක් මෙයා මගේ බෝයි ෆ්‍රෙන්ඩ් එක්ක යාලයි.. මගේ ආදරේ විනාශ කරේ මෙයා.."

නිමල්කා, මටත් දිලාරාවත් තවත් ළංවිය. දිලාරාගේ මුහුණේ යම් කිසි වෙනස් වීමක් මම දුටුවෙමි. සමහර විට ඇයට මේ කතාව පිරොත්තු නොදෙනවා විය හැකිය.

"මට ඒක පිළිගන්න බෑ.."

"මොකක්.. පිළිගන්න බෑ.. ම. මගේ එක්ක යාලවෙලා පිටපු කෙනා මෙයන් එක්ක යාලයි කියලා මේ කරමි බ්‍රවර් කරමි කියද්දි, ඔයාට පිළිගන්න බැරිද..? අනේ ම.දා.. ඔයාගෙ පිරිමිකම කොහෙද කියෙන්නෙ..?"

දිලාරාවත් මටත් මුහුණින් මුහුණ බැලුනේ එකවරමය. ඔව් දුරටත් මේ කතාන්දරය අත ගසා තිටියොත්, මගේ ලැජ්ජා බියද නැතිවෙනු නියතය.

"මගේ පිරිමිකම තරි තැන කියෙනවා.. ඔයා මගේ ගර්ල් ෆ්‍රෙන්ඩ්ට ඔය විදියට කතා කරන්නෙයා.. ඔයා කියන දෙවල් වලට වැඩිය මට මෙයාට විශ්වාසයි.. ඒක ඉස්කල්ල ඔයා තේරුම් ගන්න.."

මම විකක් සැරට කීවෙමි. නිමල්කා එයින් මඳක් සැලී ගියා වෙයි. දිලාරාගේ මුහුණේ වූ නොසන්සුන්කමද සැනසින් පහව ගොස් තිබිණි. එයින් මෙයාගේ කතා ගත්තේ වැඩි දිගටම ඇදගෙන යන්නට වෙන්ගේ මට බවයි.

"අහික ඔයා.. ඔය කියන්නෙ 'කාලිංග' ගැන නම් මම ඔයා ගැන කණගාටු වෙනවා.. මොකද ඔයා ඔයාගෙ බෝයි ෆ්‍රෙන්ඩ්ට මේ කරමි පහත් තත්වයට ඇදල දාපු එක ගැන.."

"මො.. මොනවා.. ම.. ඔයා කාලිංගව දන්නවද..?"

කාලිංග නොහොත් සුදු මාමා ගැන මට වඩා දන්නා අයෙකු මේ ලෝක ධාතුවේ කොතනකවත් නැති බැව් මම දනිමි. එහෙත් ඒ කතාන්දර මෙතනට අදාල නැත. සුරුමිටු අනේ කියද්දි, හේ හමාර කිරීමට මම සිතා ගත්තෙමි.



"කාලිංගව දත්තවද අතත්තෝ..? කාලිංග සියත්ත දත්තතෙම කල්ලෝස් ප්‍රොන්ඩි කෙනෙක්තෝ.. මට මේයා.. කල්ලෝස් වලින් ගන්න බැරිවුණ සමහර දවස් වලට කාලිංග.. ගැට්ටේ මම තමයි.. අපි ඒ තරම් හොඳ යාච්චෝ.. මො ඉතිං මොන අංචර දෙමළද මේ කියවන්නෝ..? මො කියන්න, මො කියන දේවල් මං පිළිගන්න ඕන කියලද...? එතෙම පිළි අරගෙන හෙට අනිද්දා බදින්න ඉන්න මගේ කෙල්ලා නැති කරගන්න කියලද..? ආ.."

මගේ ප්‍රශ්න පත්තරයත් සමග නිමල්කා සිටියේ අත්දාක කුන්ද්‍රත්වය. මා කියාගෙන ගිය දේවල් වලින්, මේකුවත් දවස් ඇයගේ සිත පුරවා සිටි විසබ්ජ හෙමින් සිරුවේ පස්දිගෙන සෙ බවක් ඇස් පනාපිටම පෙනෙන්නට තිබිණි.

"ඊ.. එතකොට.. ඔ.. මියයි කාලිංගයි යාලු තැද්ද.."

කලින් කටහඬේ තිබූ ජව සම්පන්න බව, නිමල්කාගේ දුර ගැට්ටුවත් නැතිය. හරියට නිකං අත්තටු සිදුණු කිරිලියක වාන. ඇය ප්‍රශ්නය ඇසුවේ මගෙන් නොව, තමාගේ මිනිසා මේ කට පියාතරි දිලාරා ඇයට පිළිතුරු දෙනු ඇත.

"මම ඇයි කාලිංග එක්ක යාලුවෙන්නෝ..? මේ ලෝක ඉන්න හොඳම පිරිමියා මට හම්බවෙලා තියෙද්දි.."

දිලාරාගේ ඒ වචන විකත් සමග නිමල්කා හඬාගෙනම ඇයත් කාර්යාලය දෙසට දිව ගියාය. දැන් ඉතිං කවත් මෙතන කරන්න දෙයක් නොමැත. මමත් දිලාරාත් හති හතිකට ගෙනියේ වාහනය නැගෙනිවු.

"අයියෝ ගෙනි.. මම නම් පණ බයේ හිටියෝ.. ඒ බිම්පර නම් හොඳම අත්ති කරා.."

දිලාරා අත් දෙක එකට පිස දමමින් කියයි. ඇය පිස දමන්නේ මා ඇගේ අත ඇල්ලූ ස්ථානය වත්දෝ ගැසි මට සැක පිත්. බලාගෙන ගිය කළ මටත් එත්තේ මහා පිත්සු කල්පනය.

"මං හ්ලාස් එකෙන් බලන් හිටියෝ.. බිම්පර බෑ බෑ කිව්වට හොඳ පුරුදු කාරයෙක් වගේ වූවේ තැත්විල් කරානෝ.. කොහොම හරි බිම්බගෙ සුදු මාමාගෙ වෙලාව හොඳ නම්, හෙට අනිද්දා දිනාට නිමල්කා සුදු මාමාව හොයාගෙන එයි.. බිම්බට තියෙන්නේ විකත් ඡේප එකේ ඉන්න.."

"ඡේප එකේ.."

"ඔව්.. තැත්නම් මේක ස්ලෑන් එකක් කියලා, නිමල්කාව තේරෙනවනේ.. මියයි සුදු මාමයි එකම ගෙදර ඉන්නවා දැක්කොත් එයා ආයෙක් අඩුල් වෙයි.."

ගෙනි කියන්නේද ඇත්තය. මේක අමර හේමන් දී තැටික පාසපනු ලැබූ සුදු මාමාගේ අංකලක ප්‍රේමය, වෙල්ලින් කළ තැත්වලින් ගැලවෙන්නට කියවවත් ඉඩ නොතැබිය යුතුය.

"මොලා දෙන්නටම හුඟක් පින්.. සුදු මාමා වෙනුවෙන් මේ කරපු උදව්වට.."

"පින් දෙන්න දෙයක් නෑ බිම්බා.. අපි හොඳ යාලුවොනෝ.."

"ඒක ඇත්ත දිලාරා.. එතෙතම්, රියෙ හුදෝ අරපු එකවත් මං තැත්ක්ක් කරන්න ඕනනෝ.. තේද..?"

ගෙනි කීවේ සිතාපෙම්පත්ය. ඇය වර්තමාන දිලාරා දෙයක් මා දෙයක් බලමින් හිනැහේ.



"මොකද ඔයා හිතාගෙනේනෙ...?"

ගහනියේ මුහුණට, මව වාගේම දිලාරාවත් අසුරි ඇති තැනට ගහනියේ පිතාට තවත් මදක් වැඩිවී ගියාය.

"ඔයාලා දෙන්නා සැහෙන්න මැව් වෙනවා.. ඒකයි.."

ගහනියේ කතාවට මම කිගැස්සී ගියෙමි. දෙවියනේ.. මොකක්ද මොනවාද..? මගේ මුළු හිත පුරාම පිටත්වී හිඳිනා ගහනියේ මුහුණ පිටවූ වචන අදහසක නොහැකිව මම ගල් ගැසුණේ දිලාරාද යම් අපහසුතාවයකට පත්වූ බැව් මට පෙනිණි.

"ඔයා මගෙන් ගුටි කනවා ගහනි.. බිම්සර කැපී මොනාටද කියල මං දන්නවා.. එහෙම කියෙද්දි හිතමටම ඔය වගේ කතා කියන්නෙපා.."

"සොරි දිලාරා.. මං ඒක ඒ කරමි හිතල කියනු දෙයක් නෙමෙයි.. ඔයාටත් සොරි කිමිබො.."

ගහනි කෙරෙහි මසින බැඳ දමාලත්තාට තවත් එක් විශේෂ කේතුවක් වූයේ, තමන්ගේ වැඩද්දි පිළි ගැනීමට හේතුවක් වූයේ එයයි. එයින් බොහෝ ප්‍රශ්න ඉපදුන කැනම් ලොව සිටින බලාගෙන හිඳිද්දිමය.

"අපි මොනව හරි බොන්න යමුද..?"

ඒ ඇරයුම් ගහනියෙන්ය. මම හිතින් තුන් හතර පාරක් මුහුණ දමා ගනිමි. ඔය කියෙන්නෙ.. කැවයි.

"ඔයාලා දෙන්න යන්න ගහනි.. මට පොඩි වැඩ වගක් කියෙනවා ලයිබ්රි එකේ.."

මේ දිනට දාස් වාරයක් දිලාරාව පිත් දුනිමි. ඇය මේ සිතා මතාම කිපුවාදැයි, තැනහොත් ඇයට ඇත්තෙන්ම ලයිබ්රියට ගැමට උවමනාවක් තිබුණාදැයි කියා සිතන්නට මට අවශ්‍ය නැත. ඒ අවශ්‍ය දේ ඇය කියා අවසානය.

"බ්‍රිමිබා එන්න ඉස්සරහට.."

දිලාරා පබ්ලික් ලයිබ්රිය ගාවත් බැස ගියාට පසු ගහනි ඒ අව ගැසුවාය. මා සිටියේත් ඇයගෙන් ඒ අමතූම ලැබෙන තෙක්ය. මම වතා වාතනයෙන් බැස තැවත ඉදිරිපස අසුනට බටුවෙමි.

"ඉති.."

"වැඩේ හොඳටම උනා හේද ගහනි..?"

"හම්මි.. ඔව්... ඔව්.. දිලාරාගෙ අතක් තද කරල අල්ලගෙන සිටියනේ. මං දැක්කා කෙල්ලගෙ මුණත් රතු වෙලා තියෙනවා.. ඇත්තමයි කිමිබො.. දිලාරා කවදාවත් ඔය වගේ දෙයක්, රහස්‍යමකටවත් කරන කෙනෙක් නෙමෙයි.. මගේ වචන අහන දාත්ත බැරිකමටයි ඔය දේ කෙරුවො.."

"මටත් ඒක හේරුවො ගහනි.."

ඒකාන්ත සිට ලැබෙන කතාවකට අපි අතර තුනිර මගේ දැඩි නිතැඬියාවකි. ඇයට කුමක් කිව යුතු දැයි හෝ ඇගෙන් කුමක් අසන්නටද කියා මට නිතරවත් තිබුණේ නැත.

"බිම්බා මොනවද බොන්නෙ..? අයින් සොරි දෙයක්.."

ලැබී එක තුළට ගොස් වාඩිවෙන අතරතුරේ ගහනි ඇසුවාය. මම එයට නම් මුහුණ දෙපැත්තට හොලවන ගමන් කැමැත්ත



"එතකොට... ගෙනිගෙ බෝයි ඉන්නා මට දිගු කවිවල නැතත්..."

"මගේ...?"

ඇයගේ දෑසෙහි මෙන්ම මුහුණෙහිද රළුණේ විමසීමක්.
"ඔව්.. ඔයාගෙ තමයි..."

විමසියෙන් පසුව ගෙනිගේ මුහුණ මැදට ආවේ අපූරු සිතාවකි.
ඇය මේ තරම් සොඳුරු ලෙස සිතාසෙන්නේ කෙසේදැයි මා සිතාගන්නටවත් බැරිය. ඒත් ඒ සොඳුරු සිතහට මටත් කලින් දැක ඇත්තෙකු සිටිනවා විය හැකිය. ඇය ඔතරම් සතුටින් සිතාසෙන්නා ඒකය.

"ඔයා හිතන්නෙ කොහොමද...?"

මේ අතිසංත සිමිබා හිතන්නේ නම්, ගෙනි හැමදාටම මගේ හිතවා නම් හොඳයි කියාය. එතෙක් ඔවා කියන්නට ගොස මෙහිසෙහි ග්‍රේන්ඩ්ලිස් එකටත් බබා ගම්බවෙන්නට සුළුමන. ඇය සමහර විට මා පරික්ෂා කරනවාද විය හැකිය. උත්තර දිය යුත්තේ බොහෝම ප්‍රවේසම්කාරීවය.

"මි.. ගෙනි වගේ ලස්සන ගැනු ලෙමයෙකුට, එතෙක් එකක් ඇති කියලා..! එතෙමත් නැත්නම් ගෙදරින් කන කරපු කාගෙ හරි ලොකු සල්ලිකාරයෙක් ඇති කියලා..."

"ඒ දෙකම වැරදියි..."

ගෙනිගේ කතාවෙන් මගේ සිතේ ගැලී ප්‍රීතිය ගැන කියන්නට මට වචන දහසකුත් මිදිය. මා බයෙන් සිටියේ මා කිසි දෙයක් එකකට හේතු හෝ ඇගේ මි.කේ. එකක් තියෙව්දැයි කියාය.

"එතෙමත්..."

"ඔයා කිව්ව විදියෙ කිසිම දෙයක්, මට අදාළ නැ.. ම. මගේ නිදහස උපරිමයෙන් භක්ති විඳිනවා.. හිතන්න.. මට බෝයි ග්‍රේන්ඩ් කෙනෙක් හිටිය නම් ම. කොහොමද නිදහසේ ඔයත්කෙක්ක මෙහෙම අයිත් කොට එකක්වත් බොන්නෙ.. ගෙදරින් ප්‍රචෝකල් එකක් ගෙනැල්ල කිසිමනම් මට මෙහෙම නිදහසේ කිරිල්ලියක් වගේ එහෙ මෙහේ දුවන්න පුරවන්ද.. ආ කිමිබා...?"

"ඔයාට එතෙයාර් එකක් නෑ කියන්නෙ, කවුරුවත් බෝයි කෙනෙක් ඔයාගෙන් යාලුවෙන්න අහල නැද්ද...?"

මගේ ප්‍රශ්නෙට තව ඩිංගෙන් ගෙනිවත් අයිස් කොට එක ඉස්පොල්ලේ යනවාය. වැලියටත් විසිවු කොට ඩිංද ඇය ටිසු හේපරයකින් සිරු මාරුවට තෙත මාත්තු කළාය.

"සියක් විතර..."

"මොකක්...?"

මම පව්ව විදියටම අවුල් වුණෙමි. හත්තිලව්වේ.. එක් තම් කොල්ලෙන් සියක් ගෙනිගෙන් යාලුවෙන්න අසා ඇත. ඇය ඒ එකෙකුටත් කැමති වී නැත. මට දැනුණේ සතුටක් නොව මහා පිස් බවකි. ඒ සිය දෙනා අතරේ විවිධාකාර විදියේ එවුන් ඉන්නට ඇත. උං සියල්ලෝම ලේල් කියන්නේ මේ අසරණ බිම්බාවිද සොරි කොට කොමි කියනා එක නොවේද...? එතන මට වඩා වැදගත් එවුන්ද, සල්ලි බාගෙ ඇති එවුන්ද, හැන්ඩසම් එවුන්ද, විවිධාකාරයේ දක්ෂතා ඇති එවුන්ද ඉන්නට ඇත. මේ දුප්පත් බිම්බාව සිය කියනා මෙලෝ විශේෂත්වයක් නැත. එහෙව් එකේ මා, ඇගෙන්



www.picshrink.com

යාලුවන්හ දැයි අසන්නට පෙරම, කුණු බාල්දියක් අවසරයෙන් ප්‍රතික්ෂේප වනු ඇත. ගහනි ළඟ සිටියද මව දැනුවත් වන බව ඇති බවක්ය.

"ඇයි බිම්බා ඔයා අවුල් උනේ..?"

"කොල්ලො කියක් ප්‍රතික්ෂේප කරපු ඔයා, මෙන්න මගේ ළඟ ඉඳන් අයිස් කෝපි බොනවා.. ඒකයි.. අහිංසා ඒක ඔයා මට කරපු ලොකු ගෞරවයක්.."

"මං ඔයක්කෙක්ක මෙහෙම ලංවෙලා අයිස් කෝපි බොන්නෙ ඇයි දන්නවද..?"

නැකැයි කියන්නට, මම එකවෙනු එක් ඔලුව වැනිමි. යම් කොලක් නොපිටට පෙරළිමි.

"අපි අප්‍රතගෙන වේවිවර දවසක් ගෙවුණත්, ඔයා කෘෂි මගෙන් යාලුවන්හ අහපු නැති හින්දා. මගේ දිනා ජය විදියට නොබලපු හින්දා.. කොටින්ම මට වාතයක් නොවුණු හින්දා.. ඔයක්කෙක්ක මීනම් පදයක් විවිෂ්ට, නිදහසේ කෘෂි කරන්න පුළුවන් හින්දා.. කොටින්ම බිම්බර කියන්නෙ, භූමි විශ්වාස කරන්න පුළුවන් යාලුවෙක් කියලා මගේ හිතට තේරිලා තියෙන හින්දා.."

The Spirit of Sri Lankan Community

මගේ මුළු ඔලුවම අවුල් වී ගියත්, ඒ බැව් නොපෙන්වා හිඳිමට මම දැඩි වෙහෙසක් ගත්තෙමි. ගහනි ඔය කිව් සියල්ලෙන්ම, ඔලුව මැදට දෙකේ දෙකේ පොල්ලකින් පන බැව් සේ මම දැනුම් දුන්නේ, ඇයගෙන් යාලුවන්හ නම් අසන්නට එපා කියාය. ඒ කියන්නේ ගහනි කෙරේ තැබූ සහසකුත් එකක් බලාපොරොත්තු කර්ම එක්සෙල් දමා හෝ සෝදා දමන්නට කියාය.

"මං නැත ඔහොම හිතුවට තැන්ක්ස් ගහනි.."

"යාලුවන්ට තැන්ක්ස් කරන්න කියලා මං කලිනුත් කිව්වනේ.."

"ඔව්නෙ.. එහෙම එකකුත් කියෙනවනේ.."

"කුමබා..?"

"මං..?"

"හෙට ඔයා වැඩක්ද..?"

"නෑ.. ඇයි ගහනි..?"

"ඔයක්කෙක්ක හෙට පොඩ් ගමනක් යන්න කියෙනවා.. ඔයාට එන්න පුළුවන්ද..?"

කලින් වාරවල සේ පැනපු ගමන් හා කියන්නට මගේ දිව නැගිණි නැත. දැන් මා ඇයගේ විශ්වාසයට මිතුරාය. විශ්වාසයක් යාලුවන්හට අහා එකසිය එක්වැනි වාරට පොර විමරද නොහැක. මෙය නම් හද්ද මහා මල ඉලව්වකි. මා ඇය දෙස පැරණිය හැඟුම් පිරි දැකින් බලද්දි, ගහනි මදෙස බලන්නේ මිතුරු සම්පරිදි දැකිනි.

"මං එන්නම් ගහනි.."

පුරුදු විදියටම මගේ දිවට ආවේ ඒ විවිධ තුනක. පුන්දර රෝස මලක් බදු මේ සොළුරු වුවනක දෙස බලා මා බෑ කියන්නේ කෙසේද..? අනෙක, ගහනි වැනි රුචිකයක් ගෙ, මිතුරකු ලෙසින් හෝ රැඳී සිටීමට ලැබීම කොකරම් වූ භාග්‍යයක්ද..? මම හිත සනසාගන්නට චේර දැරිමි. එහෙත් මොන සැනසීමක්ද..? හෝ නොසන්සුන්කමක් හිත අඟට එකතු වෙයි.



"හොඳ ගෙයා.. මං ඔයාට වැඩියත්ම ආරක්ෂා කරන බවට ඔබට පවසමිනි.. ඔබ හිතන දෙයක් කරන්නමි.."

මහේ ඔහුට ප්‍රාථමික අත ගාගෙනම ගෙනි නැගිටිමය. පිත් පිපිරී ඇති ආදරයක් හැඟිම පසෙක තබමින් මමත් ඇය සමඟ එකතු උනෙමි.

* * * * *

"මොකද උනේ..?"

ගෙට ගොඩවෙන්නටවත් හම්බ වුණේ නැත. සුදු මාමා මහා පුරුෂයෙකු සේ දැක් විදාගෙන මා ඉදිරියට එයි. ඇත්තම ඉතිං ආදරය කියන්නේ මහ සුදුමාකාර දෙයකි. මොලේ කොලොන්තන් වූ විට හමා හැසිරෙන්නේ කෙසේදැයි කියාමින් ඊයා කියා නොදෙයි.

"වැඩේ ගොඩ.."

මහපවැහිල්ල උරුක් කරන ගමන් මම සුදු මාමාට මහ පුරුෂයෙකු වෙමි. ඒ ඇසිල්ලේම මුහුණ කාමරයට ඇතුළුවමි.

"ගොඩ කියන්නේ..?"

බිම්බාට මරු නගින්නේ සිත්ත ඔවැහි කතා වලටය. ඔහු ගත් වැඩේ උපරිමයෙන් කර පැමිණ පසුත්, මේ මුරුගයා, ඒ හතර මායිම් ගැන විමසයි.

"ගොඩ කියන්නේ ගොඩ හින්ද ඔං සුදු මාමේ.. දැන් උඹ නිමල්කාට වැඩිය දෙන්න යන්න නැතුව, පාඩුවේ පැත්තකට වෙලා ඉඳපං.. ඒකි එකෙන්ම උඹෝට හොඳත්"

එයි.. එතකොට ඉතිං විකක් හරි, හොඳටම හරි ගණන් උත්සවා, පෙර පරිදිම කරුමේ කර ගතහො පලයං.."

මා කියූ දෙයට සුදු මාමාගේ මුහුණ වෙනස් වියි. 'කරුමේ' නමින් මා හැඳින්වුණේ මුහුණේ අකලංක, සුපිරිසිදු ආදරය බැවින්, හදවතෙන් බාගයක් පමණ උණු වී යන්නට ඇත.

"උඹට මොකද මේ කවදක්වත් නැති විදියට සේත්ති සිහිල්ල කියෙන්නේ.. ආ.. බිම්බා..?"

"නැ.. එහෙම මුතුක් නැ.."

"නැත්තෙ නැ.. උඹ මගෙන්තෙක්ක කතා කරන්නේත් ඉරොල්ලුවෙන්.. මං මොකක්ද ඔං උඹට කරේ.."

"උඹ මට කරපු අල ගෙඩියක් නැ.. උඹේ වැඩේ හරි.. දන් මට පාඩුවේ ඉන්න දීල, උඹ යන දිල්ලියක පලයං සුදු මාමේ.."

"මගේ වැඩේ පැත්තකින් කියපං.. ඒක මෙතෙක්ට අදාල නැ.. උඹ තමයි මෙහෙම එකක් කරපු කියලා අදහස අරන් ආවේ.. දැන් ඉතිං වැඩෙන් හරි නමි.. උඹට මොකද ඔය කරමි ඩෝ? යන්නේ.. ආ.."

සුදු මාමාත් වෙලාවකට සතෙකි. සිව්පාවෙකි. මුරුගයෙකි. ගෙනි කියූ දේවල් වලට මා, පිස්සු බල්ලන් කියෙනෙකු සතා කැ, පොල් කඩනා ගුණයා සේ වල්මත් වී අසිහියෙන් හිඳිදි, මේකා මගෙන් මොනවාදෝ කුණුහරුව වගයක් අසයි.

"මට ගියපු ඩෝ? එකක් නැ.. උඹේ වැඩේ හරි කිව්වනෙ සුදු මාමේ.. ඔව්.. ඔව්.. උඹේ වැඩේ නිව්වාටම හරි.. ඒ"



තනු සහ පහසුවක් බියවෙන්නේ නැත. ඔහු සිටින්නේ වහලුන් තැන්පා' ඔයා හොයාගෙන, ඔයා පතාගෙන එයි."

කාමරයෙන් පිටවී යනවාදැයි නැත්තැයි හරියටම නිශ්චය කරගන්නට බැරිව සිටි මාමා මදෙය මදක් වේලා බලා සිටියේය.

"හරි.. උඹට වෝ. හියේ නෑ.. මං ඒක පිළිගන්නම්.. දැන් හොඳ කොල්ලා වගේ මට කියපං.. ගහනින් එක්ක වුණු අවුල මොකක්ද කියලා.."

බලාගෙන සිට කල සිට මාමාත් මාර මිටරයක්ය. විශේෂයෙන් වේදාහිරස්කු යේ සිහු හරියටම ලෙඩේ හඳුනා ගත්තේය. මගේ සිතට මද සැතපීමක් ගලා එමින් තිබිණි. හිතේ ගොඩ ගැසී ඇති විද්වුල් සිදු මාමා ඉදිරියේ හෝ දිග හැරිය යුතුය.

"ගහනින් එක්ක අවුලක් නම් උගේ නෑ.."

"එහෙනම්..?"

එකැතින් සිට උදෑසන ප්‍රාදෝශීය ලේකම් කාර්යාලය හෝ නිමල්කා ඉදිරිපිට රහදැක්වූ නාට්‍යයක්, පසුව ඇති එක තුළ මාත් ගහනින් අතර සිදුවූ කතාබහට අතරක් තැරම සිදු මාමා ඉදිරියේ මම දිග හැරියෙමි. මා සිතුවේ මේ සියල්ල අප සිහු වෙ විස කොලොප්පමක් කරාවි කිසිදු එහෙත් සිදුවූයේ අනෙකුත් සිහු පට්ට විදියට සිරියස් වී සිටියේය.

"ඒ කියන්නෙ කල් යල් බලලා ගහනි උඹට බැරිසර එක දැමීමා.. එහෙමනේ.."

"මං දන්නෑ සිදු මාමේ.."

"දන්නෑ නෙමෙයි දැනගනිං.. එක තමයි වෙලා තියෙන්නේ.. මය කිව්වට ගහනිට කොල්ලෙක් ඇති.."

"නෑ සිදු මාමේ.. එහෙම වෙන්න බෑ.."

"උඹ කොහොමද බිම්බා එහෙම කියන්නේ.. ආ.. මය කෙල්ලෝ කියන ජාතිය ඉන්නව නේද..? උං කවදාවත් උංගෙ හිතේ තියෙන දේ කෙලින් කියන්නෑ.. උංට වතුර එකක් බොන්න මින නම්, උං අපෙත් අතන්නෙ ජලයේ රසායනික සුත්‍රය මොකක්ද කියලා.. තේරුණොද..?"

සිදු මාමාත් කියන්නේ මාර කතාය. ආදරේ පිළිබඳ මෙලේ හසරක අත්දැකීම් නැති මා වැනි නවකයෙකු මේ කියනා දෙවල් ප්‍රශ්න කළ යුතුය. කොටින්ම සිදු මාමාට මෙන්ම කුණු වරුණයාටද ඒ. එම්. ඩී. එකක් කිරීමට නරම් ආදරය පිළිබඳ අත්දැකීම් ඇත. මෙලේ සංසාරයක දෙයක් හොඳින් හිඳින්නේ මාය. මට අත්තිමට දෙව් ඉන්නට වෙන්නේද උත්තරය.

"සිදු මාමේ.. උඹ කියන්නනෙ ගහනි මාව යුස් කරනව කියලද..?"

"මොකක්..?"

"එයාගෙ වැඩ වලට මාව හේත් එයේ යොදා ගන්නව වගේ පේනවද කියලයි මං ඇහුවේ.. අපේ භාෂාවෙන් කිව්වොත් මං එයාට බයිට් එකක් වගේ වෙලාද..?"

"මි... එහෙමත් දෙයක් මට පේන්නෑ.. ඒත් මට තේරුම් ගන්න බැරි... ඇයි එයා උඹට යාලුවෙකුගෙ මට්ටමේ විතරක් කියත් ඉන්නෙ කියලා.. එතනින් ඩිංග ඩිංග උඩට ගන්නෑව.. හරි නම් ඒකනෙ වෙන්න මින.."



"එකිනක් එකට, එයාට මාව අනෙක්වා තැබුවා ඇති... හැබැයි සිදු මාමේ.. මට නම් කවත් දුරට එයා දිනා නිතරම හැසිම් හංගාගෙන ඉන්න බෑ.. මින මල ඉවටින් වෙන් කියලා, මං එයාට ආදරෙයි කියල කියන්න මම හිතෙනවා සුදු මාමේ.."

"උඹට එකකිය එක් වෙනියා වෙන්න උනොත්.."

ගෙත් හිතෙත් තිබුණේ එයමය. මේ අසරණ බිම්බාගේ සියලු කලින් අවසාන වන්නේ එවිටය.

"එහෙම වෙන්න නම් මට කිසි උවමනාවක් නෑ.."

"මං උඹට කියන්නද වැඩක්..?"

"මොකක්ද..?"

"ඊක දවසක් අමාරුවෙන් හරි උඹ ගහනිව ඇත් කරල ඉදප.."

නිමල්කා නැන්දා එක දවසක්මත් නොදැක හිඳිමට බැරි සුදු මාමා මට දෙන්නේ ඔවුනි පටිට උපදෙස්ය. ඒකට කරන්නට බැරි දේ මා කරන්නේ කෙසේදැයි කියා උප සිතන්නේ නැත.

"ඉදලා.."

"ඒක එක්කරා විදියක ලකුණු දාගැනිලිලක් බ... උඹට කියන්න බිම්බා.. මා එයින් සැහෙන්න එල නෙලාගෙන කියෙනවා.. නොයිතු ප්‍රතිඵල ලැබිලා කියෙනවා.."

"ඒ උනට සුදු මාමේ.. මං හෙට ගහනිට එන්නම් කියල කිව්වනෙ.. ඔන්න මුලින්ම බෑ කියල කිව්ව නම් හරි.."

"උඹ ඉතින් කියන දෙයක් අහන්නෙ නෑනෙ.. අපේ අත්කට තියෙන අලි පඩිත්තල කම්මයි අඩුවත් නැතුවම උඹට පිහිටලා තියෙන්නෙ.. අම්මපා.. මේ සහතික ඇත්ත.."

"දැන් මොකක්ද මගේ තියෙන අලි පඩිත්තලකම්..?"

එකවරම කාමරයේ දොර දෙසින් අම්මාගේ කටහඬ ඇසුණි. ඉහත් සුදු මාමාත් ගල් බිල්ලන් සේ එදෙසට හැරුණෙමු. අප කතා කළ දේවල් කොතරම් දුරට අම්මාට ඇසුණේද යන්න සැක සහිතය.

"ආ.. නෑ අක්කෙ.. මං මේ බිම්බරට කැගගහ හිටියෙ දැන් ඉතින් රස්සාවකට යන්න කාලෙ හරිය, අම්මව් කාත්තට තවත් මහන්සි කරන්න එපාය කියලා.. කොහෙද ඉතින් මේකගෙ තියෙන පඩිත්තලකම්ට කියන දෙයක්වත් අහනවැයි.."

සුදු සන්නේ... තමන්ගේම වැඩිමහලු සහෝදරයට මේ සා කෙස්ස නොගයක් දෙසා බාන්නට සුදු මාමා දිරිමත්වී සිටින ආකාරය පුදුමාකාරය.

"ඒක නම් ඉතින් එහෙම තමයි.. හැබැයි මට අල්ලන්නෙ නැත්තෙ මාමල බෑනල, ගැහු මෙයි වගේ කාමර ඇතුළට වෙලා කුටු කුටු ගාන එකයි.."

"කොල්ලො උනහම අපි අපිට කතා කරන්න දේවල්ද නැත්තෙ අක්කා..?"

"කතා කරනව නම් කමක් නෑ.. එක එක මල පරාව පටලවා ගෙන මේ ගෙදර හතර මායිමෙන් මේහාව එන්න බෑ කේරුණාද..? මං මේ දේවල් කියන්නෙ, එක්කෙනෙකුට විතරක් නෙමෙයි.. දෙන්නටම.. ඒක කේරුම් ගන්න.. හම්ම දෙන්නම කන්න එන්න.. කෑම මේසට ඇරලයි තියෙන්නෙ.."



"එකිනෙක් එකට, එයාට මාව අනවබෝධ වෙලාවක් තිබුණි... හැබැයි සිදු මාමෝ.. මට නම් තවත් දුරට එයා දිනා ගියාගෙන හැසිම් හංගාගෙන ඉන්න බෑ.. ඕන මල ඉවලින් වෙන් කියලා, මං එයාට ආදරෙයි කියලා කියන්න මට තිබෙනවා සිදු මාමෝ.."

"උඹට එකකිය එක් වෙනියා වෙන් කළොත්.."

මගේ හිතෙන් තිබුණේ එයමය. මේ අසරණ බිම්බාගේ සියලු කලින් අවසාන වන්නේ එවිටය.

"එහෙම වෙන් නම් මට කිසි උවමනාවක් නෑ.."

"මං උඹට කියන්නද වැඩක්..?"

"මොකක්ද..?"

"ඊක දවසක් අමාරුවෙන් හරි උඹ ගහනිව ඇත්ත කල් ඉඳප.."

නිමල්කා නෑන්දා එක දවසක් තොදාක හිඳිමට බැර සිදු මාමා මට දෙන්නේ ඔවුනි පටිට උපදෙස්ය. ඒවා කරන්නට බැර දේ මා කරන්නේ කෙසේදැයි කියා උප සිතන්නේ නෑ.

"ඉඳලා.."

"ඒක එක්කරා විදියක ලකුණු දාගැනිල්ලක් බං.. උඹ කියන්න බිම්බා.. මා එයින් සැහෙන්න එල නෙලාගෙන තියෙනවා.. නොසිතූ ප්‍රතිඵල ලැබිලා තියෙනවා.."

"ඒ උනට සිදු මාමෝ.. මං හෙට ගහනිව එන්නම් කියලා කිව්වනෙ.. ඔන්න මුලින්ම බෑ කියලා කිව්ව නම් හරි.."

"උඹ ඉතින් කියන දෙයක් අහන්නෙ නෑනෙ.. අපේ අත්කට තියෙන අලි පඩත්තල කමමයි අඩුවක් නැතුවම උඹට පිහිටලා තියෙන්නෙ.. අම්මපා.. මේ සහතික ඇත්ත.."

"දැන් මොකක්ද මගේ තියෙන අලි පඩත්තලකම..?"

එකවරම කාමරයේ දොර දෙසින් අම්මාගේ කටහඬ ඇසුණි. මගේ සිදු මාමාත් ගල් කිල්ලන් සේ එදෙසට හැරුණෙමු. අප කතා කළ දේවල් කොතරම් දුරට අම්මාට ඇසුණේද යන්න හැක සහිතය.

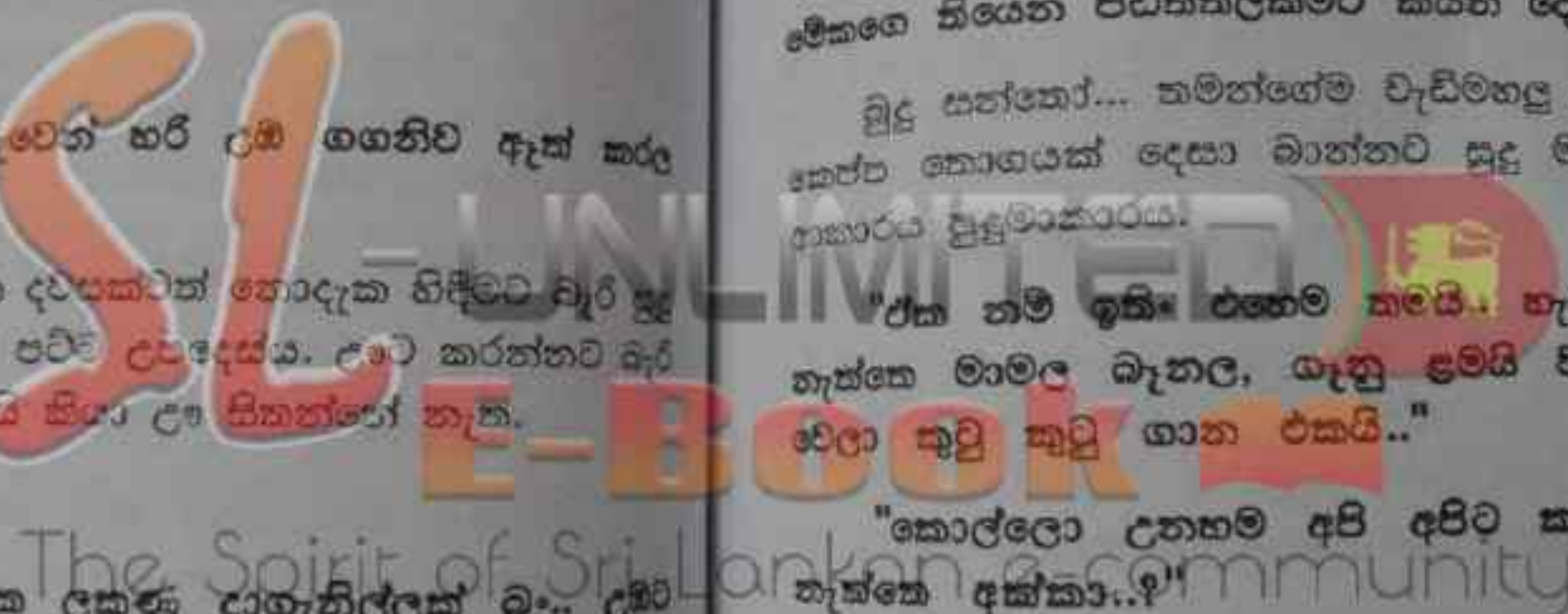
"ආ.. නෑ අක්කෝ.. මං මේ බිම්බරට කැගගත හිටියෙ දැන් ඉතින් රස්සාවකට යන්න කාලෙ හරිය, අම්මට කාත්තට තවත් මහන්සි කරන්න එපාය කියලා.. කොහෙද ඉතින් මේකගෙ තියෙන පඩත්තලකමට කියන දෙයක්වත් අහනවැයි.."

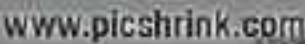
බුදු සන්නෝ... කමන්ගේම වැඩිමහලු සන්නෝදරියට මේ සා කෙරුණ කොහෙක් දෙසා බාන්නට සුදු මාමා දිරිමත්වී සිටින ආකාරය පිළිමකොරය.

"ඒක නම් ඉතින් එහෙම කමයි.. හැබැයි මට අල්ලන්නෙ නෑත්තෙ මාමල බෑනල, ගැහුණු මමයි වගේ කාමර ඇතුළට වෙලා කුටු කුටු ගාන එකයි.."

"කොල්ලො උනහම අපි අපිට කතා කරන්න දේවල්ද නෑත්තෙ අක්කා..?"

"කතා කරනව නම් කමක් නෑ.. එක එක මල ජරාව පටලවා ගෙන මේ ගෙදර හතර මායිමෙන් මේනාට එන්න බෑ තේරුණාද..? මං මේ දේවල් කියන්නෙ, එක්කෙනෙකුට විකරක් නෙමෙයි.. දෙන්නටම.. ඒක තේරුම් ගන්න.. හම්මෝ දෙන්නම කරන්න එන්න.. කෑම මේසට ඇරලයි තියෙන්නෙ.."





"ඇයි කියන්නෙ.. තනර සභාවේ කුණු ප්‍රැක්ටිසරයටත් එතානෙ බි.. දෙකක් නෑ.. අම්මා ඔක්කොම අහගෙන ඉන්න ඇති.. දන් ඉතිං මගේ කෑම කාඩ් එකක් අවලංගු වෙනවා.."

"බය නොවී තිටින... මං ලොකු අක්කව යෝජ
කරගත්තමි.."

සුදු මාමා කියන්නේ ආඩම්බරයෙනි. එහෙත් අපේ අම්මා තම
 ගේස් කිරීම කොයි තරම් සහනවූදායක ආර්යයක්දැයි මව් වඩා
 දන්නා කෙනෙකු නෑ.

සමූහයා ලක ලැස්ති වී පාර දෙසට ඇවිදගෙන ආ කවුත් මා
සිවියේ දෙහිසියාවෙහි. එසේ සවිස්තරවේද අපිට පහෙන් පමණක්
මාරින් සුදු මාරුවෙන් කොනකට බැලුවාය. එහෙත් ඇහෙන්න මස්
සිලෝ එකක් කපන් ගියත් කමක් නැතැයි කියාමින් විහිටා ගිය
ඉතිහාස සිවියෙහි.

මෙම පාර දිගේ යාමට හැකි වූයේ මද දුරකි. මහා
ඇගේ ගැටි නොගැටී වාගේ වාහනය නැවැත්තු ගෙඩි

පිතෘ මල් පොසුරක්ම පිරි ඇති සොදුරු වන දිනා බලෙන්
අත්තවත් ලෝබය. ගඟනිගේ මුවේ සිනහව විද්‍යාසෙන්ගේම තැනිවා
වාගේය. මෙම සිනාව නම් රාමුකර ලිහ කඩා ගත්තව් කරම්
වටිනාවාය.

"ඉයා මාව ගන්න ගෙදරටම එනවනෙ.. ඈ මට හිතුවා
ඉයා එන්න කලින් මගට එන්න.."

ගෙති එයට කිසිවක් කිවේ නැත. ඇය වාහනය පැදවීමේ තරය දෙසටය. යන්නේ කොහිදැයි අසන්නට හිතේ ලොකු උවණාවක් තිබූ නමුත්, මම ඉවසා සිටියෙමි. මා දැනගත යුතු දෙයක් නම්, ගෙති මා සමඟ එය කියනා බැව් මම දැන සිටියෙමි.

"සමබල භික්ෂුණ උච්චන්ද්‍ර මේ යන්නෙ කොහොටද කියලා..."

මෙ වටහට බැලීම. ඇස් ඉදිරිපිට තිබුණේ, රෝස මහඳිරිය
සොහොන් පිළිසරණ වැඩිහිටි නිවාසයයි.

"କ୍ଷାମ କରନ୍ତୁ ଭଗବତ୍ପତି ଶ୍ରୀ ପଦ୍ମନାଭ..."

මා ඇසුවේ විහිලුවටය. එතෙක් ගෙනි පුද්ගලයන් මෙන් මදය
බැලුවාය. මා කී දෙය ඇයට අදහාගන්නට බැරුවා වාණය.

"ඔ.. ඔයා කොහොමද දැනගත්තේ..?"

ගනිතේ ඒ ප්‍රශ්නයෙන්, ඇයට විවා පුද්ම වූයේ මාය. මේ



www.picshrink.com

මාන අවුලක්ද...? ගෙති හදන්නේ, මා මේ වයස්ගත මිනිසුන් අතර දමා යාමටද...? මගේ මුළු ඇතමි පණ නැතිවී යයි.

"දැනගත්තේ කියන්නේ, මං මගේ කටයුතු ආවරණ කිව්වේ.. ආ ගෙති.. මගේ හදන්නේ මාව මේක ඇතුළු දාලා යන්නද..?"

"ඔව්.."

"හත්තිලව්වේ.. මං එව්වරටම වයසට ගිහිල්ලද..?"

"වයසට යන්නම මිනද බිම්බො.. මේක ඇතුළට යන්න.. ආ.. මගේ කවදාවත් රෝස මන්දිරේ ඇතුළට ගිහිත් නැද්ද..?"

නැතැයි කියන්නට මම පුළුල්ව දෙසම මිස වැනිම.

"අපි එහෙනම් ඇතුළටම ගිහිල්ලා බලමුකො.."

මට ගෙතිව තේරුම් ගැනීමට අපිරුණ. පොඩි ගමක සමග යන්නට කියෙනවා යැයි ඇය කීවේ මේ ගමන ගැනද මෙය නම් මා සිහිනයකින්වත් නොදැන ආකාරයේ ගමනකි.

"මේ වයසක අය දැක්කකම බිම්බට මොකද හිතන්නේ.."

අපට මදක් එහායින්, සිටියෙන හා බැහැවල වාඩිවී තිබෙන මෙන්ම දෙතුන් දෙනා වයසෙන් එක් රොකට් සිටියේ කැබිට්ට් පිටිතයේ සැදූ සමය ගත කරනා වයෝවෘද්ධ පුද්ගලයින්ය.

"පව් කියලා හිතෙනවා.."

මම ඇත්තම කීවෙමි. පාරේ ගමන් කරන විට, මට පෙනෙන්නේ මවුන්ගේ මුහුණු විතරය. ඒ පසුව මට්ටමට ඇති දැවැන්ත තාප්ප නිසාය.

"ඔව් මොනවද හිතෙන්නේ..?"

"මේ වයසක අයගේ දරුවෝ කොහේ කොහේ ඇතිද කියලා හිතෙනවා.. තමන්ගේ අම්මල තාත්තල මේ වගේ අතරින් කරලා යන්න, ඒ ලෙසින්ට හිතක් පසුවක් නැද්ද මංද... නැබැයි ඉතිං මට මෙතෙම දේකුත් හිතෙනවා ගෙති.."

ඇය මදෙක ඇසිපිය නොහෙලා බලා සිටියි. මා කතා කළා වැඩිවත්දෝ යැයි මට සැක සිතේ. එහෙත් ගෙතිගේ දෙකොලෙහි වූයේ මා දිරිමත් කරනා ආකාරයේ මදහසකි.

"මේ වයසක අය, ගෙවල්වල ඉන්නවට වැඩිය මෙතන සංකෝසෙන් ඉන්නවා කියලා. මොකද ගෙවල්වල ඉදිදි බැනලා, ලේලිලා, දරුවෝ කරන කෙනෙහිලිකම් මෙතන මුකුත්ම නෑනේ.. අනික තමන්ගේ මට්ටමේ, තමන්ට සිද්ධ වූයේ දේට සමාන දේවල් සිද්ධ වූයේ අය තමයි මෙතන ඉන්නේ.. එහෙම හිතන්නොට එයාලගේ හිත්වලට වදාක් නෑ.."

"හරි පුද්ගලයි බිම්බො.. හරිම පුද්ගලයි.. මගේ හිතේ කියෙන ඒම තමයි මගේ මිය කිව්වේ.. ඒක නම් මාර සර්ප්පිත් එකක්.. ඇත්තමයි.. බලන්න මියාම මියයි මමයි හිතල කියෙන්න එකම විදියටනේ.."

රෝස මන්දිරයට ඇතුළු වූවාට වැරද්දක් වූයේ නැතැයි මට හැඟුණේ ගෙතිගේ ඒ කතාවත් සමගය. සිත අසන්නට ආසාවෙන් හිටි බොහෝ දේ ඇයගේ වචන අතර දැවී සිටියි.

"එන්න.."

ගෙති මට අඩ ගැසුවාය. හමුවන සෑම වැඩිහිටියෙකුටම



ඇය පැවි ඥාපුරු මන්දස්මිතයකි. තමාගේ වෙනත් ඉතා ඉහළ පුරුදු තුනක් බැව් නොබෝ වේලාවකින්ම මට අවබෝධ විය. මාත් සමග ඇය ඊතාවට ගියේ වැඩිහිටි නිවාසයේ පරිසාරය නොවසවය.

"අපි මේ කොහේද යන්නෙ..?"

මම මදක් හෙළිත් සිරුවේ ඇසුවෙමි. මට මෙහි අගක් සිට කේරෙන්නේ නැත. ඉදිකටුව පිටුපස ඇදී යන තුල සේ මමත් ඇය පිටුපසින් ඇදී යමි.

"නිමිබව නියෙන්නෙ තැම දෙයක් දිනාම හොඳට බලන ගමන්, ඒවා හිත ඇතුලට දාගන්නෙක.. ඒ කිව්වේ මක නියාගන්න එක.."

මට දැන් මං ගැනම මිඤ්ඤ වගේය. තැම දෙයක් දිනාම හොඳට බලන්න කියන්නේ, මේ ඉන්නා සියලු වයසක මිනිසුන්ම මුහුණුවල් මක කියාගන්න කියනා එකද..? එසේත් නැත්නම් මක කි රෝස මල් පිටි ඇති රෝස පසුරු ගන්න ගැනගෙන ගැනගෙන යන්නට වත්ද..?

"මිස්ට බෝධිනායක.. කොහොමද වැඩ කටයුතු..?"

මාත් ගහන්න ඇතුලු වි කිසිවෙක්, පරිසාරය නොවන්නේ ආකාර්යාලයටය. එකැන අවුරුදු පනහක් පමණ වන මිටි පුද්ගලයෙකු හා වයස තිස් ගනනේ වාගේ පසුවන කාන්තාවක් විය. කබඩ, රාක්ක, මේස, පුවු, ගයිල් හා වෙනත් බඩු බාහිරාදියෙන් ඒ කාමරය සමන්විත විය.

"ආ..! ගහනි මිස්.. හෙට එනකන්ම දැක්කෙ නැහෙ.."

තමාගේ සිතට තවත් සමහර, බෝධිනායක හමන් තැදිත් පුද්ගලයාත්, අර කාන්තාවත් වන වහා පුඩුවලින් තැබිට ගත්ත. ගහනි මේ වැඩිහිටි නිවාසයේ කවරෙකු විය තැසිද යන හැටිලි ප්‍රථම වරට මගේ සිතේ උපන්නේ ඒ මොහොතේය.

"ඒ කියන්නෙ මිස්ට බෝධිනායකගෙ ඇස් පේතවා අඩයි කියලද මට හිතන්න වෙන්නෙ..?"

"ආ..තෝ.. නෑ මිස්.. මට හොඳට ඇස් පේතවා.. මං මේ ගණන් හිලව් ටිකක් බැලන්ස් කර කරයි හිරියෙ.. එකයි එතවවත් දැනුණෙ නැත්තෙ..?"

බෝධිනායක පිළිතුරු දුන්නේ ඇස කරකව කරකවාය. ඔහු ගහනි දෙය බැලුවේද ඇස යටිති. ඒ බැල්මෙන්ම මට හසුව දිවෙව්වේ නැත.

"ගණන් හිලව් වල බැලන්ස් කරන්න දෙයක් තැන මිස්ට බෝධිනායක.. ලැබිව්ව ඒවයි වියදම් වෙව්ව ඒවයි හරියට ශ්‍රියල හදල කිබ්බ නම් ඉබේම බැලන්ස් වෙයි.. එහෙම හේද..?"

මාර්ට් හසුවු පුවත් ගෙඩිය මෙන් බෝධිනායක ඇඟරෙකු මිමි සුළුවෙමි. මිනිසාගේ මුහුණෙහිද ඇත්තේ අන්ත කට්ට කසිරාවක සතුමකි. බාහිර පෙනුමෙන් ඕනිසුන් මිනිසා අයෙකු නම් මේවැනි පුද්ගලයෙකු විහිලුවකටවත් තමන්ගේ තැනකට වැද්ද ගන්නේ නැත.

"ගහනි මිස්.."

එවර කටහඩ ඇසුනේ අප අසලම සිටි අර කාන්තාවගෙනි.

"මව් මල්කාන්ති.."



ඇය තැවේ යොදුරු මන්දස්මිතයකි. ගගනට මෙනන ඉතා සුදුසු තැනක් බැව් නොබෝ භවිලාවකින්ම මව අවබෝධ විය. මාත් සමග ඇය ඊතාවට ගියේ වැඩිහිටි නිවාසයේ පරිපාලන කොටසටය.

"අපි මේ කොහේද යන්නේ..?"

මව වදන් හෙමින් සිරුවේ ඇසුවේමි. මව මෙහි අගත් සිටත් කෙරෙන්නේ නැත. ඉදිකටුව පිටුපස ඇදී යන තුල සේ මමත් ඇය පිටුපසින් ඇදී යමි.

"සිමිකට කියන්නෙ නැම දෙයක් දිනාම හොඳට බලන ගමන්, ඒවා හිත ඇතුලට දාගන්නෙක.. ඒ කිව්වේ මතක කියාගන්න එක.."

මව දැන් මං ගැනම මතකය වගේය. නැම දෙයක් දිනාම හොඳට බලන්න කියන්නේ, මේ අන්නා සියලු වයසක මිනිස්සුන්ම මුහුණුවල් මතක කියාගන්න කියනවා එහෙද..? එසේත් නැත්නම් මම කඩ රෝස මල් පිටි ඇති රෝස පසුරු ගන්න ගැනගෙන ගැනගෙන යන්නට වන්නේද..?

"මිස්ට බෝධිනායක.. කොහොමද වැඩ කරවුණු..?"

මාත් ගගනින් ඇතුලු වී කිහිපයේ පරිපාලන කොටසේ වූ කාර්යාලයටය. එතැන අවුරුදු පනහක් පමණ වන මිටි පුද්ගලයෙකු හා වයස තිස් ගනනේ වාගේ පසුවන කාන්තාවක් විය. කඩි, රාක්ක, මේස, පුවු, ගයිල් හා වෙනත් බඩු බාහිරාදියෙන් ඒ කාමරය සමන්විත විය.

"ආ..! ගගනි මිස්.. ගෙට එතකන්ම දැක්කෙ නැතේ.."

ගගනියෝ පුද්ගලයන් සමගම, බෝධිනායක තමන් හැඳින්වූ පුද්ගලයාත්, අර කාන්තාවත් වහ වහා පුටුවලින් නැගිටි කන්ත. ගගනි මේ වැඩිහිටි නිවාසයේ කවරෙකු විය හැකිද යන ගැටලුව ඉවම වරට මගේ සිතේ උපන්නේ ඒ වෙනෙහිමය.

"ආ කියන්නෙ මිස්ට බෝධිනායකගෙ ඇස් පේතවා අඩුයි කියලද මව හිතන්න වෙන්නේ..?"

"ආ..පෝ.. නෑ මිස්.. මව හොඳට ඇස් පේතවා.. මං මේ ගණන් හිලව් විකක් බැලෙත්ත් කර කරයි හිටියෙ.. එකයි එතවත් දැනුණෙ නැත්තෙ..?"

බෝධිනායක පිළිතුරු දුන්නේ ඇස කරකව කරකවාය. ඔහු ගගනි දෙස බැලුවේද ඇස යටිති. ඒ බැල්මෙන්ම මව අසුරු දිවෙව්වේ නැත.

"ගණන් හිලව් වල බැලෙත්ත් කරන්න දෙයක් නැත මිස්ට බෝධිනායක.. උඩවිට ඒවයි වියදම් වෙව්ව ඒවයි කරයම් ලියල හදල කිඩ්ම නම් මේ බැලෙත්ත් වෙයි.. එහෙම හේද..?"

ගිණිට හසුවු පුවත් ගෙඩිය මෙන් බෝධිනායක ඇඳිරෙනු මේ පුවුවේ. මනිසාගේ මුහුණෙහිද ඇත්තේ අන්ත කට්ට කපිරවන පෙනුමකි. බාහිර පෙනුමෙන් මිනිසුන් මනිනා අයෙකු නම් මේවැනි පුද්ගලයෙකු විහිලුවකටවත් තමන්ගේ තැනකට වැද්ද ගන්නේ නැත.

"ගගනි මිස්.."

එවර කටහඬ ඇසුනේ අප අසලම සිටි අර කාන්තාවගෙනි.

"ඔව් මල්කාන්කි.."



"සමහර දවස් වලට කැමි බාරගන්නා දය, කැමි බාරගන්නා නැ.. එකකොට මෙකෙත් තමයි උයල දුන්නො.."

"ඒකෙ ප්‍රශ්නයක් නැ.. කැමැයි උවමනාවෙන්ම කැමි වරද්දනව නම්, ආයෙ මොනම හේතුවකටවත් ඒ අයට මෙකෙත්ව කැමි දෙන්න ඉඩ තියන්නෙතො.. තේරුණොද.. මෙතන ඉන්නො, පීටිනේ අවසාන කාලෙ ගත කරන අතිශය මිනිස්සු.. ඒ අයට, මොන හේතුවක් හින්දවත් බඩහිත්ත තියන්න බැ.."

මේ දැන් මා ඉදිරිපිට ඉන්නේ, මාත් සමග විසිදුණත් කෙළිදෙලෙන් ඉන්නා ගගනිමදැයි මට සැක පිනේ. නැත. මෙකෙ සිටින්නේ තනිකරම පාලිකාවකි. වෘත්තිය මට්ටමින් දෙවැනි හසුරුවාලිය හැකි පිරිස තරුණියකි.

"හොඳයි මිස්.."

බෝධිනායකත්, මල් සාන්තිත් කීවේ එකවරවලිය. ඒවා මමත් ගගනින් පැය බාගයක් සමග වුල් රෝස මහදිරයේ කරත් ගැසුවෙමු. හොඳ විවිභායෙන් තියනවානම් නිරිතය වාරිකාවක යෙදුණෙමු. එහිදී කුසලිය හා වැස්සයි පදනම ගතවත් සුර්ණ අධික්ෂණයට හසුවිය. ඒ අතරතුරේදී හමුවූ වයෝවය අම්මලා හා තාත්තලා සමග සුභද්‍ර පිළිසදරවල් වල දෝරවත් ගගනි අමතක කලේ නැත. ඇත්තෙන්ම මා සිටියේ ඇය මිනිස් අන්දමන්ද වූ සිතෙනි.

"බිම්බට මොකද හිතෙන්නෙ..?"

නැවතත් වාහනයට නැග ගත් පළමු විනාඩියේදීම ගගනි මගෙන් ඇසුවාය. ඇයගේ මුහුණේ මද වේශයකර බවක් දිස්වෙයි. එය එක දිගටම නතර දිග් බාගයේ ඇවිද ගිය නිසා වන්න අ..

"මට කැමි ඒවා තියන්නම්.. ඒත් ඊට කලින් මො එක කියන්නොත්, මියයි රෝස මහදිරයි අතර පියෙත පිටින්නේම මොකක්ද කියලා.. හැමෝම මියට ගරු කර මො එකත බොස් වගේ හිතලනෙ.."

"මො හිතපු දේ හරි බිම්බො.. මො පිළිසරණ වැඩිහිටි නිවාසෙ කැමි තඩත්තුවක්ම කරන්නෙ අපේ පැමිලි එකෙත්.. කන්න, බොන්න දෙන එකෙතූත් බොනොම් විංගයි මො පිටින් ඉන්න මිනිස්සු බාරගන්නො.. ඒ බාරගන්නත් වැඩි හරියට කෙරෙන්නා තියල මොට තේරෙන්න ඇතිනේ.."

"අති.. කැමි වැඩක්ම මියාල කරනව නම්, මො දෙහිවලා හර අතපසු වෙන වැඩෙත් මියාලම කරනම් හරිනෙ ගහි.."

"මො තියන්නෙ මො කැමි වැඩෙත් බිම්බො.. මිනිස්සු කමත්තෙ උපන්දිනවලට, අපල කාලවලට, මේ රෝස මහදිරේ කන්න වයසක අයට කැමි වෙලක් දෙන්න අපත් ඉල්ලනවා.. ඒ ඒ වගේ දෙකට බැ තියන්න බැනේ.."

ගගනියේ පතානින් මම කෙරෙත් දේ තේරුම් ගෙමි. මේ වැඩිහිටි නිවාසයේ සියලු තට්ටුකු, කරණ පිද්ධවෙන්න ගහිලාත් අනුකූල යටතේය. කොටින්ම මේ රෝස මහදිරයේ තිල ලත් කාකරුවන් එන්නේ ගගනිලාය.

"අති.. ඇයි මාව රෝස මහදිරේ එක්කත් මියේ..?"

වාහනය පදවනා ගමන් ගගනි කෙලින්ම මදෙස බැලුවාය. ඇත් වුවේ වූ සුපුරුදු මදහස නොහැකි කාමත් රැඳී පැවිහිනි.

"බිම්බට හිතාගන්න බැරිද..?"

"මි.. හු.."



"හොඳයි.. එහෙනම් බිම්බා ඒ කියන්න ආපදා වලට හිටපු ගැහු කෙනයි පිරිමි කෙනයි ගැන, හිතකර දෙයක් වගේම හිතපු දෙවලක්.."

ගෙනි ඔය අසන්නේ මල්කාන්තිත්, බෝධිනායකත් ගැනයි.

"ඒ දෙන්නම් එකෙක්ට හරියන්නෑ ගෙනි.."

"ඇයි ඒ..?"

"මේ වගේ තැනකට කියන්න මින බාහිර සිද්ධිකම් ද දෙන්නගෙන්ම මං දක්කෙ නෑ.."

"ඒ කියන්නෙ..?"

"ඔයාගෙ, ඔයාලගෙ ගැමිලි එකේ යටතෙ ඉන්න අය ගැන මං මෙහෙම කියනෙක හරි නෑනො ගෙනි.. අපි ඔය කතාව නවත්තමු.."

තාර තාර අයිනටම කර ගෙනි වාහනක් එකවරම තත් කළාය. ඒ සුදු මුහුණේ දැන් වූයේ තරවටුවක හැඟීමකි.

"කවුරු යටතෙ හිටියා උනත්, මං ඒ ප්‍රශ්නෙ ඇහුවේ මගේ හොඳම යාලුවා ගෙන්... බිම්බට තේරුණොද..?"

ගෙනි කියන්නේ බණ්ඩාරනායක තවුකාර ප්‍රන්නාන්සේගේ දෝණියැන්දා බැව් මට සිහිවන්නේ ඔවුනි වෙලාවල් වලටය. ආ මාව දැන් දමා ඇත්තේ ඇගේ හොඳම යාලුවා නනතුරේය. දැන් නම් මේ අසරණ බිම්බට, විහිදුවකට වත් ගෙනිගෙන් යාලුවෙක්ට අකා, එකකිය එක්වෙනියා වෙන්නට බැරිය. මා දැන් ඇගේ බෙස්ට් ෆ්‍රෙන්ඩිය.

"මං ඔයාගෙ හොඳම යාලුවා නම්.. එකකොට දිලාරා..?"

"ආ.. ඔයා මගේ ගැහු යාලුවොත්ගෙන් හොඳම යාලුවා.."

"එකකොට මං පිරිමි යාලුවොත්ගෙන් හොඳම යාලුවා.."

"නෑ.."

"එහෙනම්.."

ආයෝග් මේ බිම්බාගේ පසුවේ බලාපොරොත්තුවේ කණ්ඩාදාරි එළි දැල්වී එයි. ගෙනි කියන්නේ මොනවාදැයි මේ කට ඇරගෙන අපාගෙන සිටිමි.

"ඔව් පිරිමි යාලුවා කවුරුවත් නෑනෙ බිම්බා.. ඉන්න එකම යාලුවා ඔයා.. ඉතිං නිතරහයෙන්ම ඔයා එක හමයි.."

මගේ සිත සැනසේ.. ගෙනිගේ ඒ වචන වික මට හොඳවම ඇතිය. ඇයට බෝයි ෆ්‍රෙන්ඩ් කෙනෙක්ද නෑ. මා හැරුණු කල බෙස්ට් ෆ්‍රෙන්ඩ් කෙනෙක්ද නෑ. ඒ කියන්නේ, මගේ බලාපොරොත්තුවේ කණ්ඩාදාරි එළි කවත් දීප්තිමත් වෙත හැටි ගෙ ලගම බවය. බලාපොරොත්තු සුන්කර ගැනීමට තවම කාලය ඇවිත් නෑ. මේ අතිං සක බිම්බට, උඩ ඉන්නා තිස්සත් කෝටියත් අඳියත්ගේ පිහිට ලැබී හෝ ගෙනිගේ ආදරය හිමිවෙතවා නම් ඒ ඉතල ශ්‍රෝතිතුරු සැපයක්ද නෑ.

"ඉතිං.. අර පෝඩුව ගැන මට කියන්න.. ඔයා ඔය කියන දෙවල් මට හුඟක් වටිනවා.."

"එතන පිරිමි කෙනා නම් ලෝක කපටියෙක් කියලා මට හිතුණා.. අර ගැහු කෙනා එයාට සපෝර්ට් කරනව ඇති.. ඔයාලා වැඩිහිටි නිවාස පරිපාලනය ඔර දිලෙ



තමා ඒ දෙන්නට නම්, මයිට් වියා, මොකක් වෙත ගත්තා ඒ බැලුවොත් හොඳයි ගෙති.. මොකද ම. දන්නා දෙයට, මින දෙයක් ගැන හොයල බැලුවො නැත්නම් ඒ අදහසට යනවා.."

මම ගෙති දෙය බැලුවෙමි. ඇයගේ මුහුණ සම්පූර්ණ සිනහවකින්ම පිරී තියේ. මගේ පිත්තය ඇයගේ සිනාව වැඩි දුර බැටි එකෙන්ම මම වටහා ගනිමි.

"මයා නම් වොස් බිම්බා.. වැඩේ කියන්නෙ.. මව දනෙන දේවල් ඒ විදියටම මයාවත් දැනෙන්නෙ කොහොමද මදා.. ඇත්තටම මගේ හිතෙන්, මය බෝධිතායකයි, මල්කාන්තියි ගැන කියෙන්නෙත් මයා මය කිව්ව ඒවම තමයි.. මෙතන මොකක් හරි වඩාවක් යනවා කියලා වෙනිකමට වගේ හිතෙනවා.."

"ඉතිං මය ගැන තාත්තට කියන්න බැරිද..?"

මම අනවශ්‍ය ප්‍රශ්නයක් ඇසුවෙමි. ගෙතිගේ ඇස් ලොකු විය. ඒ ලොකු ඇස් වලින් බලාගෙනම ඇය මගේ අතින් අරගා ගන්නාය. මගේ ඇහෙන්නෙමි පිටුපසේ මටත් හොරාවය. මො ඇත් බෙස්ට් ග්‍රෙන්ඩ් නම්, ඒ විදියට ඉන්නට දෙන්නේ නැතිව මේ විදියට අරහෙන් මෙතෙන් අල්ලන්නට යාමෙන්, ඉතා ඉක්මනින්ම ම ඇයගේ එකසිය එක්වෙනියා වීමට ආයන්න වන බැව් ඇයට කියන්නේ කෙසේද..? බලාගෙන ගිය කල හැම අතින්ම අසරණ මාය. ඇයට ආදරය පිළිබඳව සිතුවිල්ලක්වත් නොවී, මා ආප් පිළිබඳ ආදරයකින් සිත පුරවා ගෙන හිඳිම කුමනාකාරයේ දුක් දැයි ආයෙ කාටවත් පහදා කිව යුතුව නැත. ඒ අත්දැකීම ලැබුවේ හිත වේදනාවෙන් වියරු කරවනා යොදුරු දුක හොඳින්ම හඳුනයි.

"තාත්තලි හිතන්නෙ අමුතු කාලෙටනෙ බිම්බා.. මය බෝධිතායකයි, මල්කාන්තියි දෙන්නම් වැඩට ගත්ත තාත්තා.. ඉතිං එයා ගත්තු දෙන්නෙත් හරි නෑ කියල ම. කියනෙත්, එයා සලකන්නෙ මදිකමක් විදියට.. මයාව තේරුණාද බිම්බා.. ම. පැටලිලා ඉන්න තැන.. හිතට හැමදේම දැනෙනවා උනත්, මට ඉවසන් ඉන්න වෙලා.."

ගෙති කිව් හැම කතාවම මේ බිම්බා ඉස් පියුගින්ම ප්‍රසිද්ධත්තවා වුවත්, මය දැන් කියූ කතාව තම අම්මා මුත්තා පිටත් පිළිගන්නේ නැත. ඇයගේ හිතට හැමදේම දැනෙනවා නම්, මේ බිම්බා ඇයට බොක්කෙන්ම ආදරේ කරනා වගත් දැනෙන්නට මිනෑය.

"මයාගෙ හැමදේම තීරණය කරන්නෙ තාත්තද..?"

මම තවත් අනවශ්‍ය ප්‍රශ්නයක් ඇසුවෙමි. මා වඩාත් ආසා කරනා බැලීමෙන් ගෙති මදෙක බැලිණාය. මේ සමයට සියලු දෑම මෙලෙකින්ම නිබියදි මම ඒ බැලීමේ බෙදි සිටින්නට සිතෙයි.

"හැමදේම නෙමෙයි.. හුඟාක් දේ.. ඒත් මට අවශ්‍ය දේ මට මින විදියට කරගන්නවා.. ඒත් මේ වැඩේ මගේ දෙයක් නෙමෙනෙ බිම්බා.. මට මේකට අකදාන්න වෙන්නෙ ටිකක් දැනින් ඉදගෙන.."

ගෙතිගේ ඒ වචන ටිකක් හතර දිග්බාහාවම හිතන්න බොහෝ දේවල් තිබිණි.

"අපි මොනව හරි කරමු ගෙති.."

"මොනව හරි කිව්වෙ..?"



පිතෘත් සල්පනා කරන්නම්. යොවු රැඳී කරන්නා වෙයි.."

"මියා හරි හොඳයි බිම්බා.."

ගහනි වගේ කොන්ඩිය, සිංගස් විතර අවුල් කරමින් සිටියා. ඇයගේ ඒ හැසිරීමට නම් මා කැමතිය. එවිට ඇය පුංචි කෙල්ලක වාගේය. පුදුමාකාර සොඳුරු වටපිටාවක් ඇයත් මාත් සිටිනා මේ පුංචි වටපිටාවේ නිර්මාණය වේ. එය සදාකාලයටම සිතේ තබාගෙන දුක් විඳින්නට හෝ පසු කැවෙන්නට මේ බිම්බා සුදානම්ය. සිතේ උපන් කුලුණුල් ආදර හැඟීම වෙනුවෙන් බිම්බාව දෙවියෙන් ලැබෙන අනෙකුත් කතාගය එයය. ඒ සඳහා මා දැන්ම පෙවී අවසන්ය.

* * * * *

ගෙට ගොඩවු ඇසිල්ලේ මම කාමරයට එවුණෙමි. මගේ ඇඳු බඳාගෙන, මහා මුරුග දැවැන්තයා සේ සුදුමාමා තිදයි. මම සැනසුම් සුසුමක් හෙලුවෙමි. එළක් නම් සුදු මාමා පොරක් සේ නිවසට වී සිටියි. නිමල්කා සොයා කොහේවත් යොස් නැත. සියලු සිදුවීම් පසෙක තබා මට මතක් ප්‍රතිස්ථාපිත දැනේ. දන් ඉතිං, නිමල්කා සුදු මාමාගේ පසු පස පැත්තට වැද වැද එන්නට සිදුවනු ඇත.

"බිම්බර.. සිංගස් මෙහෙට එන්න."

මම හැරී බැලුවෙමි. අම්මා හිසින් මට අඩ ගසයි. සුදු මාමාට නිස්කලංකයේ නිදා ගන්නට ඉඩදී මම කාමරයෙන් එළියට ආවෙමි.

"කොහෙද ගියේ..?"

අම්මාගේ අත් දෙක ඉතෝය. මුණෙහිද මෙලෝ සංසාරයක

පිරිසාවන්න කමක් නැත. එතනොට නම් හොඳ නැති බැව් සිතියමක් තුඩා මොළේට දනටමත් කේරී අවසන්ය.

"මං ලයිබරි එකට ගියා.."

"කාත් එක්කද..?"

"හත්.. හත්.. හා.. මං කාත් එක්ක යන්නද අම්මා.. මං පට්ට තනියම ගියේ.."

අර පිත්‍රපට්ටල, වෙලි නාට්‍යවල ප්‍රධාන නළුවා දමන වෙලේ වගකුවකට නැති ආකාරයේ සිතාටත් පාමින් මම දැන් දෙපසට විහිදුවෙමි. මගේ අනභිතවනීය රංගාවලෝකනයෙන් අම්මාගේ අරදුටු ගති පැවතුම් සරෙන්ඩර් වනු ඇත. එතෙක් මේ ඉන්නේ මගේ අම්මාය. වෙන අම්මලා පුතුන් ඉදිරියේ සරෙන්ඩර් වුවත් මේ අම්මා සම් එයේ නැත. ඒ ගැන නම් මට අත්දැකීම් හැටහුවාමාරක් ඇත.

"ඔව්.. ඔව්.. පට්ට තනියම.. හත්.. හොර පුස්තකයා වගේ මෙතන ඉඳන් පයින් ගිහින්, මඟදි නැගෙන තැනැති බණ්ඩාරනායක උන්නැහේගෙ දෝනියන්දූගෙ වාහනේ.. ආ.. බිම්බර පුතේ.. මියාගෙ ලුණු ගොරක මදි මාව තම්බන්න.."

හුවා කාසිය වටලප්පනුයි අර කිරිකොදියි සිටිවදු.. ඒ කියන්නේ ජීවිතේට මැව් වෙන්තෙ නැති දෙයක් කන්න සිටිවා වගේ මං ඇඹරිලා ගිය හැටි, ආයේ කියන්නට උවමනා නැත. වෙන එකෙක්ගේ නම් හතර විලි ලැජ්ජාවේ පණ යනවාය. එතෙක් වරුණයා සේම මාද ලැජ්ජාව බෙදන දවසේ කොහේ හෝ වලක් බසිමින් සිටින්නට ඇත. මේ සියලු අවනවු නිස්කාරයේ පත්තු වී එන්නේ ඒ නිසාය.



www.picshrink.com

The Reader's Place

forget me not

"ආ.. ඔව්.. ඔව්.. එකෙක් එකක් උනා තමා.. ඔහු ටිප්ට් එකක් දුන්නා ලයිබරියා කොට.."

"හා.. ඒකක් එහෙමද.. දන් ඔය ටිප්ට් දීමෙයි.. මෙතේට බඩගාන එකෙයි තේරුම් මොකක්ද කියලා මට විංගක් කියනවද..?"

"අම්මා..! ආ.. ආ.. ආ.. ඔයා මේ මොනවද කියන්නෙ.. ගෙති මගේ බෙස්ට් ෆ්‍රෙන්ඩ් අම්මා.. එයා මාව බලන්න එන එකේ වැරද්දක් නෑනෙ දෙයියනේ.. අනික ගෙදර එන යාලුවෙක්ට එන්න එපා කියන්නද අම්මා.. ආ.."

"කොල්ලෙකුයි කෙල්ලෙකුයි හොඳම යාලුවෝ වෙත කතාවක් මං මගේ අම්මා මුත්තා කාලෙවත්, මේ කාලෙවත් අහල නෑ බිම්සර.. ඕවා මහ විකාර කතා.. මං තම කියවවත් ඕවා පිළිගන්නෙ නෑ.. හොඳයි බණ්ඩාරනායක අද්වකාත් උන්නෑහූ දන්නවද දෝනියන්දෑ මෙතේ යාලු එනවා කියලා.."

"නූද්ද කොහෙද..?"

"නූද්ද කොහෙද නෙමෙයි.. දන්නෙ නෑ.. ඒකකො දන්න බිම්සර මං ඔයාගෙ අම්මා.. ඔයාගෙ ලොකු වෙනසක් දවස්වල මට පෙනවා.. ඒකයි මං මේ හාර හාර දොර අහන්නෙ.. ඔය බණ්ඩාරනායකල මහ වස නපුරු මිනිස්සු ඔය යාලුකම් ටිකක් සුළුවෙන් කියා ගත්තොත් හොඳයි.. නැත්නම් ඕවා අත්තිමට කොහෙන් කෙලවර වෙයිද කිය කවුද දන්නෙ.."

අම්මා කියන දේවල් සෙට්ටිකේට් ඇත්තය. එහෙත් ඒවා හේ

කුඩා මොළේට යන්නේ ඉතා සුළුවෙනි. ඕනෑම තෙමේ ලෝකය පෙරහෙට්ටා කිවත් මම ගෙති හා යම්බන්ධය අත්හොත්මි. එය හේ පට්ට පරම අධිෂ්ඨානයි.

"අපි වගේ සුංචි මිනිස්සුත් එක්ක, බණ්ඩාරනායක උන්නෑහේගෙ දෝනියන්දෑ පෑහෙන්න එතකොට, හිතන්න හුඟක් දේවල් කියෙනවා බිම්සර.. අපි අපේ තරම් දැනගන්න ඕන.. බණ්ඩාරනායකලගෙ රාජ උෂ්ණේ වැදිලා ඇතු හිඬකන වැටුණහම, ඕවා මුකුත් ඔයාට පෙන්නූ බිම්සර.."

"ගෙති හොඳ යාලුවෙක් අම්මේ.. එයාගෙ ඔය ලොකු කම් මුකුත්ම නෑ.."

"අයිගෙ.. මං ඔයාට දක්කා.. පිළිසරණේදී.."

ආට් ක්ලාස් ගොස් ගෙට ගොඩවු තංගිගේ කට්ට රබර් දැමෙත් හෝ ඔබා ගන්නට මට වෙලාවක් තිබුණේ නෑ. අම්මා වහා මතෙය බැලුවේ මිනීමරු වෙලාවේද ස බලනා බැල්මෙන්ය.

"පිළිසරණේ.. මොන පිළිසරණක්ද දුටු..? අයිගා දැන් සිටිවේ පබ්ලික් ලයිබරි ගියා කියලා.."

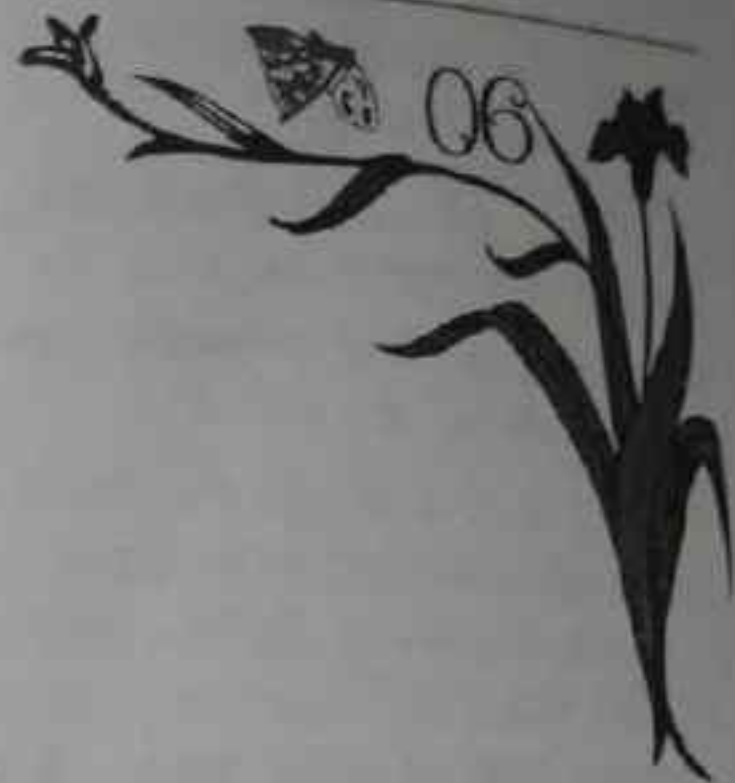
දැන් ඉතිං පවදුරටත් බොරුව පත්තු කරන්නට ගියහොත් මට උල්ලා කන්නට වෙන්නේ අවිච්ඡාදිමි. නංගි තවත් මොනවා හෝ කීවේනිත් මට බඩුම කමාය. ඊට පෙර බිම්සර අස්සර විය යුතුය.

"මේකයි අම්මා උනේ.. පිළිසරනෙ බාරව සියෙන්ගෙ ගෙතිලාවනෙ.. එයා පොඩ්ඩක් ඒකට ගොඩවුණා.. මාත් ඉතිං වුට්ටක් එකත බැස්සා.."

"ආ.. ඔව්.. ඔව්.. ගෙති අක්කක් හිටිය තමා.."



www.picshrink.com



මගේ වෙලාව නම් ඉන්නේ රුද්ධවම නොසිටින බවට
 පිළිවින්නේ අකාලයේ මියාදෙන්නටය. නැතිව රැවුමක් දෙසක්
 යා කරමින්, මම හිමිත් පිරුවේම කාමරයට ආවෙමි. සිදු මාමා
 නිසියදිත්, මේ පට්ට මද්දනනේ, මා තට මෙතරම නොපිටි වැඩි
 කරන්නට දෙයක් නැත. ඇදගෙන සිටි ඇඳුම පිටින්නම මම සිටි
 මාමා ළහිත් ඇලවුණෙමි.

* * * * *

පසුවද්දා මම උදෙන්ම ලක ලැස්සි වීමි. ගහනි අදත්
 උදේ පාන්දරම එනු ඇත. රෝස මන්දිරයේ ඇතිවී ඇති අවුල
 විසදනා හැටි ගැන මම රැ තිදි මරාගෙන සිතුවෙමි. ජලාත් පිට
 ජලාත් කිපයක්ම ගැසු වුත් ඒ කිසිකමක් හිතට හරි සියේ නැත.

"මොකෝ උඹ උදේ ඉදන් මග බලන් ඉන්නෝ..?"

මගේ වෙනස මුලින්ම හසු වූයේ සුදු මාමාවය. වෙලාව දහස
 පසුවෙලාත්, ගහනි නොආ නිසා මා සිටියේ කණස්සල්ලෙනි. ඒත්
 ඒ බවක් සුදු මාමාව පෙන්වා, ඔහුගේ බයිටි එකක් වීමට මගේ
 කැමැත්තක් නොවීය.

"මෙ.. මෙ.. වරුණයා එනව කිව්වා.. කොහෙදෝ මල දානෙක යන්න.. ඒකයි.."

"අතේ නිකම් පලයං බං යන්න.. උඹ හදන්නෙ මෙ සිදු වුණු පොඩි කරන්නද..? ආ.. උඹ දැනගනින් බිමිබො.."



www.picshrink.com

ඳ ද මේ තත්වයට ඇවිල්ල ඉන්න තැනක් කරගෙන තියලා.."

"හරි.. හරි.. ඉතිං ඕකට මග කරමි ලොකු කතා කියන්න ඕන නෑනෙ.."

"ලොකු කතාවක් නෙමෙයි.. උඹ මග බැහුවේ ගෙඩි එතකං.. මොකද මං හරිද..?"

කාට බොරු කලත් සුදුමාමාට බොරු කළ නොහැක. අනෙක් කරුණ නම්, උවමනා දේ පමණක් අසා ඉන්පසුව නිහඬව ඉඳිමින් පවතින පුරුද්දක් සුදු මාමාට තියෙන එකය. මම මුතුන්වෝ නොකියා හිටුව වැනුවෙමි.

"උඹට දැන් තේරෙනවිද බිම්බා.. මං නිමල්කාරි නොබලා මේ ඉන්න ඉදිල්ල කොට් කරමි හේමක්ද කියලා.."

සුදු මාමා කිව්වත් නොකිව්වත් මම ඒ බැටි මේ වැඩේ හඳුනාගෙන සිටිමි. පසුගිය දවස්වල මා පාරක් සේ සිටින මුහුණ පට්ට වැඩකරු සුදු මාමා බැටි මම දැන් දකිමි. වෙන මුහුණ උවමනා නෑක. කමාගේ කරමි පොත්වා මේ ඉන්නා ඉදිල්ල මැක්සා හේමකි.

"අපි ඉතිං මේ සබ්පේක්කට එකට ආවුනිකයිනෙ."

"ආවුනික, පරිනත මගුලක් ගැන නෙමේ බං මං කිව්වෙ. මේ ආදරේ කියන කතන්දරේ ඇතුලෙ කියෙන වැදගත්ම දේ තමයි තේරුම් ගැනීම. විශ්වාසය කියනදේ එන්නෙ රිහාවි.. මොකද කෙනෙක්ව තේරුම් අරගෙන එපැයි ඒ කෙනා විශ්වාස කරන්න.."

සුදු මාමා ආකාර මට ධර්මය කියා දෙන්නට එයි. මම දැන් පියා ගම්. මගේ සිතේ මැවෙන්නේ ගහනිගේ හුරුකල් සිදු වීමය. එය කොතරම් පිං පාට දැයි සිතන්නට මම නොයමි. එය කාලය කා දැමීමකි. ගහනි කොහොමත් පිංවත්තය. සිදු මාමා තවත් හොඳවාදෝ කියනවා මට ඇපේ. එතෙක් ඒ හොඳවාදැයි මම නොදනිමි. මා සිටින්නේ ගහනි හා එකතුව දැවුණිස පිහින ලොවක සැරිසරමින්ය.

* * * * *

දවස් දෙකක් එක සිරුවට ගෙවී ගියේ, ඒ තැත්ත බලා මේ තැත්ත බලන කලය. ඒ දවස් දෙක තුන මා කළ කිදු මොනවාදැයි මමවත් නොදනිමි. ගහනි දැන් එකැයි, දන් එකැයි සිතා උණ බම්බු ලී ගේට්ටුව දෙස මා දස දහස් වරක් බලන්නට ඇත. එතෙක් ඒ හැම බැල්මකින්ම මා ලැබුවේ අන්ත පරාජයකි.

"මොකෝ.. උඹ ගෝන්දු මාන්දුවෙලා.."

සවස් වරුවේ මුණ කට පොදාගෙන, රවුලද කපාගෙන මහුස්සයෙකු සේ සිටිනා සුදු මාමා, මගෙන් අසයි. ඇත්තටම මා තම මල පෙරේතයෙකු වාගේය. උදේ මුණකට සේදුවාට පසුව, මගේ මුහුණේ කට්ටි වතුර පොදක් ගැටුණේ නෑක. එසේ ගහන්නට මම උවමනාවක් නෑක.

"ගහනිගේ ආරංචියක්වත් නෑනෙ සුදු මාමේ.. කවිදාවත් ඕනොම දවස් දෙක තුනක් නැවත් ඉන්නෙ නෑනෙ.."

සුදු මාමාට කෙබර හලා මට අත්වන සෙක්ක් නෑක. මා ඇත්තම කියුවේ එබැවිනි. සිතට දනෙනා මේ සුදුමාකාර සංකෘතුව හැඟීම, සිත නොමරා මරයි. මෙවැනි අල්පේවට තක්කාස් ලීන් පෙර කිසිම කාලයක මගේ ජීවිතයට උදාවී නොමැත.



www.picshrink.com

"එක නම් අවුලක් තමයි කිව්වා.. මේ රටේ රජයක් තිබියදී.. ගහනියි උකියි රණසිංහ උතා වත්ද කියලා.."

එක්ක රණසිංහ වෙන්නෙ... එහෙම රංචුවෙලා එක දවස හරි, තේ අස්සට වෙලා ඉන්න පුළුවන්ද..?"

"හරි. හරි.. බං.. ඒකට ඔය තරම් ලකෝනි ගහනියි නිකුත්.. හෙමිට කියපං.. මට මිවා හොඳට තේරෙන්නවා.."

"ගහනියට මුතුන් කරදරයක්වත්ද දන්නා.."

"එහෙමම හිතන්නත් බෑ කිව්වා.. සමහරවිට තොරතුරු හරි වුත් එකක්වත් ගියාද දන්නානෙ.."

"මගේ හිත පුදුම විදියට අවුල් වුණ මාමේ.. මොහොමාමහරි ගහනිය බලන්නොහ.. අදට දවස් තුනක් අසනීපයක්වත්ද දන්නා.."

මම කියාගෙන කියාගෙන ගියෙමි. පුදු මාමා මගේ පිටියේ නපුරු සතෙකු දෙය බලනවා බුලුමෙන්න.

"ගහනියට නම් අසනීපයක් නැතුව ඇති.. ඒත් උඹ හිත අසනීප වෙලා වගෙයි.. උඹට මතකද මං උඹට කලින් කිව්වා.. හැම අසනීපෙකටම වැඩිය මේ අසනීපෙ බරපතක් කියලා.. ආ කිව්වා.."

"මට මිවා මතක නෑ පුදු මාමේ.."

"එහෙනම් අසනීපෙ සර්ව සම්පූර්ණයි. අඩුවට කිව්වා ඔය අමතකවීම විතරයි.. හොඳට මතක කියාගනි. කිව්වා වෙන අසනීප නම්, අතක් පයක් කපල හරි ලෙඩා බේරෙන්න."

පුළුවන්.. ඒත් වෙනස්ද එහෙම බෑ.. මුළු ජීවිතයම විතර වෙනවා.."

"මට ඔය බයිල වැඩක් නෑ බං පුදු මාමේ.. හිත හදෙන්න දෙයක් කියපං.. මොකක්ද පුදු මාමේ.. උඹලත් මාමලද..?"

"උඹ මට දවස් තුනකට විතර කලින් කිව්වා, නිමල්කාව වැඩිය දෙන්න යන්නෙ නැතුව, පාඩුවේ පැත්තකට වෙලා ඉඳපං කියලා.. දැන් ඒකම මම උඹට කිව්වොත්..?"

"පුදු මාමේ මේ.. මගේ ඔපුව අවුල් වෙලා ඉන්න වෙලාවේ කුණුතරුප කතා කරන්නෙපා.. උඹට හිතක් පපුවක් නැද්ද බං.. පසුගිය ප්‍රශ්න පත්තර වලට මගෙන් උත්තර නොයන්න යන්නෙ.. පෝරුම් ගනි.. උඹෙයි නිමල්කාගෙයි ඉවසට වගේ එකක් තෙමේනෙ බං මේක.. උඹලගෙ සියෙහට වගේ මං ඉඳවිත්, මගෙයි ගහනියෙයි අතර නෑ කියල මේ දින ඉසෙඩ් දන්නවනෙ.."

"හප්පා.. උඹත් කතා කරන්න ගියහම, අපේ ලොකු අස්සට දෙවෙනි නෑනෙ බං.. එලෝ මෙලෝ පිහියක් පතක් නැතුව කියවනවනෙ.. විකස් හෙමිට කතා කරපං.. තංගිත් ගේ ඇතුළෙ තේද..? අත්කත් හිටියා වගේ මතකයි.."

මට නම් දන් කවුරු ගේ ඇතුළෙ හිටියත් කමක් නෑහ. පියේ ඇත්තේ පුදුමාකාර වූ හිස් බවකි. ඇස් දෙක දකින්නට ආසා කරන සොළුරුම දසුන, ඇස් ලෙහ නොමැති වූ කල හිතට දැනෙන පාඩුව, තනිකම කොතෙක්ද යන්න, මට පුදු මාමාට පැහැදිලි කරද් වැඩක් නෑහ. ඒකා එහි ඒ වූ ඉසෙඩ් යන තුරු දන්නවා.

"මං යනවා ගහනිය බලන්න.."



www.picshrink.com

"මොකක්...? මේ හට්ට් ජාමේ...?"

"ඔව්.. නැත්නම් අදත් මට නිදාගන්න වෙනතෙ නැ.."
"මං උඹට සුද්ද සිංහලෙන්ම කිව්වා මේ ලෙඩට හෙයින් නැ කියලා.."

"බෙහෙත් නැතිවෙලා මං මැරුනාවෙ.. මට ගෙඩි බලන්න ඕන.. උඹ එහව නම් වරෙන් සිදු මාමේ.. මං යනවා.."

ඇත්තටම මේ කතා කරන්නේ මමම දැයි මට කැස සිත ගෙනි කෙරේ බැඳුණු සිත, මා මේ කරමි අමු පිස්සෙකු හට්ට් පත්කරා. ඇය නොදැකී දින තුනට මා මෙසේ නම්, ගෙනි මා නොලැබීම ගියහොත්, මගේ ඉරණම කුමක් වේවිද...? සියල්ල පසෙක ලා ඒ පැනය ඉදිරියේ මම වේවිලා ගියෙමි. මට මේ මැදි ඇත්තේ කුමක්ද...?

"කිමිබා... මේ.. කුණු හරුප වැඩ කරන්න ලැස්තීවෙන්නෙපා.. මේ වෙලාවේ ගිහින් ගෙනි බලන්න බැනෙ.. උඹට ඔහොම මෝල් අමාරුවක් යියෙනව සිත දවල්වත් දැන ගන්න නම් යන්න කිමිබා.. දැන් ගියෙත් වෙනතෙ, අර තඩ් කාප්පෙයි, කලු පතගේට්ටු දක්වයි, අ මුරකරන එකාගෙ වහකු මුණයි බලන් එන්න.. උඹ තේරෙනවිද මං කියන දේ.."

"තේරුණා හරි නැකුව හරි.. උඹ දැන් මට මේක කරන්නද කියන්නෙ සිදු මාමේ.."

සහරා කතරේ නනිව්, වතුර බිඳක් ඉල්ලන කාලකන්නියක් සේ මම සිදු මාමාගෙන් ඇසුවෙමි.

The Reader's Place

"මේ මල ජාමේ කොහෙටත් යන්න බැ.. එක තේරුම් ගනි... අපි හෙට උදේම ගිහින් බලමු.."

එය නම් විශාස විතර වැදගත් පාව යෝජනාවකි. අවසන් ජිනා කිරි එරෙන්න කියා කියන්නේ ඔන්න ඕනවය.. මේ දින තුනක් පටිට අසිරුවෙන් ඉවසුවා සේ, හෙට එළිවෙන තුරු හෙවනා පැය කීපය මම අවදියෙන් හෝ සිටිමි. එහෙත් ගෙවී ගිය දින තුනට වඩා ගෙවෙනා මේ පැය කීපය ගෙවා ගැනීමට අපහසු වෙත් මම දනිමි.

* * * * *

පසුවදා තිදි නොමැති රැයක් ගතකොට මම සිදු මාමාත් සමග පාරට බැස්සෙමි. ඔහු කිසිදු කන්සෙදිරියකින් තොරව මගෙන් සමග ආ එකම සුදුමය. අඩුම ගණනේ වෙනත නැන්දා ගැහවත් ඔහු වචනයක්වත් කීවේ නැත.

"කිමිබා.."

"මං.."

"සිහි කල්පනාව ඇතුළු බයිසිකල් අල්ලගෙන සිටප.. එතු ගනිද්දී උඹ පස්සට වෙනවා වැඩියි. එකකොට බයිසිකල් බැලන්ස් නැ.."

ට්‍රේල් දන්ඩ පදිනා ගමන් සිදු මාමා කියයි. මට ඒ කුණු හරුප සිහිවත් උවමනා නැත. ගෙනි මුණ ගැසී ඒ කොළුවක දිනා විනාඩියක්, දෙකක්, පැය බාගයක් බලාගෙන සිටියා නම් හොඳම ඇතිය. සිදු මාමාට ඒ දේ තේරෙන්නේ නැත.

"සිදු මාමේ මේ..! මං අද රියේද බයිසිකල්ක පස්සෙ



වාඩ්වෙලා කියේ.. උඹ ඒ ගමන වාඩ්වෙලා යන භැර
රියදුරු පුහුණුවක් දෙන්න එනවද..?"

"උඹව දෙන්න වෙන්තෙ පුහුණුවක් තෙමෙයි.. හොඳ
පාරක්.. හරි.. ඒක තෙමේ.. දැන් ගෙති හමු
උනහම උඹ මොකද කියන්නෙ..? මේ දවස්වල විදුලි බි
ගැනද...?"

"දුක ගැන කියල වැඩක් නෑනෙ බ. සිදු මාලේ..
ගෙති හමුවුණ ගමන්ම මං අහනවා.. ඔයා මව කැමති
කියලා.. එව්වරයි.. ආදරේ එන්නෙ ඊට පස්තෙයි.."

"ආදරේ එන්නෙ ඊට පස්තෙ කියන්නෙ..?"

"උඹව දැන් සිංහලවත් තේරෙන්නෑනෙ සිදු මාලේ..
ආදරේ එනවා කියන්නෙ ආදරේ ගැන අහනවා කියනෙයි.."

"බිම්බා මේ.. මං උඹව එකක් කියන්නම්.. ගෙති
ගෙඩි එනවා වගේ, සතියෙට අහන්න ගිහිල්ල වැඩේ බ
කරගන්නෙපා. තේරුණැයි.. පොල්ල බයවෙයි, උඹ ගිහිල්ල
එක පාරටම කැමතිද කියලා ඇහුවොත් හෙම..."

සුළු සපාගෙන යන බයිසිකලේ යබදය නිසා සුදු මාලේ
කියනා දෙවල් මට ඇසෙන්නේ අතරින් පතරය. ඒ අතරින් පතර
මා කැමති වර්ත දමා, කතන්දරය මම ගලපා ගන්නෙමි.

"හස්සට සිරි.. මේ එන්නෙ ගෙති තේද..?"

ගෙතියේ මොත්ටෙරෝ ස්පෝර්ට් රථය මටත් කලින් දැක්
සිදු මාමාය. ඔහු හෙඩ් ලයිට් ගසා, සිග්නල් දමා, හෝන් ගසා
කෑගසා, මල විකාර හැට හුවාමාරක්ම කර ගෙතිව නවතා
ගන්නේය.

"ග...ග...ති..."

මේ බයිසිකලයෙන් බැස වුයිවර් සිටි එක පැත්තෙන් වාහනයට
එවුණෙමි. දින තුනකින් හොඳට ගෙතියේ රූව තවත් හැඩවී
ඇතුළු වෙ සිතේ. එහෙත් මුහුණෙහි නම් කිසිදු සතුටුදායක බවක්
නම් නොමැත. ඇය කියන්නට සිතාගෙන සිටී ඒවාත් මට අමතක
වෙත හැඩය.

"බිම්බා.. වාහනේට නගින්නකො.."

ගෙති යම් කිසි අවුලකින් සිටිනා බැව් පැහැදිලිය. මේ
සැලකීම සිදු මාමාට දී වාහනයට නැංගමි.

"ගෙති මොකද වුණේ..?"

නැගි පළමු තත්පරයේ සිටම, මම පුස්තක පත්තරය දිග
නැරයෙමි. නැතිනම් මගේ සිතට තිව්නක් නෑත.

"මුහුණ වුණේ නෑ බිම්බා.."

ගෙති කතා කරන්නේද මිනිසුන් වාඩ්වෙලා වගේ. මගේ සිතේ ඇති
වෙරියයද කෙමෙන් කෙමෙන් බිඳී යන සෙයක් මට දැනේ. ගෙතියේ
දෙහතු බැල්මක් හෝ නොමැතිව, සිතා ඇතින්දක් හෝ නොමැතිව
මා ඇයම ආදරෙයි කියන්නේ කෙසේද..? එහෙත් මා එකසිය
එකවැනියා වුවත් කමක් නෑත. මම අදම ගෙතියෙන් අසමි. වෙන
දෙයක් උනාවේ කියා, මෙය ඇසූ කල සිතේ සැනසිල්ලෙන් හෝ
සිතේ වැනසිල්ලෙන් හිඳිමට හිත හදා ගැනීමට පුළුවන් වනු ඇත.

"මං මේ දවස් විකේම ඔයා එනකන් බලන් හිටියා
ගෙති.."

"සොරි බිම්බා.."



වාඩිවෙලා ගියේ.. උඹ ඒ ගමන වැඩිවෙලා යන තැන රියදුරු පුහුණුවක් දෙන්න එනවද...?"

"උඹට දෙන්න වෙන්හෙ පුහුණුවක් තෙමෙයි.. පොළු පාරක්.. හරි.. ඒක තෙමේ.. දැන් ගහනි කිසි උනහම උඹ මොකද කියන්නෙ..? මේ දවස්වල විදුලි ගැනද...?"

"දුක ගැන කියල වැඩක් නෑනෙ බ. සිදු මාමේ ගහනි හම්බවුණ ගමන්ම මං අහනවා.. ඔයා මට කැමති කියලා.. එව්වරයි.. ආදරේ එන්නෙ ඊට පස්සෙයි.."

"ආදරේ එන්නෙ ඊට පස්සෙ කියන්නෙ..?"

"උඹට දැන් සිංහලවත් තේරෙන්නෑනෙ සිදු මාමේ.. ආදරේ එනවා කියන්නෙ ආදරේ ගැන අහනවා කියනෙමයි."

"පිම්බා මේ.. මං උඹට එකක් කියන්නම්.. ගහනි ගෙඩි එනවා වගේ, තනිපෙට අහන්න ගිහිල්ල වැඩේ කරගන්නෙපා. තේරුණැයි.. පොල්ල බයවෙයි, උඹ සිදු එක පාරටම කැමතිද කියලා ඇහුවොත් හෙම..."

සුළං කපාගෙන යන බයිසිකලේ යකිදය නියා සිදු කියනා දෙවල් මට ඇසෙන්නේ අතරින් පතරය. ඒ අතරින් පතර මා කැමති වවන දමා, කතන්දරය මම ගලපා ගන්නෙමි.

"හප්පට සිරි.. මේ එන්නෙ ගහනි තේද..?"

ගහනිගේ මොත්වෙරේ ස්පෝර්ට් රථය මටත් කලින් දැක් සිදු මාමාය. ඔහු හෙඩ් ලයිට් ගසා, සිග්නල් දමා, හෝන් ගසා කෑගසා, මිල විකාර හැට හුවාමාරක්ම කර ගහනිව තවම ගත්තේය.

"ග...ග...නි..."

මේ බයිසිකලයෙන් බැස ප්‍රයිවට් සිටි එක පැත්තෙන් වාහනයට පැවරෙමි. දින තුනකින් නොදුටු ගහනිගේ රුචි තවත් හැඩවී ඇතැයි මට සිතේ. එහෙත් මුහුණෙහි නම් කිසිදු සතුටුදායක බවක් නම් නොමැත. ඇය කියන්නට සිතාගෙන සිටි ඒවාත් මට අමතක වෙත හැඩය.

"පිම්බා.. වාහනේට නගින්නකො.."

ගහනි යම් කිසි අවුලකින් සිටිනා බැව් පැහැදිලිය. මේ හෙළිමය සිදු මාමාට දී වාහනයට නැංගෙමි.

"ගහනි මොකද වුණේ..?"

නැති පළමු කත්තරයේ සිටම, මම ප්‍රශ්න පත්තරය දිග පැරියෙමි. නැතිනම් මගේ සිතට නිවනක් නැත.

"මුතුක් වුණේ නෑ බිම්බා.."

ගහනි කතා කරන්නේද මිනැවට එතැවටය. මගේ සිතේ ඇති යෙදිරියද කෙමෙන් කෙමෙන් කිඳි යන සෙයක් මට දැනේ. ගහනිගේ පලංකු බැල්මක් හෝ නොමැතිව, සිතා ඇබිත්දක් හෝ නොමැතිව මා ඇයට ආදරෙයි කියන්නේ කෙසේද..? එහෙත් මා එකසිය එක්වැනියා වුවත් කමක් නෑත. මම අදම ගහනිගෙන් අයමි. වෙන දෙයක් උතාවේ කියා, මෙය ඇසූ කල සිතේ සැතපිල්ලෙන් හෝ සිතේ වැනසිල්ලෙන් හිඳිමට හිත හදා ගැනීමට පුළුවන් වනු ඇත.

"මං මේ දවස් විකේම ඔයා එනකන් බලන් සිටියා ගහනි.."

"සොරි බිම්බා.."



"යංකො.. මං මියාට කියන්නමි.."

එවර නම් ගහනියේ මුහුණ මද සිනහවකින් පැවැත් විය. ඔහු බැලුවේ ඇගේ දෑස දෙකය. පෙර වූ දිත්තිය එහි එළෙඳින්න විය.

"මවත් මියාට කියන්න දෙයක් කියෙනවා.."

"ඒ මොකක්ද කිව්වා..?"

"මි.. මියා මියාගෙ දේ කිව්වකම මං කියන්නමි. එනම් හොඳයි නේද..?"

මම සිතට දිරි වඩාගෙන කීවෙමි. කවත් දුරට ගහනි ඉදිරියේ ප්‍රත්තිමය පාවි දමීමට මට නැවුණවා. මේ ගෙවී ගිය දින තුනේ මා ඇයට කොතරම් ආදරය කරුවාදැයි, මගේ සිතට හේතු හොඳ කිව්වේ. ඇයට නොදන්නා ගෙවී ගිය දෑය තුනකු ඇතුළත දැනුණේ අවුරුදු තුනකු දෙකක් ගාතටය. කිසිදු වැඩක් තුන පවා නොකර බලා ගත් අතේ බලා සිටින්නට මා හේතුවෙන් ගහනියේ ආදරණීය සමාගමය හොඳ කිව්ව නැතදාය.

"මියාට කතා කරන්න, මියාට හම්බවෙන්න නිසා මං උනත් මං හොඳ මුඩි එකක කිව්වෙ නෑ කිව්වා.."

මො උද්‍යානයේ මහජන රථගාලේ, වාහනය නවතා තම මදෙක බැලුවාය. රථයෙන් බැසීමට කරමි කැමැත්තක් ඇගේ නොමැති බැව් බැලූ බැල්මටම මට වැටහිණි.

"ඉතිං කියන්න.. මං අහගෙන ඉන්නෙ..."

මම නැවතත් ගහනියේ මුහුණට එබුණෙමි. ඒ කරු දෑස දැක් නම් දිත්තියෙන් අඩුය. ඇයගේ සුන්දර ව්‍යවය යෝකාකුල පෙණිනි.

කොකියාම ඇවිදිත් වාහනය. සිරිල්ලියක හේ සතුටින් තැනැල්ලුවත් කාලය ගෙවූ ඇයට මේ පස්වි ඇති කරදරය තුනක්දැයි මම තේරුණා හෙරුවෙමි.

"අඩුම නානේ, මට මේ දේ කියන්න මියා තරි මවුතු එක කොයි කරමි දෙයක්ද..? දිලාරාව උනත් මෙතනදී කරන්න දෙයක් තෑ.. එයාට පුළුවන් මතේ එක්ක එකතු වෙලා, එක්කො අඩන්න එනෙමි තුන්තමි නිතාවෙන්න.."

ගහනි කියවන්නේ මොකක්දෝ මතා දුකක් නිසා යට බොගෙනාය. ඇය වෙතින් පිටවෙන වචනයක් වචනයක් තානා මතේ නිසා පුරා මොකක්දෝ ලොකු සියක හෙරිතැල්ලත් ඇදී යයි.

"දැන් මොකක්ද වෙලා කියෙන්නෙ ගෙහි.."

කවත් ඉවසා සිටීමට බැරිම තැන මම ඇසුවෙමි. ගහනි කවත් දෙක ඔස්සේ මාගේ දෑස දෙකට පිටා පිටියාය.

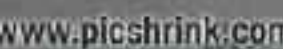
"මම හෙදරත් ප්‍රොෆෙසර් එක්ක හෙතැල්ලා කිව්වා.."

"මොකක්.."

අනතුරු තුන කරන එදිය, ඇත් අත්කරමි වැටුණා හේ මම ගිහිකන වැටුණෙමි. මා පිදෙත් දීද හෙරිත් පිරුවේ හොඳ නිසා ගෙහි ආ සිටින මහදරය. ඇත් මුහුණට මා වැටීමට ආසන්නය. මේ අතරම කිව්වාට දෙවිය මුඩත් මෙතරම් කරන්නේ ඇයි..?

"මව්.. තාත්තියෙ යාලුවන්ගෙ පුතෙක්.. එයේ එතොල්ලො අපේ හෙදරත් ආවා.."

මේවාට මොනවා කිව පුතුදැයි මට සිතවිත් තැන. මේ





www.picshrink.com

"ඒ කියන්නෙ...?"

"මෙහෙමයි ගහනි.. තාත්තා ඔයාට තව මනාලයා තුන් හතර දෙනෙක් ප්‍රපෝස් කරෙත්, ඔයා ඒ ගොල්ලන්ගෙන් පැටිකිරිය හොයන්න යනවද...? ඔයාට එහෙම උනොත් මිනිස්සුන්ගෙ පැටිකිරි හොය හොයා ඉන්නවට වැඩිය වැඩිත් නැතිවෙයි..."

"කිමිබා..."

මගේ කකාට සැර වැටී වූයේදැයි මා දන්නේ නැත. එහෙත් ගහනිට වුවත් කියන්නට උවමනා දේ මුහුණට කිව යුතුය. නැත්නම් මට වෙන්ගේ අද හෙට මෙතම් සදාකාලයටම හුරු හුල්ලා හිඳීමය.

"කිමිබා.. ඇයි මේ...? දැයි ඔයාට කේන්සි කිහිල්ල වගේ..."

මගේ ආදරය කෙසේ වෙතත් මගේ කේන්සිය හරි ගහනිට දෙනනා එකක් ලොකු දෙයකි.

"ත්.. නෑ.. එහෙම දෙයක් නෑ..."

ගහනි එවිට අමුතු විදියට මදෙස බැලුවාය. තරවුවත් මිනිස් ආදරය හැඟීමක් ඇගේ දෑසේ විය.

"කිමිබා මේ බලන්න..."

"ඇයි...?"

"ඔයාට ඉරිසියයිද...?"

"මොනව්වද...?"

"මට විශ්ව ප්‍රපෝස් කරාව..."

"කවුද විශ්ව කියන්නෙ...?"

"ඇයි මං කිව්වෙ, තාත්තා මට කෙනෙක් හොයලා.. අන්න ඒ කෙනාගෙ නම තමයි විශ්ව..."

"ඔයාට ඒ මනුස්සයා ප්‍රපෝස් කරාව මං ඇයි ඉරිසියා කරන්නෙ... ඔයාට හරියනව නම් මං සංකෝස වෙන්ත එපායෑ.. එකකොටනෙ ඔයාටත් සංකෝස හේද...?"

ගහනිගේ දෑස මවෙකින් කිඳුක් හෝ ඉවත් වූයේ නැත. නිවාඩු පාඩුවෙ හිඳිනා කිමිබා මේ ලෙසින් වයිත් වීම ඇයට අරුමයක් වන්නට ඇත.

"ඔයා කතා කරන්නෙ මොනව හරි හිතේ කියාගෙන.. ඔයා මට ඔය හිත්ටි හේද ගහන්නෙ...?"

හිතේ කියෙනා...දේ ගහනිට නොහේරෙනා එක මගේ කරුමයය. අඩිම ගණනේ එය හිත්ම එකක් ලෙසට හෝ ඇයට දැනෙනා එක මම යනිපයක්ය.

"මම ඇයි ඔයාට හිත්ටි ගහන්නෙ...?"

"අහේ මංදා කිමිබා... ඔයා අද හරි අමුතූයි..."

"ඒ ඔයාට පෙන හැටි ගහනි.. දැන් එකකොට.. ඔයා දවස් තුනක් විතර මාව බලන්නවත් ආවෙ නැත්තෙ, ඔය විශ්වද කවුද කියන මනුස්සයා හින්දද...?"

"එකක් එක හේතුවක් තමයි..."

"එකකොට අනිත් හේතු මට කියන්න බැරි ඒවද ගහනි...? මං මේ ඔයාගෙ පුද්ගලික දේවල්ද දන්නා කරන්නෙ..."



www.picsrink.com

The Reader's Place

- forget me not -

"නැ.. නැ.. නැ.. එහෙම දෙයක් නැ.. පිළිසරණ නිවාසය ගැන හෙදර ඇතුළේ ලොකු කාන්තා ආයුතා. එකක පරිපාලනේ හරි නැ කියලා ම. කියන ඥාත්තා පිළිගත්තේ නැ.."

"එක පුදුම කතාවක්නෙ.."

"ඇයි බිම්බා..?"

"මයා කියන දේ කාත්තා පිළිගත්තේ නැ.. එක් කාත්තා ගේන ප්‍රජේසල් එක මයා මුදුව උඩින්ම පිළිගත්තවා.. හරි තෝස්.."

මගේ තරහට හොඳෙන් හෝ කැනකින් පළියට පනියි. හවිස් ගහනට කිවිය යුතු දේවල් කියේ. අපකයකු සේ කට වහනො හෙදර හොස් විදව විදවා හිඳීමට මේ බිම්බා සුදානම් නැ.

"මයාව මේ ප්‍රජේසල් එක ගැන කතානේන ප්‍රශ්නය කියෙන පාවයි.."

"මට පෙන දේ ම. කිව්වේ..?"

"කාත්තා කියන දේ ම. පිළිනොගන්න හින්දා ගිහි, බිම්බා මේ විශ්වගෙ තොරතුරු හොයන්න මින කියලා කිව්වේ.."

"තොරතුරු නම් මැන්ම මයාව කියන්න ඇතිනෙ.."

"මට කියපුවා ඇත්තද බොරුද කියලයි මට බලන්න මින.."

"හරි.. දන් මගෙන් මොනවද කෙරෙන්න මින ගෙණි.."

"එකට මට මයාගෙන් හෙල්ප් එකක් මින.. ම. දන්නවා බිම්බා ගාව නැ බැ කියන විටක දෙක නැ කියලා.."

මගේ අරක්කු මටම ගහනවා කියන්නේ ඔන්න ඕවාටය. මුළු හින පුරාම සුරංගනාවියක සේ ජීවත්ව හිඳිනා ආදරිය, ඇයගේ අනාගත සහකරුගේ හොඳ තරක සොයා බලන්නට මට ආරාධනා කරයි. දෙවියෝ සරදම් කියා කියන්නේ මෙන්ම මේවාට විය හැක.

"දන් අපි හොඳට හොයල බලල, මය විශ්ව කියන කෙනා හොඳ කෙනෙක් කියල තේරුණොත්..?"

ගහනි මොහොතක් කල්පනා කළාය. ඒ සමගම මගේ මුහුණෙන් දූස් ඉවතට ගත්තාය.

"එහෙම උනොත් ම. විශ්වට කැමති වෙනවා බිම්බා.. එයා හොඳොමටත් හොඳ කෙනෙක් වගෙයි මට පෙනෙනෙ.. ඒ දේ කහවුරු වුණොට පස්සෙ කිසි කැටර්වක් නැ.."

ගහනි කවු ඉඹුලකින් පහර දිට පහර දෙන්නේ මගේ දුප්පත් පැටිකට බව හොඳින් මගේ කියවාගෙන යයි. සැදු පිහින මහදීරගේ පව එක කැමැල්ලක්වත් සිත උඩ නැත. ගහනි මේ බුල්බෝසර් කරන්නේ ඒ සියලු දෑමය. දන් ඉතින් මට, ඇයට කියන්නට දෙයක් නැත. මගේ ඒවාත් සමග සියල්ලම ඇය කියා අවසන්ය.

"බිම්බා මට උදව් කරනවාද..?"

"ඔව්.."

තවත් දුරට මෙතන හිඳීමෙන් සිදුවන්නේ මා පටිට අනාර්යයකු වන එකය. ටවුමට මෙපිටින් මා බැස ගත්තා නම් වඩා හොඳය. එසේ නොමැති නම්, මේ ළමා උද්‍යානයටම ගොස් බංකුවක් උඩට



"ගෙති.. ඔයා යන්න එහෙනම්.. මාත් මෙහෙමිලෙ
යනවා.."

"බුම්බා ඔයාට මේ මොනවද වෙලා තියෙන්නෙ..?"

"ඇයි ගෙති..?"

"වෙනදට මමයි ඉස්සර වෙලා යන්නෙ.. අද ඔයා
මටත් කලින්ම යනවා.."

"හැමදාම එකම විදියට නැහැ ගෙති.."

"ඒ උනාට යං.. මං ඔයාට වඩුත් එකට දාන්නම්.."

"මින්නූ ගෙති.. අර වැඩේට මව දවසක් තියන්න
එන්නම්.."

"මොන වැඩේටද..?"

වාහනයෙන් මා බැස ගත් මොහොතේ ගෙතීන් වාහනයේ
බැස මා වෙතට ආවාය. ඒ මුහුණේ රැඳී ඇත්තේ දුකක් සමග සිදු
වූ කණගාටුදායක හැඟීමකි.

"පිළිසරණ වැඩේටද..?"

"එතනොට විශ්ව ගැන හොයන එක..?"

"ආ ඒකටත් මං එන්නම්.. ඒකත් කියන්න.."

"ඔයා ඔය යනවද බිම්බා..?"

මම කිසිවක් නොකියාම පාර දිගේ ඇවිදගෙන ආවෙමි. ඔය
කියනා උදව් දෙකෙන් පසු ගෙතිට මගෙන් ඇති වැටීත් නැත.

"බුම්බා.. ඔයාට මොනවද කියන්න තියෙනවා කිව්වත්.."

ගෙති එවර ඇත සිට කැගසයි..

"නෑ.. මුකුත් නෑ ගෙති.. ඒ වැරදිලා කියවෙව්ව
දෙයක්.."

අනතුරුව ඉක්මන් ගමනින් අපි සිය සියාමි, මම ඇගෙන්
ඇසුවෙමි. මද දුරක් ගොස්, අතුරු පාරකින් මො උදහසට පත්ව
නැවත ආ මට දැක ගන්නට ලැබුණේ කවමක් වාහනේ බෙදව
ණ්ණු වී මා සිය දෙස බලා හිඳිනා ගෙතිය. ඇයගේ මුහුණේ
දැන් දත් ඇත්තේ ඉතා සංකීර්ණ වූ හැඟීම් සමුදායකි. විෂාඨ
පහත් පමණ බලා හිඳ, ඇය වාහනය පණ ගන්වාගෙන මා සිය
දෙසට විරුද්ධ දෙසට යාමකට කලාය. ඉතාම සුන්මින් පිට කරන
මෙන් මම ආපසු හැරුණෙමි. ඒ නැගෙනහිරට මාගේ ඉදිරිපිට සිටි
එතා දකිමින් මම කුණ්ටිමතුන විටි. මේ අලංකාරවූවා කොයි
මොහොතේ වෙන්නට ආවාද..?

"ඒ..රුණ.."

මාගේ මුහුණේ ඇත්තේ පට්ට වැළඳීමකි, සමකට තැපී
ගොත් හිනාවකි. උං ඒ සම්ච්චලයට ලක් කරන්නේ මාමය.
මේකට දැන් මොනවා කිව යුතුදැයි මම දත අත් සල්පතා
කෙරුවෙමි. අනික මේකා, මගේම ගෙතියෙන් කතාවේ කොයි
තරම් දුරකට සම්බන්ධ වී ඇතිදැයි මම නොදනිමි.

"තා.. බිම්බා... ඉතිං කොහොමද..? උඹට මගෙන්
එක්ක ගමනක් එන්න කිව්වනම පට්ට අමාරුයි.. ඒ උනාට



සැකසූ කියතවා.. එක් උම එයම නැ.. මුහුණ දෙකෙන් හංගතවා.. හැබැයි එතෙම හැංගුවහම එතෙම වෙන වාසියක් නැ කියනෙකක් මතක කියාගනි.. මොකද කවද හරි, ඒ හැමදේම මගෙන් එක්ක කියන්න වෙනවා. හරියට මේ දැන් වෙනවා වගේ.."

"උම කොහොමද දන්නෙ ම. මුහුණ කියයි කියලා.."

"එක මෙහෙමයි බිම්බා. උම කිව්වත් එකයි නොකිව්වත් එකයි.. ඒත් දෙයක් තව එකෙක් එක්ක බෙදා ගන්නෙමි තිබට සහිතයි.. බ.. මට වෙන දේවල් ලොවෙන් නැහැ.. ඒත් ම. පුල් ගිවි එකේ ඉන්නවා.. විකක් තිබ්. ඒ ඇයි කියලා.. බරපතල කිසිවක් මගේ හිතේ නැ.. ම. ඒ හැමදේම උම ඉස්සරහ දාලයි කියන්නෙ.. මගේ හිත හරි කැහැල්ලුයි.. මට වගේ සිද්ධි විස්සක් තිබ් උමට වෙන්නැ.. වෙන්නෙ එකයි නැත්නම් දෙකයි.. ඒත් මට වඩා උමේ හිත බරප.. ඒ ඇයි කියලා සිංගක් තිබ්.."

කවදාවත් නැති විදියට වරුණ කියවාගෙන යයි. පුද්ගල කියන්නේ වෙනදාට මා ඒවා මේ කතාන් අයා අනන්ත තිබ්. කරනා නමුත් අද හදවත තුළම ඇද ගැනීමය. උම මේවා කියන්න හිතේ එකක් කියාගෙන කියා මට නොසිතේ.. වරුණයා මේ කතා කරන්නේ වොක්කෙන්ය.

"ම. අඩුල් වෙලා වරුණ.."

"උම වැදගත් ප්‍රෙන්නෙක් බිම්බා.. හැම ප්‍රෙන්නම වැදගත් කියන එක ම. හිතෙකින්වත් අමතක කරන්නැ.. උම කියන්න, උමම තිබ්.. වෙනදට මේ වගේ සිත් එකක් ම දක්ක නම්, ම. කොයි තරම් වෙහා නවලද..? උම"

කොහොමද ඒ කියලා එකට සෙව් උනේ..? උමලගෙ කතාව සවන් ගත්තෙ කොහොමද..? ඇයි මට ඒවා මොනාවක්ම දන්නත් බැරිවුණේ වගේ ප්‍රශ්න කියක් නම් ම. අහලද..? උම හේරුන්නැද්ද මගේ වෙනසක්..?"

"නැ.. ම. හිතුවෙ උම සිත් එක දැක්කෙ නැ කියලා.."

"ඉ. පොට්ටද බිම්බා.. උම දන්නවනෙ මට කියෙන්නෙ ප්‍රිනෝකිසුලර් එකක් වගේ ඇස් දෙකක් කියලා.. උමල එකෙත් ආපු වෙලාවෙ ඉඳල මාත් මෙතන තමයි හිටියෙ.. අරුත්තේ ග්ලාස් කපු කරලා තිබ්බට, විත්ඪිස්සුන් එක කපු කරල නැනෙ බ.. ඉති. ඉස්සරහ සිටි එකේ වෙන ඒවා දක්කොමි එලියට පේනවා.."

එතෙම ඉති. තවත් කතා කරන්නට දෙයක් නැත. මේකා හල් බලුණා සේ හිඳගෙන මේ සියල්ලම නරඹන්නට ඇත. මුට කේරු කර පලක් නැත. පාඩුව මටමය. වරුණයාට හැම දෙයක්ම සිය දමන්නට අවසානයේ මම තිරණ කෙරුවෙමි.

"ප්‍රශ්න අහන්නැතුව මේ කතාව අහන් ඉඳප.. දන් මේ උමට කියලත් වැඩක් නැ.. මොකද කතන්දරේ පටන් ගෙතු නැතම ඉවරවෙලා කියෙන තින්දා.."

"ඉවරද නැද්ද කියල අපි පස්සේ බලමු.. උම කතාව කියප.."

එතැන් පටන් පැයක් පමණ මම එක සිරුවට ගෙවිනේත් මගේ සම්බන්ධය ඇතිවු අයුරු වරුණයාට කියාගෙන ගියෙමි. එතැන් පළමු හුළං ඇරිම ගැන කිවාට, ම. දෙවන හුළං ඇරිම ගැන උම කියන්නට ගියේ නැත. එසේ කිවා නම්, මේකා මගේ මාදු සිංග මෙනෙදීම කා හමාර කරනු ඇත. මම ඒ වික එතෙත්



මෙතෙක් ගසා දමා හේන් උනෙමි. කල කම් කල දෙකට...
මේ සියල්ලම කියන්නට, මට පිළිවි කැමිත් අසුරුය.

"උඹ කියන්නෙ කතන්දරේ ඉවරයි කියලද..?"

මා කියු සියල්ලම හුම්වත්තක් නොතිසා අසා සිටි වරුණ
අවසානයේ මතෙන් ඇහුවේය.

"ඔව්.. උඹට හිතෙන්නෙ ඉවර නෑ වගේද..?"

"අනිවෑ.."

"ඒ කියන්නෙ ඉවරයි.."

"නෑ... ඔහ්චාරනායක නඩුකාර කාමුදුරුවෝත්තේ
දෝඩියන්දෑ එක්ක දත් කමයි උඹේ කතාව පවත් ගන්න.."

"මොකක්..?"

"ඔව්.. ඔව් පිම්බා.. උඹ මගේ අතිකාර මිත්‍රයා.. උඹ
නොදෙන මගේ හෙල්ප් ලොවෙන් නෑ.. අපි විශ්වාසයක්
වෙලි නාවියගෙන් කපලා දාමු.. උඹ වර්තමාන නෙද
ඉමු.."

"ඒ කියන්නෙ..?"

"අපි උඹ ගැන බොරු විස්තරයක් කෙල්ලට කියමු."

"උඹට පිස්සුද වරුණ.. ඒ වගේ දෙකයි පණනෙ බිං
ම. ගාව නෑ කියලා උඹ දන්නවනෙ.."

"උඹට ඔව්වර බේරිගත් දෙන්නෙපා බ.. මගේ ක්
අඩියක් පුළුලයි.. උඹ මොනව කියයිද බලන්නයි කිව්වේ."

"අනේ නික.. අදහස.."

"නික.. නෙමේ පිම්බා.. ම. සිරියක් කිව්වේ.."

"නික.. හරි සිරියක් හරි වුණක් වැඩක් නෑ වරුණ..
ඒක විශ්වාස අකමැති වුණොත්, තව වෙන කව හරි කැමිති
හිටියි.. ඒත් මට කැමිති වෙන්නෑ.. ඒක කුචිර.."

"උඹ ගැන මිය තරම් අඩු ලංසුවට දාගන්නෙපා පිම්බා..
මේයනෙ තරම් උඹ දන්නෑ වගේ උඹේ තරම් උඹ තාම
දන්නෑ.. කොතොම උතක් කෙල්ල උඹේත් උදව් ඉල්ලුවනෙ..
උඹ ඒ උදව් දෙන තරම.. ඊට පස්සෙ මොකද වෙන්නෙ
සියලු අපි බලමු.. මාත් හෙමිහිට මිය විශ්වාසය ගැන
කාමල බලන්නමි.."

පලාගෙන ගිය කල වරුණයා කියන්නේත් ඇත්තය. ගහනි
සෙන් ඉල්ලා සිටි උපකාරය, සිරාවටම ලබා දීම මගේ යුතුකමයි.
උඹට හෝ සියලුනට මගේ මුහුණින් මිත් එක වෙලාවෙන් මට තරහක්
කිසිදු දේක් පවතිනෙයි.

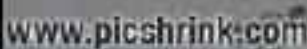
* * * * *

"උඹ අර කෙල්ල දාලා කොහෙද ගියේ..?"

මේ කතා කොටුවෙන්ම කමිටුවෙන් නැත. පුදු මාමා මගේ
අඟට කඩාගෙන පැත්තේය.

"මොන.."

"ඒක මගෙන්ද අහන්නෙ..? ගහනි ඇවිල්ලා මේක
කොටු බේරුවේ නැති එක විතරයි.. උඹ තරියට වෙතක්
වෙලාදු.. තරහ ගිහින්නු.. මොකද පිම්බා උනේ..?"



සුදු මාමාගේ කතාව මට අතින් පිළිය. මාමලා ඉන්න සින
බන්න පිනොමිය. මේකා මගේ එකම මාමා වූයේ මගේ ආපසා එක.

විරුණයාට කිසි එක තොරු යැයි මමද අදහම්. උතුරු නික
තොඩ්විහු ඇත. මා වෙනුවෙන් කුමක් හෝ කිසිවක් කළේ නො
හැකි වනු ඇත. ඒ බැව් නම් මට පට්ට විශ්වාසය.

"ඇයි උඹි කොහේ හරි යනවද..?"

"සුමනි... ආදරේ ඉස්සරහ එත් හැසිරෙන්නෙ පිස්සෙක් වෙත් තමයි.. ඒ වෙලාවට මට අම්මා වූත්තා සේන්නෙ නෑ.. ඒ වෙලාවට කවුරු දෙන උපදෙසක් වත් මං ගණන් ගන්නෙ නෑ.. ඒත් පස්සෙ කල්පනා කරල බැලුවහම, මට හම්බ වෙච්ච උපදෙස් කොයි තරම් හරිද කියලා මට හේරිලා යන්නවා.." e-community

"කිසිදු දෙයක් නෑ බිමටා.. දැන් යන්නෙ සටන
විරාමය.."



"ඒ කියන්නෙ...?"

"මං දැන් පටිට රෙස්ට්‍රෙන්ට්.. තිමල්කාත් වික වික උස්සනවා.. ඒත් ඒ ඉස්සර කරමි නෙමෙයි.. ඒක මින මහේස්සෙක්ක කතා කරන්න.. ඒත් තාම ඒවට හේ වාක්ස්.. ඇයි මං පොර වගේ අහස බලන් ඉන්නවනෙ.."

බලාගෙන ගිය කපු සිටි මාමා ශ්‍රේඩ් පොරක්ක. තොඩ්වත් වරුණයා වුව පොරක්ක. එකකොට ගෙනිගේ නායිගුරාන් ඔහු කා පිනා වී සිටින්නේ මා පමණක්ද..?

* * * * *

අහස කර පාට වී ඇත. එතෙක් වැස්සක් හෙ පාහස වෙනැයි, සිකන්තට හේ කියන්නට මම නොගුණයේ සවුරුත් නොවෙමි.

"වහින්න වගේ හේද බිම්බා..?"

වාහනයේ දමා ඇති මියුසික් විඩියෝව නියා, ඇගේ පාද මට ඇසෙන්නේ සවිත් නඩය. මගෙන් කිසිදු ප්‍රතිචාරයක් නොවී නියා, දිලාරා මෙන්ම ගෙනින් පසු පස හැරී මදෙස ඇසුන.

"බිම්බා ලොකු කල්පනාවක ඉන්නෙ.. ගෙනි.."

දිලාරා කීවාය. මම ඇයට මද කිනාඩක් පෑවෙමි ගෙනි මියුසික් විඩියෝවේ හඬ අඩු කළාය.

"බිම්බා මොනවද කල්පනා කරන්නෙ..? මේ ගමන ආපු එක මෝඩකමක් කියලද..?"

එවර නම් ගෙනිගේ කටහඬ මට පැහැදිලිවම ඇසුණි. ඇය

එය පදවනා ගමන් ඇය ස කණ්නාඩියෙන් මදෙස සැරිත් සැරි බැසී. ඇය මගේ මුහුණේ ඉරියව් නිරීක්ෂණය කරනවා වැනිය.

"මෝඩකමක් කියලා හිතුව නම්, මං එනවා කියලා පාරොන්ද වෙන්නෙ.."

"ඒකත් ඇත්ත තමයි.."

ගෙනි, තමාටම කියාගන්නවා මට ඇසුණි.

"විශ්වගෙ ගෙදර කොහෙද තියෙන්නෙ කියලා මයාලා දන්නා දත්තව හේද..?"

"ඔව්.. බිම්බාගෙ ජලූන් එක මොකක්ද..?"

"ජලූන් එකක් මෙතන නෑ දිලාරා.. අපි ඉස්සෙල්ලම ජෙෂ්ඨ ඊයාගෙ හැසිරීම් එහෙම කොහොමද කියලා.."

"අපි එක කොහොමද බලන්නෙ..? හේ ඇතුළට ගියොත් අපි සවුද කියලා අහුවෙනවනෙ.."

"මෙතෙමයි.. විශ්වගෙ ගෙදරට මෙතායිත් වාහනේ හවිත්තල මායි ගෙනියි ඒ පැත්තට යනවා.. අපි එතකා දිලාරා වාහනේ ඇතුළට වෙලා ඉන්න.."

"වාහනේ ඇතුළෙ ඉන්න.."

"ඔව්.. අපි ඔක්කොම එළියට බැහැල බෑනෙ.. හදිස්සියේවත් දුටගෙන එන්න උනොත් ප්‍රශ්නයක්නෙ.."

ප්‍රධාන පාර දිගේ විකක් දුර ගිය වාහනය, මදකින් අතුරු පාරකට හැරුණි. ගෙනි වාහනය නතර කර මගේ මුහුණ දෙස බැලුවාය.



www.picshrink.com

The Reader's Place

"කැන කොතනද ගතනි..?"

"අර ඉස්සරහ කඩු හේටි එකක් දාලා සිටියත්තා එක.."

"එහෙනම් බිහිවු.."

සියත්තවත් පළවුටි ගතනි වාහනයෙන් බැස, ඉදිරියට ගියා මම පැති දොර ඇර ගනිමි.

"සුමිසර.."

"ඇයි දිලාරා..?"

"ඔයා ඇයි මේ වැඩේට කැමති වුණෙ..?"

දිලාරාගේ පැනයෙන් මම අපහේදිමි මම.

"මම ගතනිගෙ යාලුවනො.. එකයි.."

"බොරු කියන්නෙපා බිමිසර.. මට නිශාල තේරුමක් ඔයා ගතනිට කැමතියි.. මං ඇප්පාගේ එහෙම කැමැත්ත කියාගෙන.. කොතොමද මේ විශේෂ දෙකට කැමති වුණ කියලා.."

අවංකත්වයේ ප්‍රතිමුර්තියක් වැනි වු දිලාරාගේ ප්‍රභූත හූ මම කෙටිත්ම බැලුවෙමි. එයේ නම්, ගතනිවත් ප්‍රථම වරින් මම හැඳිමි හඳුනාගෙන ඇත. එහෙත් මට එයින් සතුටක් දනුනේ නැ.

"මං ගතනිට කැමති උනාට වැඩක් නෑ දිලාරා. එයාගෙ හිතේ ඉන්නෙ වෙනත් කෙනෙක්.. හරි පිරිසියෝ විදියට මම එකට උදල්ලක් දාන්න බෑ.. මේ වෙලාවේ මේ උදව් එයාට ඕන.. ඒ උදව්ව තමයි මං මේ කරන්නෙ.."

"ගතනිගෙ කැමැත්තෙන් කවුද කියල මංවත් දන්නෙ නෑ බිමිසර.. එයාගෙයි මගෙයි යාලුකමට තමයි මාත් මේ තුමේදම කරන්නෙ.."

"ගතනිට අවශ්‍ය දේ කරල දුන්නහම, මේ ඔස්සොමි ඉවරවෙයිනේ.. විශ්ව හොඳ කෙනෙක් වෙච් කියල මං හිතවා.. විශ්ව ටං උනාට පස්සෙ ගතනිට මගෙන් වැඩක් තැනිවෙයි. ඒත් එයා එපා කියනකන් මං එයා හේත් ඉන්නවා.."

"ඔයා හරි පටි බිමිසර.."

දිලාරාගෙන් ඒ වදන් ඇසෙද්දිම මම වාහනයෙන් බැස ගනිමි. මෙහි පිදක් දුරට ගොස්, නොසන්සුන්කමින් මේදෙස බලා සිටියි. මේ වන විටා දුටුගොස් ඇයට එකතු වීමි.

"සුමිබා.. අපි කොතනින්ද පටන් ගන්නෙ..?"

ඉවිස කරමේ, වාහනයෙන් බහින්නද, මේ ප්‍රමාද වුයේ ඇයි දයි ප්‍රාර්ථනා ගතනි ඇසුවේ නැත. කරන්නට යන වැඩය ගැන ඇය අර තුන් සිහින්ම ඇස කැප වී ඇති හැඩය. ඇයට මගෙන් ඇති දැවත් නැත.

"වැඩේටම තාප්පෙ බැඳලනෙ ගතනි.. අපි ඩිංගක් ඇවිදල බලමු.. අඩුම ගානෙ ඉස්සිල වත්ත දිනාවත් බලන්න පුළුවන් තැනක් ඇතිනෙ.."

"කොතොම බලන්නද බිමිබා.. අපේ ගානටම තාප්පෙ ලෙයිනෙ.."

ගතනි ඇස් නටවමින් කියයි. මගේ සිතට දැනෙන්නේ දඩි



කි. ඇය මේ විදියට, මේ අතරත සිටියා හැතැන් දැනගත්තා. මගේ ලොව කොයි තරම් ලස්සන වන්නට සිදුකරනවා. ඒකො කැනගන්නෙ නැතුව.."

සවස් කාලයට එම් සිදුහු වැනි අඳුර නිසා, වටහාම නිද්දහේද අඳුරට බරවු ගතියකි. අප මේ කාරන්තේ මෙලෝ වැඩක් ඇති දොස් හොටේ යැයි මට සිතෙයි. විශ්වයා මේ වෙලාවේ කොතේ ඇසිදයි අප දත්තේද නැත. උං සමහර විට ගේ ඇසක් වී තිදනවා විය හැකිය. නැතිනම් මිතුරන් හා එක්ව හොඳ වල බසිනවා ඇත.

"ඔයා මගේ පිට උඩට නගින්න.."

අතුරු පාරෙන් ඇතුළු වැන්නට විහිදි සිටි කාන්තාවේ ඇතරියකට ගොස්, කාන්තාව අල්ලාගෙන මට නැඹුරු වෙයි.

"මොකක්.. ඔයාගෙ පිටේ නගින්න.."

ගෙති ඇසුවේ සුදුම විය. ඇයට මගේ වදන් අසාගෙන බැට්ටන්නට ඇත.

"ඔව්.. ඔව්.. ඉක්මනට.. කවුරු හරි එන්න කවි ඔය පඩියට අඩිය කියල නගින්න.."

පැදෙ සිටි ස්ලිපර්ස් දෙක ගල්වා, කාන්තාව අල්ලාගෙන ගෙති මගේ පිට උඩට අසිරුවෙන් නැගුණාය. වරෙක බලන්න නැති කමෙන් ඇයගේ දෙපා මගේ පිට මත එහෙට මෙහෙට නද් රිද්මී දෙයි. මම දත් විකාශන දිරිය වඩා ඉවසා හිඳිමි. මේ විට අතිපත ආදරයේ පරිනාගායය.

"එයා කියල කියෙන දේවල් හරි.."

විකසිත් ගෙට පිටුපසින් මට ඇසිණි. ඇය දෑත් එහෙට මෙහෙට පැරදෙන්නේ නැත. ගානට බැල්නස් එසේ සිටියි. එතෙක් ඇයට බර, මගේ පිට මැදට මේකම සිත පුරාවටම මට දුනේ.

"හර් කියල කිව්වේ..?"

"මේ වෙලාවට පුල් එක සෙ ඉන්නෙ කියලා.. එයා කන්නවා පිම්පර.. තව යාලුවෙක් එක්ක.."

ඒ කියන්නේ විශ්වයාගේ හෙදර ස්වමින් පුල් එකකුත් කියෙන වග මට ඉබේටම තිල්ලිණි.

"ඔයාට හොඳට එයාලට පේනවද..?"

"ඔව් පිම්බා.. ඔයා තෝරගත්තු තැන නම් මාරයි.. විශ්ව හරි ප්‍රෙත්ඩ්ලි පාවයි.. එයාගෙ යාලුවගෙ කරට තෙකුත් දාගෙන පුල් එකේ ඉස්සරහට වෙලා හිනාවෙව් කොරි. එයා දත්තට නම් හෙම අපි මෙහෙම බලන් ඉන්නවා කියලා.. එයාට පිස්සු හැදෙයි.."

ගෙති කොර තෝරියක් නොමැතිව කියවයි. ඒ අතරේ මගේ පෙර කොන්දේසි සතවා මට දුනේ. මම විංගත් පතත්වී බලමි. නයි කුඹි තුන් දෙනෙක් වම් කකුලට නැග ආපල් එකේ මේ පතාගෙන සිටියි. තවත් නයි කුඹි දහ දොලොස් දෙනෙක් කුඹි මට කැරකෙයි.

"අන්න එයා හයියෙන් හිනාවෙනවා.. ඒ ඉන්නෙ එයාගෙ හොඳම යාලුවෙක් වගේ.. කෝට පිටින් ඉන්නකොට එයා හරි තැන්වසම් පිම්බා.. ඔයාවත් එයාට පෙන්නන්න කිබිබ තම් හරි.. ආ.. එයාට කෝල් එකක් ඇවිත්.. තාමත් අත පාවිලෙ කරේ.."



www.picshrink.com

දන් දන් නයි කුඹි දහ දොලොස් දෙනෙකුත් කකුල් දෙකක්
ගා ඇවිටි හැලෙන්නට කයි. මට පහත්වී උන් ගසා දැක්කා...
හැකියාවක් නැත. එසේ වුවහොත් ගහනිගේ වැඩට බාධාවක්
විය හැකිය. දන් ඇදී දෙන නවත් තද කර ගනිමින් මම දුටුවෙමි.
සිමාවේ අත්තිම හරයේ සැරිසරමින් සිටියෙමි.

"ආ.. අන්න එයා හිනාවෙව් යාලුවගෙ පිටිපස්සෙන්
එළවනවා.. යාලුවා හුල් එක වටේ දුවනවා.. අහෝ බිම්බා..
එයාලා පොඩ් මෙයි වගේ.. හිතන්නවත් බැරි තරම් පරණ
කියලා හොඳට හේරෙනවා.."

නයි කුඹි පරම්පරාවක්ම මගේ කකුල්වල දන් තැබ ඇත
උන් ඉවත් වෙත් හොමිකිව මගේ කකුල් දෙකම සා දමයි.

"ගහනි.. මය බැලුවා ඇති.. දන් බිහින්න.."

මගේ මෙනම ඇසුණු කටකට දිලාරාගේ, වාහනය ඇති
සිටින්න කියු ඇය මෙනතට ආවේ ඇයි..

"ඩිංගත් ඉන්න දිලාරා.. ආ.. අහෝ.. අන්න විශ්වාස
යාලුවා හුල් එකට පැන්නා.. අසන්න.. අන්න විශ්වාස
හිනාවෙව් හුල් එකට පැන්නා.. දෙන්නම දන් තරණ
වතුර ගහගන්නවා.."

ක්‍රිකට් තරගයක විස්තර විවාරයක් සේ ගහනි කියවයි.

"එයාලට පෙනින්න බැරිනම් නහින්න කියන්න ගහනි
මයා බිහින්න.."

"ඇයි දිලාරා..?"

"ඇයි කමය.. මම මෙයගෙ කකුල් දෙකම ඇති කරවා..
සා නම් පුදුම කෙල්ලෙක් තමයි.."

දිලාරා සට පට හා කියවාගෙන හියාය. ඇත්ත කරනව් වූ
කඩදාස ගහනි වහා මගේ පිට උඩින් බැස ගත්තාය. මම දඩ
මට හා කකුල් දෙකෙම වසා උන් නයි කුඹිගේ ගසා දැක්වෙමි.
උන් හා ඇති තැන්වලින් පලු මතු වගෙන එයි.

"දෙයියනේ.. ඇයි මයා.. මට කිව්වේ තැත්තෙ බිම්බා.."

පුහුරු ගසා ඉදිමි වගේ ඇති කකුල් දෙක බලමින් ගහනි
තද්දීමට ඇසුවාය. ඇයගේ සිහි දන් ඩිංගට කලින් තිබූ
දේශයක සැල්ලක්වත් නැතුවා වගේය.

"එහෙම කිව්ව නම් මයාට විශ්ව දිහා බලන්න බැරි
වෙනවනෙ.."

කකුල් පුහුරු ගසනවාටත් වඩා වැඩියෙන් හදවත පුහුරු
කැපී මම කියමි. ගහනිත් දිලාරාත් මුහුණින් මුහුණ බලා
සෙත. ඒ කළේ බිම්බ බලාගත් එකය.

"ආ.. අහෝ පොර් බිම්බා.."

ගහනි මගේ අතින් අල්ලා ගත්තාය. එහෙත් බිඳී ඇති මගේ
මා මැඩි පුවත් වූයේ නැත. වෙනදා මා ඇය මාගේ අතින්
අල්ලා ගත් විට පුදුමාකාර සැනසීමක් හා හොඳත්තා කිහිපයින්
සිත පිරී යයි. එහෙත් අද මට දැනුණේ මහා හිස්බවකි.

"එකට කමක් නෑ ගහනි.. අපි දැන් යමු.. වහින්නත්
වගේනෙ.."

"වෙච්ච දේ මගෙ හිතට හරිම නෑ.. අහෝ දිලාරා.."



මහොම් ප්‍රමිමගෙන ඉන්නෙපා.. මං කිව්වට පොර
නෑ.. මං දන්නෙ නෑනෙ ඊයාට කුඹි කනවා කියලා.."

"පොර කිව්වකම ඔක්කොම් හරිද ගෙනි. මේ මේයා
හරි පව්.. කාට උනත් හිතක්නෙ කියෙන්නෙ.."

මට දිලාරා ගැන බලවත් පැහැදීමක් දැනෙයි. ඇය මේ කතා
කරන්නේ මා වෙනුවෙනි. වාහනය කරා එන ගමනේදීත් ඇය
ගෙනිට විගපල කීවාය.

"මයා ඇයි දිලාරා.. අර වගේ කතාවක් කිව්වෙ..?"

"මොකක්ද...?"

"කාට උනත් හිතක්නෙ කියෙන්නෙ කියලා.."

දිලාරා කුමක් කියාපිදිම මම බයෙන් සැලී ගියෙමි. ඇය
මොනවා හෝ කිව්වොතින්, මා කළ මේ දෙයෙහි වටිනාකම
කිසිවක්ම වනු ඇත. ගෙනිද මා ගැන වැරදියට සිතනු ඇත.

"ඒක ඉති.. මයාම හිතල බලන්න මත.."

දිලාරාගේ ඒ පිළිතුරින් මම ගැනසුණෙමි. ඇය බුද්ධිමත්
තරුණියකි. කෙනෙකුගේ සිතක්, ඉතා ඉක්මනින් තේරුම් ගැනීමට
ඇයට එතරම් වේලාවක් ගත නොවේ.

"මංදා.. මයක් වේලාවකට කියන්නෙ, තේරුම් ගන්න
මැරි කතා.. හම්.. අපි යමු.."

මගේ පාමසියෙන් කකුල්වල ගාන්නට ඔයිල් බොටිල් එකක්
ගත් ගෙනි, එය මට දුන්නාය. හඳ පුරා උතුරා ගැසූ සෙතෙහෙයේ
ආහාරට, මා අවසානයේ සිමිණ ලැබුවේ ඔයිල් බෝතලයකි. මම

මාත් දකුණු ආසියානු ආගමක් සහිත නොවන සමාජයක පසුවෙදී ගෙදරට ආවෙමි.

* * * * *

සුදු මාමා, පසුවදාද මගෙන් කිසිවක් ඇසුවේ නෑ. මා
ප්‍රමාදවෙන්, ගොදුබෙල්ලෙකු කවුට තුළට රි-ගාගෙන ඉන්නා වෙලාවට,
තාමරයට ඒ හිඳිනා නිසා ඔහු සියල්ල තේරුම් ගන්නට ඇත.

"සුමබා.."

තවත් දවසකට පසුව, සුදු මාමා මා කරා ආවේ සුදුමාකාර
තරම් සතුටින් ඉතිරි ගිය මුහුණින්ය. කුමක් හෝ සුභ දෙයක් කියා
මට සිතූණ නිසා, මුහුණේ වූ මුඩු ගතිය මකාගනිමින් මෙ
සිනාසුණෙමි.

"ඇයි යාන්තං උම් හිනාවෙනවා.. යකෝ මං තාම
මුකක් කිව්වෙත් නෑනෙ.."

"කියන්න දෙයක් නෑ.. සුදු මාමො.. මගේ සුභ පැතුමි.."

මම සුදු මාමා බඳාගන්නෙමි. සිහින් කළු පටලයක් මගේ
දූපට ඇවිත් වාගේය. සුදු මාමාද දැඩිව මා බඳා ගත්තේය.

"වෙන්න නෑන්දා මුළුමනින්ම යටත් උතා කියලනෙ
කියන්න ආවෙ.. ආ.."

"උඹටත් අර කාටද වගේ මාර ඉවක්නෙ කියෙන්නෙ..
හරියටම හරි බං.. හරියටම හරි.. නිමල්කා අද මාව
බඳාගෙන සුභාක් වේලා ඇඩුවා.."

"හප්පට සිරි.. ඉති.."



www.picshrink.com

The Reader's Place

එම තුමදෙවම සමාවෙන්න කිව්වා. ආයෙ සවිල
මාව අවිශ්වාස කරන්න කිව්වා.."

සතුටින් හිතායේ. එහෙත් කෙල්ලන් දෙන පොරොන්දු
පිළිබඳව මට විශ්වාසයක් නැත. සම්භරවිට හෙට දවසේදී තවත්
අවිශ්වාස කටයුතු දෙයක් තියා, සුමානයක් කරන වි සිටින්නට
සුදුවන. එහෙත් මම ඒ බවත් කියා සුදු මාමාගේ සතුට විනාශ
කරන්නට නොහිතෙමි.

"මේ මොකද මේ.. මාමල, බෑනලා බදාගෙන..?"

මමත් සුදු මාමාත් දෙපසට විසිවුයේ, අම්මාගේ කටහඬිනි.
ඇය පිහිටම සිට නංගිත් අප දෙදෙනා දෙස බලා සිටියි.

"මට මේකට හුන දවසකින් බදාගන්න බැරිවුනානෙ
අක්කෙ.. මයා දන්නවනෙ, තව බෑනලා හිටිය උනත් මට
හිතට හරි ගියේ බිම්බා විතරයි කියලා.."

සුදු මාමාගේ පට්ට කතාවෙන් අම්මා එකෙන්ම කට වසා
ගත්තාය. එතන ඇයට තවත් කතා කරන්නට තරම් දෙයක් නොමැත.

"කොහොමටත් අක්කෙ ම. තව දවස් දෙක තුනකින්
ගෙදර යනවා.."

සුදු මාමාගේ ඒ විලම්භික කතාවෙන් මම ඇතිරි ගියෙමි. Sri Lanka
මේකා මේ කියවන්නේ මොන හිඟන කුණුහරුපයක්ද..?

"ඇ.. ඇයි මල්ලි හදිසියෙන්ම.. අපෙන් මුකුත් වැර
දෙන්නක් උනාද...?"

අම්මා නොකුණන්න අවුල් වී ඇති බැව් ඒ කතාවෙන්

නංගිත් නොව, මා මෙන්ම නංගිද අවුල් වී ඇති
නැඩිය.

"පිස්සුද ලොකු අක්කෙ.. අම්මත් අරහෙ බලන්
අන්නවනෙ.. ම. ගිහින් ආයෙත් එන්නමි.. ම. බිම්බව බඳා
ගන්නෙත් ඒකයි.."

සුදු මාමා ගානට වැස්ටර් එක ක්ලෝස් කර දමුවිය.

"ඒ බ. සුදුමාමෙ.. උඹි බොරු හේද කිව්වො..?"

අම්මාත් නංගිත් ගිය පසු මම ඇසුවෙමි.

"නෑ.. බිම්බා ම. යනවා.. තැබෑයි ඊට කලින් උඹවයි,
දිලාරාටයි උමේ නාසිගුරාත් එකටයි ම. ගානෙ කෑම
වේලක් අරන් දෙනවා.. මගේ ලව් එක ආයෙ වෙල්ඪින්
කරල දුන්නට.."

"ඒක නම් ඉඳි. ආත්ම ගානක් සි. අත්වෙන දෙයක්
කවයි.. කවෙකින් කාලු කාලයක් මතක් නෑ බ. සුදු මාමෙ.."

මා කියූ දෙයට සුදු මාමා ලාවට සිනාවූයේය. කිවා සේම
තව දවස් දෙක තුනකින් ඔහු යනු ඇත. මගේ සිතේ ඉපදී ආවේ
සාමකිය මුසු හැඟිමි කන්දරාවකි. සියලුම හිතවත්කයින් මා අතහැර
පොයි මට සිතේ එහෙත් ඒ කැලොම එක මිටින් සිර කර තබා
ගැනීමට මට හැකියාවක් නැත.

* * * * *



www.picshrink.com

The Reader's Place

- forget me not



"මොහොතමයි තැන.."

වරුණයා අත දිගුකර පෙන්වයි. මේ සුදු මාලිගායේ ට්‍රේල් දුටු මොහොත, වාහන ගාල්කර ඇති ස්ථානය දක්වා ගියොත් පියවි පිළිවෙලකින් කොට්ටි එකක වාහන ගමනා ඇත.

"මේ වෙතින් ක්ලබ් එකක්තෙ බ.."

"ඔව්.. ඔව්.. විශ්ව කාරයා මේකෙන්ම ඇතිවා එකවා බ.. මං සැහෙන දවසක් කට්ටි කාලා හොයාගත්තෙ.. අපි බලමුකො ඒකා මේකත දාන කැටියම් මොනවද කියලා.."

වරුණයා කුමක් හෝ මිත්‍යාපයක් හොයාගෙන ඒව් යැයි මොහොතකට පරිදිම, උං එය ඉටු කර තිබේ. විශ්ව කාරයා ඇහේ පතේ හිරි ඇර ගැනීමට මෙතන්ට එන බැව් වරුණයා කෙසේ හෝ හොයාගෙන ඇත.

"අන්න පොර.."

දළ ගසා ඇති වැටෙන් එන කොට්ටි එකක කෙල්ලම් කරනා

පරුණයෙකු පෙන්වා වරුණ කියයි. මොහොතක් විශ්ව දැක තැන. මේ, වරුණ පෙන්වූ තරුණයා දෙස බැලුවේ. කතා කරන්නට දෙයක් නොමැත. ඔහු අංග සම්පූර්ණ පිරිමි පරාණයකි. ඉටු පළඳි බැල්මෙන්ම, ඕනෑම කෙල්ලෙකු දළේ දා ගැනීමට ඔහුට කපු කතවා වැනි ලේසි පහසු වැඩක් විය යුතුය. මහෙ හිතට දැනුණේ දවැන්ත ගතයේ මදිසු-විකමකි. හෙ තිබූ කාරයේ බඳට මොහොතක් වීම.

"පොර පට්ට වීදියට තැන්ඩියා හේද බ.."

"ආයෙ එකෙන්ම.. ඒකේ අඩුලක් තැ.. මිනිහගෙ හැට්ටේ අංග සම්පූර්ණයි බිම්බා.."

"ඒ කියන්නෙ උමේ අකිසාර මිත්‍රයට කොරි වොටි කොමි කියන එක හේද..?"

"ඒක පත්තෙ බලමු.. හැබැයි පොඩි කොස්සක් කියෙනවා.."

"ඒ මොකක්ද වරුණ..?"

"විශ්වකාරයාගෙ හැම දෙයක්ම අංග සම්පූර්ණ එක.. ඒ වගේ දෙයක් වෙනත් බෑ කියලා. මගේ හිත කියනවා.. මර්දන උං තැන්ඩියා, සල්ලි කියෙනවා, තාත්තා ලෝයර්, පමාපේ තත්වය ඉතා ඉහළයි.. හොඳ වාහනයක් කියෙනවා. දෙයියො උනත් ඔක්කොම දෙන්නැ බ.. එහෙමි දුන්නත් කොහේ හරි අඩුලක් කියෙන්න මින.. මට නම් එහෙමයි හිතෙන්නෙ.."

වරුණයා කතා කරන්නේ විකාරය. විශ්වකාරයාගේ කිසිදු අඩුවක් මට නොපෙනේ. අනෙක අඩුවක් තිබුණා කියා, එයින්



හතන මට ලංවෙන්නේද නැත. බන්ධනාගාරයක අල්ලාගත් උත්තරයක් ඇතිව පවත් හැරවියොත් ලං කරනු ඇත. මට වෙන්නේ මේ තරම්, අප්පා ඵලාගෙන් පස්සෙන් පැනවීමටය.

"තවත් වෙලා අපි ඉන්නවද වරුණ..?"

"මලමු.. තාම කිසිදු ආත්මයා ඵලාක් නැතේ.."

වරුණයාද ඇවිත් මා හේත්තු වී සිටි කාරයටම හේත්තු විය. ඵකිනෙහිම අපට සිතා ගැනීමට වත් ඉඩක් නොතබාම, කාරයේ පසුපස දොර විවෘත විය. එයින් ඵලියට බැස ගත් පුද්ගලයෝ දුටු විට මමත් වරුණත් තුන්වැන්නක් වීමු.

"තමුසෙ මොකද මගේ කාර් එක ලො කරන්නේ..?"

කාර් එකෙන් ඵලියට ආ කඩියා කෙලින්ම ආවේ වරුණ කරාය. මේ කොහෙන් පාත්තු වෙලාදැයි සිතා ගනු බැරෑරුම් වරුණයා උඩ බිම බලයි. දෙක දෙසියයක් උඩ පැන පැන ගොස් දෙනවා කියන්නේ මේ මේවාටය.

"අ.. අපි.. නිකං හිටියෙ.."

"නිකං..? උඹ එදත් මගේ කාර් එකේ රෝද තනතුරේ හුලං ඇරල ආකල් එකේ දිව්වා වගේද..? හිටපං උඩට.. ඊ දෙන්න නියම හුලං ඇරලත්.."

කඩියා, වරුණයාගේ කොලර් එකෙන්ම ඇඳ ගොඩ ගත්තේය. මේය නම් ඇත්තටම පූර්ව ආත්මයක කල පවත් පටිපත් දීමයි.

"අ.. අයියා.. මට හත අවක් ඇත්තමනේ.. මං තැනවා දිව්වෙ.. අයියට කියන්න.. මොන ආකල්ද අප්පා.. දවත්

අතක් මං බඩේ තැන්කුම හැදිලා ඇඳව වැටිලා සිටියා බවට ගතපුවට.."

කට පියාගෙන සිටීමෙන්, බඩු බහිස් වන නිසාම වරුණයා කට ඇරියේය. ඉතිං මින් අනතුරුව සිදුවන පියලුම දැ දෙවියන්ට වාරය. කඩියා එක්කෝ වරුණයාගේ කට මැදටම පත බානු ඇත.

"අන්න ඒ වගේ තමයි උඹට අදත් දෙන්නේ.. ඇත්ත නියම.. උඹ හැදුවේ අදත් ඒ වගේ හුලං අරින්න හේද..?"

කඩියා තොරව තොරවා උඩු පූරයි. වටේ පිටේ යන ඇහොත් බල වලා යනවාය. වසම් වස ලැජ්ජාවකි. වරුණයාට තමා තනන්වත් නැති නැවය. කඩියා කොලර් එකෙන් අල්ලාගෙන සිටියදීත් උඹ කරුණු පහදන්නට උත්සාහ දරයි.

"නෑ අයියෙ.. මං එදා ඇරියෙන් නෑ.. අද අරින්න හැදුවේ නෑ.. කිමිබො.. උඹ කතා කරපංකො.. මේකා තව විකකින් මට ආයෙ නෙලනවා දෙවියලාව පොල් පේන්න.."

එවර කඩියා කෙලින්ම මගේ දෙසට හැරුණි. මගේ මුහුණ හරි හැටි හොඳටම දුටු විට මුහුණේ මුහුණ වෙනස්විය.

"මට තමුසෙවත් දකල පුරුදුයි.. ඒත් ඒ කොහේදිද..?"

කඩියා ඵයියක් සිටින අතරම පුළුල්ව හුලං ඇරීම එක හා හුලං ඇරීම දෙක පවතිනා ඔක්කෝම මේතන රහ දැක්වෙන්න යනවා වාගේය. කරන්නට දෙයක් නැත. එක්කෝ වරුණයා පමණ එක්වී කඩියාට දෙක තුනක් ඇත පැන දිවිය යුතුය. නැතිනම්, අනාගතය ගැන සිතා වැඩේ මේතනින්ම ගොඩ දා ගත යුතුය.

"එක දවසක්, රෝස මන්දිරේ ගාවදි මාවත් අල්ල



හුලං ඇරියා කියලා, අයියනෙ රේල් ප්‍රොනඩ් කිව්න
කිවියනෙ.."

මහේ කෙලින් කතාවෙන් තඩියා උඩ බිම බැසුවේය.

"ඔව්.. මට මතකයි.. මට මතකයි.. තමුසෙ කිව්වෙත්
එදා හුලං ඇරියෙ නෑ කියලනෙ.. කෙල්ල ඉස්සරහ තමුසෙ
මට හෙණ සත්කමකුත් දම්මෙ මතකද..?"

"ඔය පරණ කතා අමතක කරල දාමු.. අපි ඔයාගෙ
කාර් එනේ හුලං ඇරියෙ නෑ.. ඒක කමයි ඇත්ත.."

තඩියා වරුණගේ කොලරය අත හැර මගේ ලතට ආවේය.
වරුණයා තවමත් උඩ බිම බලයි. තඩියාගේ කාරයේ ගගනිලා
හුලං ඇරිය බවත් මා වරුණට කීවේ නෑ. මා කීවේ කාරයක
හුලං ඇරිය බවකි. මා ඊට සහාය දුන් බවකි. උං ඒ දෙක ගලපා
ගතහොත්, මහුස්සයෙත් විදියට උං කතා කරන්නට හරි පුළුවන්
වෙනවාය.

"ඒ කියන්නෙ තමුසෙලා දෙන්නා මගේ කාර් එනේ
හුලං ඇරියෙ නෑ.."

"දන් එක පාරක් නෑ කිව්වනෙ.. අදත් අපි අරිනවිද
කියල බලන්න, වාහනේ ඇතුළටම වෙලා තව ටිකක් වෙලා
හිටිය නම් ඉවරනෙ.. එහෙනම් මේ කිසි අවුලක් නෑහෝ.."

"ඔව්.. ඒකක් ඇත්ත.. ඒත් මට මෙන්න මේකා දක්කනම්
උහුලන්නෙ නෑකුඩ ගියා.. එදා මං පට්ට වාටර් එකක්
කෑවේ මියි.. හිතනවනො වයර් හතරෙම හුලං නෑකි උනත්ම
මං මොන රෙද්දක යන්නද කියලා.."

තඩියා ගැන මට පව් කියා තිබේ. වරුණයාටත් එය බෝ
ලොක් වුණිය. උං අපමණ සෝකයෙන් තඩියා දෙස බලා සිටියි.

"තමුරු හරි කරපු බල වැඩක්.. කොහොම හරි අපේ
පරිත් කමයි ගියේ.. හැබැයි තමුසෙ එදා මට ගහපු එක
හර් කෑක වැඩක් හලෝ.. මං ඒ පාරෙ ගියා විතරයි.. මං
තමුසෙව් පිටිනේටම දක්කෙත් එදා.. මං මොකවද මිනෙ
හුලං අරින්නෙ.."

තඩියා ටිකක් වෙලා වරුණයා දෙස කෙලින්ම බලා සිටියේය.
වසියත්වත් ගියෝතින් කියා මම දෙන්නාගේ මැද්දට පැනීමට
සූදානම්ත් සිටියෙමි. එහෙත් සිදුවූයේ නොසිතූ දෙයකි.

"සොර්.. ඇත්තටම උඹල ඒ වැඩේ කරේ නෑත්නම් මං
පට්ට වැරදියි.. මට තව ටිකක් හොයල බලන්න තිබුණා.
ඒත් මවං.. රෝද හතරෙම හුලං නෑ කියල කේරුණහම මින
එකකුට කේන්ති යනවනෙ.. මටත් උනේ ඒකයි.. වෙච්ච
හැබ්දේම අපි අමතක කරමු.."

තමුසේ, මියි වැනි ආකල් විවන එක පාරටම මවං වැනි
බහුලු විවන බවට සත්විම කෙතරම් අපුරුද්..?

"ඒක හරි.. මේ වරුණ.. මං බිම්සර.."
මම තඩියාට අපව් හඳුන්වා දුන්නෙමි.

"මම මිලාන්.. ඒක නෙමේ උඹල මොකක්හරි වැඩකවද
මෙතෙත්ට ආවේ.."

අව් කණ්ණාඩිය ගලවා ඔලුවේ දමාගෙන තඩියා නොහොත්
මිලාන් මගෙන් ඇසුවේය. සමහර විට විශ්වයා ගැන මිලාන්
තුමන් හෝ තොරතුරක් දන්නවා විය හැකිය. පුදුම වැඩේ කියන්නේ



www.picshrink.com

මම සේවක බැව්ව සිටි මිලාන්ව මේ මොහොතේ විශ්වාස කළාට මම පිහිටිය.

"ඇත්තම කිව්වොත් ඔව්.. අපි කෙනෙක් ගැන හොයන්නයි ආවෙ.."

වරුණයා මම ඇහැක් වසා, කිසිවක් කියන්නට එසා කිවත් මම කියා දැමුවෙමි. මිලාන්, විශ්වාසයේ යහපුවකු වීමටත් පුළුවන් වග මම පිතුණේ ඊළඟ මොහොතේය. එසේ වුවහොත් නම් බොහොමයෙක්ම හම්බ වෙනවාය.

"මොකක්..? කෙනෙක් ගැන හොයන්න ආවෙ..?"

"ඔව්.. ඇයි මිලාන් පුදුම වෙලාව.."

"පුදුම වෙන්නැද්ද බ.. මාත් ආවෙ කෙනෙක් ගැන හොයන්නෙනෙ.."

"ඇ.."

එවර හොල්ම- වූයේ මාත් වරුණයාත්ය. මේක නම් මාර හත්පිලවිටිනි.

"ඔව් බ.. උඹල අමහරවිට දන්නවත් ඇති.."

පටාස් හා නව යුස් කරගත්තත් මිලාන් යනු හොඳ හොල්මකු බැව් මම මේ දිනට තේරී අවසන්ය. ඔහුගේ හිතේ එකයි බවේ එකයි නැති වගද පැහැදිලිය. එසේ තිබුණා නම් ඔහු මොලේ මලදානයක් කියවන්නේ නැත.

"කාටද මිලාන් උඹ හොයන්නෙනෙ..?"

"අන්න අතන වෙනිස් ගහන එකා ගැන විස්තර.."

වෙනිස් කොට් එක දෙසට අත දිගු කර මිලාන් පෙන්වූයේ විශ්වාස. මමත් වරුණත් මුහුණින් මුහුණ බලා ගනිමු. කතාන්දරය දැන් දිග ඇරෙන්නේ අමුතු පැත්තකටය.

"එතන වෙනිස් ගහන්නෙ විශ්වතෙ.."

මෙකුඩත් වේලා කට පියාගෙන හුන් වරුණ, අවුලකින් කොරව සිට දැමුවේය.

"ඒ කියන්නෙ උඹල විශ්ව ගැන දන්නවද..?"

"නූ.."

"එතෙතමි..?"

"අපි ආවෙත් උඹ ගැන හොයන්න කමයි.."

මගේ කතාවෙන් මිලාන්ගේ ඇස් උඩ ඉහැදිනි. අපෙන් ඒ වගේ පිළිතුරක් ඔහු බලාපොරොත්තු වූයේ කැනී වග පැහැදිලිවම කතාන්දරව තිබිණි. ඔහු පිටියෙන් අනතුරුවන්දවය.

"මොකක්..? උඹලත් ආවෙ උඹ ගැන හොයන්න..? සේසු හැදෙන්නවා.. උඹල මොකටද උඹ ගැන හොයන්නෙනෙ..?"

"මේ කියන දේ උඹෙන් පිටව යන එකක් නෑනෙ.."

"ම. විතරයි බ. මෙතන ඉන්නෙනෙ.. ම. කාට කියන්නද..? අතික විශ්ව කියන්නෙ මගේ යාලුවෙක් නෙමෙයි.."

"එතෙතමි කතන්දරේ ලේසියි.. ඇත්තම කියනව නම් අපේ යාලුවෙකුට විශ්වව ප්‍රචෝස් කරලා තියෙනවා.. ඉතිං අපි යාලු පිටි එකට මේකා මොන වගේ එකෙක්ද කියලා හොයල බලන්නයි ආවෙ.."



ඇණගේ කතාවෙන් මිලාන්ගේ ඇස් උඩවම ගොස් කවුරු
කතාව ඇරි ගියේය. ඔහු ඇත්තවම පුදුම වුවාක් වැනිය.

"උඹලගෙ යාලුවෙකුට විශ්ව ප්‍රපෝස් කරලා.. ඒ
කියන්නෙ ගැනු යාලුවෙකුට..?"

මිලාන් ඇසුවේ අපත් මැස්සා වෙත කතාවකි. විශ්වයා ප්‍රපෝස්
කර ඇත්තේ කෙල්ලෙකුට නොවේ නම් කොල්ලෙකුටද කියා අපහසුව
මට සිතුවේ.

"ඔව්.. ගැනු යාලුවෙකුට.."

"ඒ කියන්නෙ ගහනිටද..?"

මිලාන් ඊතාවට ඇසු දෙයින් උඩ බිම බැලුනේ ඔවුන්
වරුණයාටත්ය.

"ඔව්.. ගහනිට කමයි.. ගහනියි අපියි යාලුවෝ.."

"මල හත්තිලව්වයි.. මාත් ආවේ ගහනි වෙනුවෙන්ම
ඔ.. ගහනිට මුළු ප්‍රපෝස් කරා කිව්වත්ම කමයි මාත් මේ
වැඩේට බැස්සෙ.."

මාත් වරුණත් මුහුණින් මුහුණ බලා ගනිමු. සිදුව ඇති
එය නම් ගහනිත්, මිලානුත් හොඳ හැටි අසන්නවා විය යුතුය.
ගහනි දෙවරක්ම මාව හවුල් කරගෙන මිලාන්ගේ කාරයේ හුලා
ඇරියේ ඇසිදැසි යන්න ඊතාවට මගේ හිතට ආ දවැන්නම ගැටලුවයි.
එහෙත් එය මේ මොහොතේ අසා ගහනිට පාවා දීමට මට නොහැකි.

"ගහනි උඹේ කවුද මිලාන්..?"

"කවුද අහන්නෙ..? ගහනි කියන්නෙ මගේ නංගි ඔ.."

නොහොත්දෝ පටන්ගත් හිරි වැටීමක් මුළු හිත පුරාම දව
සට වෙ දැනිණි. සියලු සිදුවීම් කරලියට ඇවිත් සියයෙන් දත්ය.
කතා කරන්නට පවා වචන එළියට එන්නේ නැත. මිලාන් කිසි
දෙයින් මම නොසැහෙන ලෙස අවුල් උනෙමි. එසේ නම් සියල්ල
ගැනැදිලිය.

"නංගි..? අපි දන්නානෙ ගහනිට අයිතා කෙනෙක්
ඉන්නවා කියලා.."

"මගේ මාමාගෙ දුව ඔ.. මාමා මේ වල් හපුවටව
කෙල්ලට පෝඩු කරලා.. මට මුගේ දර්ශනේ අල්ලන්නෙ
නැ.. මාමා මටත් කතන්දරේ කිව්වේ නැ.. මටත් එහෙත්
මෙහෙත් කමයි ආරංචි උනේ..? මං මේකා ගැන නොයනවා
කියලා ගහනිවත් දන්නැ.. අපේ කෙල්ලෙන ඔ.. මේකා
මොන වගේ එකෙක්ද කියලා ඉස්සෙල්ලම බලන්න එපායැ..
මාමාව දන්නම මුළු දිරවලක් ඉවරයි.."

ඒ කියන්නේ බොහෝමානායක අදවසාත් උන්නාහේ විශ්ව
කරයාව බැනා තනතුරට පත් කරගෙනත් අවසානය. මට තවත්
කතා කරන්නට දෙයක් තිබුණේ නැත. අතින් දෙය නම් මිලාන්,
ගහනිගේ පහම කෙනෙකු ලෙස නිකං හෝ නොසිතීම, මගේ
මොළයේ තිබූ පට්ට අඩුපාඩුවකි. වරුණ නම් මිලාන් හා තවත්
මොනවාදෝ කියයි. මා සිටියේ කල්පනා ලොවේ හතර දිශ්වාවයේම
තරක් ගසමින්ය.

* * * * *

තවත් දවසක් හෙමින් සිරුවේ ගෙව් යඳ්දි, මිලාන් කාගේ
කවුදයි කියා මම සුදු මාමාට කිවෙමි. ඔහු සියල්ලම සාවධානව
සො සිට මගේ මුහුණ මැදට එබුණේය.



www.picshrink.com

මගේ සියලුම දේවල් සිද්ධ වෙන්නේ මහා සිද්ධි සිමිමා.. ඔහුගේ දෙයක් නම් ම. හිතෙකින්ම සිතුවේ නැ.."

"එක තමයි ඔ. සුදු මාමෙ.. කොහොම හරි අත්සිටුවලාත් එක්ක සිටිම කොක්ක නැතිවෙලා පට්ට ග්‍රේන්ඩ් මිස් පාරක් උඩට මතුවෙලා ආවනෙ.. අපි කලින් කොච්චර බැන්නත්, පහු පහුවෙලා මට තේරෙනවා උං හොඳ යාලුවක් කියලා..."

"මහ මහොම උන එකක් හොඳයි.. නැත්නම් උසල දෙන්නා කෙල ගන්නවා කොයි වෙලාවෙ හරි.. ආ.. අන්න ගහනි ඇවිත්.. හුවා.. මෙතෙට එනව හේද..?"

මා සිතුවේ සුදු මාමා බොරුවක් වෙයි කියාය. නමුත් ගහනියේ කටහඬ ඇහෙද්දී එය ඇත්තක් වෙයි පත්වී තිබිණි.

"බිම්බා.. ඔයා අද වැඩකද..?"

"නැ.."

ගහනියේ මුහුණ මත හරිමින් එම උත්තර දුන්නෙමි.

"එහෙත්ම රෝස මන්දිරේ පැක්කට ගිහිල්ලා එමුද..?"

විශ්ව කාරයාත් සමග යන්න බැරිද කියා අසන්නට දිව අහවම ආවත්, මම සුදු මාමා දෙස බැලීමි. ඔහු ඇහැක් වසා මට පලයන් කියා නොකියා කීවේය. මම කතා බහකින් තොරව හොස් ගහනියේ වාහනයේ වාඩිවීමි. අද දිලාරා නැත. සුදු මාමා සමගින් මොනවාදෝ දොඩමින් හිඳ ගහනි දුටුවත් වාහනය ස්ථිරව කර ගන්නාය.

"සුමිමා.."

වාහනය ඉතා හෙමින් සීරුවේ ඇදී යයි. ගහනියේ ඇත් ඇත්තේ මගේ මුහුණේ බැව්, ඒ දෙස නොබලාම මට කිව හැකිය.

"සුමිමා ඔයා මගෙන්තෙක්ක කරහින්ද ඉන්නෙ..?"

"ඔ. ඔයත්තෙක්ක මොනවට කරහ වෙන්තද ගහනි..?"

"ඔයා කතා කරන්නෙත් අමුතුවට.. ඔයා අකමැති නම් ශ්‍රී මෙන නැවිත් ඉන්න.. ම. ඔයාව ගෙදර හේන් දාන්නම්.."

"අකමැති නම්.. ම. ඔයාවත් කලින් ඇවිත් වාහනේට තහින්නෙ නැතෙ.."

"ඔයා නපුරු වෙලා බිම්බා.."

"මම නපුරු නැ.. ඔයයි නපුරු.."

"ස්.. හු.. දෙයියනේ ම. කවදද ඔයාව නපුරු වුණේ..?"

"විශ්වට කරම් මට සල්ලි නැ.. විශ්ව කරම් ම. කොහෙත්ම ලේසන නැ.. ඒ කරම් ලොකු ගෙදරක්වත්, වාහනවත් මට නැ.. විශ්වට කරම් සමීප යාලුවො මට නැ.. මට ඉන්නෙ සුදු මාමයි වරුණයි කියන යාලුවයි විතරයි.."

"බිම්බා.. ඇයි මීවා මෙතෙත්ට.. ඔයා ඔය කියනු එක දෙයක්වත් ම. කෙයාර් කරාද..? මගේ යාලුවා ඔයානෙ.."

"ඔයා දනුයි මහොම කියන්නෙ.. ඔයා විශ්වට කෙයාර් කරේ නැ කියනවා.. මගේ පිට උඩ ඉඳගෙන තට හටානෙ ඔයා විශ්වට අගය කරේ.."



ඒ සතුව සැර වැඩි වන්නට ඇත. ගහනි පාර අසලට
කර වාහනය නතර කළාය. අනතුරුව මගේ දෙසට කැරුණාය.

"අඩුම ගානෙ ඔයා මගෙන් අහුවෙවත් නෑ.. තයි ආඩි
කාපු කකුල් දෙක දැන් කොතොමද කියලවත්.."

ගහනිගේ දෑසෙහි කළු පටලයක් ඇදී යනු මම දක්කෙමි.
කමත් නෑත. කියන්නට කියෙන දේ පිස්කෝම මේ මොහොතේ මම
කියමි. හිත භූෂ් හංගාගෙන ගොඩ ගසාගෙන දුක් නොවිදිමි.

"අ..නේ.. සොරි බිම්බා.."

ගහනි හැඩුම්බරව මගේ අත්දෙසෙන්ම අල්ලා ගත්තාය. ලේ
කරගෙන සිටිනා සිත, ඒ මුහුණ පෙනෙනා මිට. වෙඩුරු පිඩක් හේ
දියව් යයි. එහෙත් මම මගේ සිතට අනතුරු අසවා ගනිමි. 'බිම්බා..
මේ උමට ලැබෙන අවසන් අවස්ථාවයි..'

"ඔයා මට හුණක් දේවල් කිව්වෙ නෑ.. අපි එකතු
වෙලා දෙපාරක්ම මිලාන්ගෙ වාහනේ හුලං ඇරියා.. ඒත්
මිලාන් කියන්නෙ කවුද කියලා, හරියටම මං දැනගත්තෙ
ටෙතිස් ක්ලබ් එක හෙදි.. මිලාන් කියන්නෙ, ඔයාගෙ
මස්සිනා කියලා මං දන් දන්නවා.."

"මිලාන් ගැන එව්වර දෙයක් කියන්න තිබ්බෙ නෑ
බිම්බා.. මගේ මස්සිනා උතාට මිලාන් හරි පණ්ඩිකයි. අපි
දෙන්නා පුංචි කාලෙ ඉදන්ම රංචු වෙනවා.. ඒක ඉතිං මේ
වයසට එද්දිත් දිගටම ආවා.. මිලාන්ට පේත් එකට වගේ
පතිස්මත්ව් එකක් දෙන්නයි හුලං ඇරියෙ.."

"ඉතිං ඒක මට දෙවනි පාර හරි කියන්න තිබුණේ..
ඔයන් එක්ක තිබ්බ හිතවත්කමට, පිටි එකට මං කිසිමි

දෙයක් අහන්නෙ නෑකි ඔයාට උදව් කෙරුවනේ.. ඔයා
දන්නවද ඒ දෙවෙනි පාර හුලං ඇරිපු එකට අහුවුනේ
වරුණ කියලා.. මිලාන් වරුණට එදා ගහලත් සිමුණා..
මට ඩිංගෙන් ටෙතිස් ක්ලබ් එක ගාවදිත් මටයි වරුණටයි
ආයෙත් වෙන්තෙ ඒක.. ඒත් අපි කොල්ලො කොල්ලො
විදියට තනා කරලා පුශ්තෙ බේරගත්තා.."

"සොරි බිම්බා.."

"සොරි කියල හැමදේම ඉවර කරන්න බෑ ගහනි.. ඊට
වැඩිය තිහේ අමාරුව වැඩියි.."

"මං මොනවද කරන්න ඕන බිම්බා.."

"මං දන්නෑ ගහනි.. මං කතා කරේ මගේ පැත්තෙන්
විකරයි.. ඔයා වැඩ කරේ ඔයාගෙ පැත්තෙන්තෙ.."

"අපේ බිම්බා.. මං අඩුල් වෙලා ඉන්නෙ.."

"මං ඔයාට අඩුල් කරේ නෑ ගහනි.."

"මට මෙහෙම කරන්නෙපා බිම්බා.. මට මෙහෙම
කරන්නෙපා.."

ඇස් දෙකේම කළු පුරවගෙන ගහනි මා දෙසට හැඹුරු
වෙලා මගේ දකුණු උරහිස තෙත්වන සෙයක් මට දැනේ. දෙවියනේ
ගහනි හොඳටම අඩනවා නේද..? ඇත්තටම කර කියා ගත
නොහැකිව, ලේ පිළිමයක් සේ මම ඔහේ බලා හුනිමි. කළ යුතු
වූ කිසිවක් මගේ සිතට ආවේ නෑත.

"මං.. ඔයා හිතන්නෙ.. මං.. මං.. ඔයාට රැවිවුවා



www.pileshrink.com

ම. ඔයාට පාවිච්චි කරා කියලද...? ආ.. මට කියන්න.. මට ඇහෙන්න කියන්න.."

උරහිසේ එල්ලීගෙනයි, ගහනි චූඤ්ඤ මදක් ඇලකර මගෙන් ඇසුවාය. කපුරු පිරුණු දෙඇසක් හැඩවෙත් රතුපු චූඤ්ඤ මගේ සිතට ගෙනාවේ අපූරුම දසුනකි. මිනිසුන් අඩනා විට කොතරම් කැන වුවත් ගහනි හඩනා විට සැබැවටම ලස්සනාය. මට මෙහෙමිනම ඇසට පූරු කරගෙන සිට ගැනීමට පටන් සිටියේ. එහෙත් මම මගේ සිත දමනය කර ගනිමි. ඒ ගහනි මා ගැන අංශුමාත්‍රයක හෝ වරදක් දැකීම ප්‍රිය නොකරන බැවිනි.

"ඔයා මාව රැවුට්ටුවේ නැ ගහනි.. මමයි ඔයාට ර වටුණේ.. පුංචි එකෙක් වගේ ඔයා පස්සෙන් ආවේ.. ඔයා ගිහින් ඉන්න ආයා කෙරුවේ.. ඔයාත් එක්ක සිතාගෙන්න, කොහේ හරි ඇවිදින්න යන්න.. කැම වෙලාවේම ඔයාට ගිහේ උඩම තැන කියාගෙන ඉන්න.. හිසත් ඉඳුනු ආයි ඔයාට රවට්ටුණේ.. ඔයා වැරද්දක් කරෙත් නැ.. මේ කැමදම මගේ වැරදි.. මගේ වැරදි.."

"දෙසියයෙන් බිම්බා.. ඔයා මොනවද මේ කියන්නේ.."

ගහනි මාවෙහිත් ඇත්වි, යළිත් මගේ කම්පයෙන් දිවිත් කැනගසුවාය. ඇස සිටින්නේ අපමණ වේදනාවකින් බැව් මේ හේරුම ගනිමි. ඇගේ දැසින් නැවතත් කපුරු ගලා එන්නට විය. එහෙත් ඒවා පියදා ඇසට සැනසීමට මේ දුප්පත් බිම්බාව වරම් නැත.

"ඔයා මගෙන් මොනවද ඉල්ලන්නෙ බිම්බා..?"

'මට මින ඔයාවයි සුදු' කියා කියන්නට වචන හතර

වූ අවම ඇවිදුන් හැකි. එහෙත් මම දැඩි අසිරුවකින් එය නවසා ගනිමි.

"මට ඉල්ලන්න දෙයක් නැ ගහනි.."

"ඉල්ලන්න දෙයක් නැත්නම්, ඇයි මේ වගේ දේවල් සියලු මගේ හිත පුළුවල දාන්නෙ.. මට මෙහෙම කරන්නෙසා ප්‍රමිත.."

"ම. ඔයාට මුසුත් කෙරේ නැ.."

"නැත්තෙ නැ.. ඔයා හින්ද මට දන් නින්ද යන්න.. එදා ඔයාට සුඕ කාපු එකයි, ම. ඔයාගෙ පිට උඩ නැග්ග එකයි හරියට මතක් වෙනවා.. මගේ හිතත් එක්කම අවුල්වෙලා.."

අත්ත ඒ කතාව තම මට පිටේ පිටිය. මා නිසා, ගහනිට හින්ද යන්නේ නැත්නම් එය සැලකිය යුතු කරුණකි. සියලු දුක්බර පැවිලි පසෙකට තල්ලු කර දමීමට තරම් එය සම්මත්ය.

"ඉති. හොඳයිනෙ.."

"කොතොම්ද බිම්බා හොඳ වෙන්නෙ..? ඔයා හදන්නෙ මාව පිස්සියෙක් කරන්නද..?"

"ම. හින්දා ඔයා පිස්සියෙක් උනොත් ම. ජීවිතාන්තය දෙවාම ඔයාට ආදරයෙන් බලා ගන්නවා.."

එවැනි දෙයක් කියන්නට තරම් තයියක් මේ අසරණ බිම්බාව ලැබුණේ කොතෙක්දයි මම නොදනිමි. ගහනි කිගුස්සි ගියාක් බඳු විය. ඇය එවන් ප්‍රකාශයක් මගෙන් කිසි විටක බලාපොරොත්තු නොවන්නට ඇත.



"ඔය ඇත්තමිද කියන්නෙ..?"

මින් කතා කළ තවට වඩා බෙහෙවින් සැර බාල කළ ආදරණීය හඬකින් ගගනි ඇසුවාය. ඒ සොළොස් දූස මතෙන් මොනවදෝ ඉල්ලයි.

"ඔ. කිව්වේ නම් ඇත්තමි තමයි.. එත් ඉති. ඒකෙන් ප්‍රශ්නයක් කියෙනවනෙ.."

"ප්‍රශ්නයක්..?"

"ඔව්.. ඔයාගෙ එකසිය එක් වෙනියා වෙන්න ඔ. කැමති නැති එක.."

"එකසිය එක්වෙනියා.. මගේ..? ඒ මොකක්ද..?"

"ඇයි ඔයා මට කිව්වේ, ඔයාගෙන් කියාත් විතර යාලු වෙන්න අහලා කියෙනවා.. ඒ සියටම ඔයා බෑ කියලා කියනව කියලා.."

"ඒ.. ඒ.. ඔයා මතක කියත් ඉන්න දේවල්.. ඇත්තමිද ඔයාට නම් දෙකක් දෙන්න මින.. ඔයා තර්කයක්.."

මට ගැසීමට මෙන් ගගනි අප උරුක් කළාය. මම ඒ අසීම ඇද ඇයව මගේ දෙසට ඇද ගත්තෙමි. එය බලාපොරොත්තුවෙන් සිටියා හෝ නැඟුවා හෝ ගගනි මව්වනට කිසිකිසිවක් ඇදී ආවාය. දේවල් තොසිනාම මම ඇයව තුරුල්ල කර ගනිමි. උණුසුමට තුරුල්ල වන පුස්තකවලට සේ ඇය තවත් මට ලැබුවාය.

"ඔයා... ම.. මට මොනවද කරන්න හදන්නෙ කිමිබා.."

දත් ගගනිගේ කටහඬ සිහින් කෙදිරිල්ලක් බඳුය. මේ සිදුවෙගෙන යන දේ මට නම් අදහාගන්නට වත් බැරිය. තුන් සිත

පුරා පුරානාටික් සේ ජීවත්වූ සිහින දෙව්දුවක් සැබවින්ම මට තුරුල්ල වී සිටියි. මේ මොහොතේ සිදුවන දේ සිදුවීමට ඉඩදීම මින, මෙතනින් එතාට සිදුවන දෙයක් ගැන අංශු මාත්‍රයක අදහසක් මගේ සිතේ කොනකවත් නැත. අප දෙදෙනා මෙසේ සිටියදී ලෝකය තකර වී යන්නේ නම් හොඳ යැයි මට සිතේ. එවිට කිසිදු දුකක් කණොවුවක් අපට නොදනෙනු ඇත.

"ඔයාට ආදරයෙන් බලා ගන්න.."

මම ගගනිගේ හිස සිහිමින් කීවෙමි.

"ඒ ඔ. පිස්සියෙක් උනොත්තෙ.."

"ඔව්.. ඇත්ත ලෝකෙ මට ඒ අවස්ථාව නෑනෙ.. හුඟාක් ඇත කියෙන සුන්දර දේවල් වලට ආසා කලාට, ඒ දේවල් අපිට හම්බවෙන්න කියලා තීකියකුත් නෑනෙ.. හේද..? ඔයා හුඟාක් ඉක්මනට විශ්ව එක්ක යයි.. එහෙම යනකොට ඔයා.."

"ඔව්.. එහෙම යනකොට මම..? කියන්න කිමිබා.. ඉතුරු විකක් කියන්න.."

"ඔයා මට ලස්සනට කියලා යයි.."

"මොනවද..?"

"ලොගෙට මි කිමිබා කියලා.."

ගගනි එය කිසිවක් කීවේ නැත. ඇය සෙමෙන්, ඉතා සෙමෙන් චෙවිනිත් ඇත් වූවාය. අනතුරුව ස්ටිරියන් විලය මත දැත් කියා ඒ මත හිස තබා ගත්තාය.

"ගගනි.."



මාව මේ කරමි රිද්දත්තෙ ඇයි..?"

කියා රිද්දුව නැ බුදු.. මේ නැතිදේම ආදරේ හික්කෙන.. කියා කියන්නට මට පිහිට. එතෙක් ඒ සිතුවිලි වටහා වලට පාරලා දමීමට මට අවසර නැත.

"කියන්න ඇයි මාව මේ කරමි රිද්දත්තෙ කියලා.."

එවර ස්වයං විලසෙන් මැනව් ගහනි මගේ මුහුණට එළඹෙන.

"මං මොනවයිත්ද කියාල රිද්දුවෙ..?"

"කියාගෙ වටහා වලිත්.. කියාගෙ වටහා වලිත්.. ඇත්තමයි මගේ පසුවත් එක්කම රිදෙනවා.."

"මගේ වටහා වලිත් කියාල රිදෙනවා.. මං කියාගෙ වටහා වලිත්, කියාගෙ වැඩ වලිත් මට කියාල රිදෙනවා කියලා කියා සිදුවන්නට හිතුවෙ නැත.. කියාගෙ තම පසුව විතරයි රිදෙන්නෙ.. මගේ තම මුළු ආත්මම ඇති කනවා.."

"අපේ දෙයියනේ.. මට තමි කියන්නෙත් කතා කරල මෙරෙන්න මැ.. මං කියන මිනිස් දේවතා කියාලත් කියන්න දේවල් කියෙනවා.. ඇත්තමයි.. කතායි කිව්වා.. මං හුණත් අවුල් වෙලා ඉන්නෙ.. කියා හරියට හිතට වද දෙනවා.."

"අහි මේ කතාව නවත්තමු ගහනි.."

"ඇයි ඒ..?"

"මේ කතාවෙන් අහි දෙන්නටම වෙන හොඳක් නැ.. අහික රජතුමා මන්දිරේටත් යන්න ඕනෙන.."

"එකට අහි කොට වැඩු.. මේ මං ඉන්න විදියට අද ඒ ඇත්ත පළාතක යන්න මගේ හිත නැ.."

"එතෙකම මං ගෙදර යන්නමි.."

"මව්.. කියාල දාලා මාත් මෙහෙමමම ගෙදර යනවා.. මට දැන් විකස් තනිවෙන්න ඕන.. කියා අද කියනු දේවල් හොඳ එකක් එක මුල ඉදන්ම හිතන්නෝත.. මං මේ මැරුවේ ඉන්න මැරුවෙමත් ලිහාගන්න ඕන.."

පමණ වට ගහනි කීවා සේ, මා කියනු දේවල් ඇයගේ සිතට මට වැඩිවන්නට ඇත. නිතරම සතුවත් සැහැල්ලුවත් සිටිනා ඇයව මේවා කියලා වොත් භාෂාක මරස් සේ දැනෙනු ඇත. එය එක් වුවත් උදාවූ අහඹු අවස්ථාවෙන් මා උපරිම එල නෙලා සෙසත් වැනි හැසිරීමක් මගේ සිතේ වෙයි. එයින් හැසි යන්නේ සර දිත් බාහිරම අනාගතයෙන් නැතුව, මේ දුප්පත් කිම්බාටද මේ වැඩත් පත්ත් කර ගැනීමට හැසි බවයි.

"උඹට කියන්න කිම්බා.. කියා කඩියා ඉන්නවා හේද..?"

"දන් කඩියා කියන්නෙතා මං.. අහි උගේ නම යහමින් දන්නවනෙ.. නම්බු දිලා කතා කරපං.."

තවත් කාලය ගෙව් යන්නට තව වේලාව එහෙමම ඇත. වැණියා උගේ සුපුරුදු කවි පවය දිග හරිමින් සිටියි.

"හරි.. හරි.. උගේ නම මිලාන්නෙ.. මට එදා උඹ දෙසත් අහින්නමයි හිතුවෙ. අර උඹ හින්ද මං ඉවසුවා.."

"අපේ හිතා පලයා මං යන්න.. උං දාසු සත්තමට උඹ



forget me soon



වෙමි. උගේ මුහුණේ පෙරහැරවල් තන අවසාන වෙනවා යයි.

"නිමිබා.. මාව හරියකට දකුවත් කරන.. උඹ එදා මට කොල් වැහුවා නේද..? උඹල දෙන්නා යාලු නෑ කියලා.. දන් මේකි උඹලගෙ පරම්පරාවම දන අදහසගෙනෙන.. මා යස අගේට හේ ඇතුලට තියේ.."

"යාලු නෑ කමයි බ.. තාම එල් බෝර්ඩ් ගත්තෙ.. ගහනි බදින්නත් එකෙක් ඉන්නවනෙ.. අපි දනට හොඳ යාලුවෝ එව්වරයි කතන්දරේ.."

"දනට.. දනට.. දනට.."

වරුණයා තනිවම කොඳු මුදුරේදී ගහනි අස වෙතට දිව ආවාය. අර පිපුණු සුදු සිතාට කාමත් ඒ මුහුණ මතය.

"ම. හිකුවා නැගලත් ඇති කියලා.. ය.."

වරුණයාටත් නහින්නට කියනා ගමන් ගහනි වාහනයට නැග ගත්තාය. මමත් තනික ඉදිරිපස දොරෙන් නැග ගියි.

"අම්මා මොනවද කියන්නෙ ගහනි.."

"ඔයාව හැමදාම එක්ක යනවට, තරහද ඇත්ව් කියලා ම. ඇහුවා.. 'අනේ නෑ දුව.. පුතා කොහොමවත් තිබ් ඉන්නෙ' කියලා කිව්වා.."

"තිකා හේන්නම් ඉන්නෙ.."

"නිමිබා මොනාටවත් ඇප්ලිකේෂන් දම්මේ නැද්ද..?"

"නෑ.. මායි වරුණයි බෑන්නත් එක්කම ශ්‍රී ලංකාවේ"

හිතත් ඉන්නෙ.. ඒත් ඊට කලින් මොකක් හරි අහුවුණෙත් අපි යනවා. හැමදාම ගෙදරින් පිනට කන්න බෑනෙ.. අම්මෙයි, තාත්තමයි වාන උනා හොඳටම ඇති.."

ගහනි, එයට කිසිවක් කීවේ නෑ. ඇය නිහඩවම වාහනය පදවයි. තිරන්තර කව පට ගානා කුණු වරුණයාද ලොකු නිහඬියාවකයි.

"ඔයාගෙ තැම්පි එක හරි එකමුතුයි නිමිබා.. ඔයාගෙ නංගියි, අම්මයි ඔයා ගැන හරිම ආදරේකින් කතා කරන්නෙ. ඒකොල්ලෙන්ගෙ හැම දෙයක්ම ඔයා කමයි.."

"ම. ඒක දන්නවා ගහනි.."

"අපි මේ කොහෙද යන්නෙ..?"

මගේ පිට්ටි අකිකා ගමන් වරුණයාගෙන් අසයි.

"පොලීසියට.."

"ඒ මොන මගුලටද..?"

"උමෝව බාර දීලා අපිට නිදහසේ මේ ගමන යන්න.."

"කමක් නෑ නිමිබා.. උඹ හිතන්නෙ ඕවා කිව්වා කියලා ම. මගින් බහිසි කියලද..? නෑ නිමිබා.. උඹ කිසිකලෙක එහෙම හිතන්නෙපා.. පොලීසියට උනත් ම. යන්නෙ මොත්ටෙරෝ ස්පෝර්ට්ස් එකක.. ගුව් කාලා මෙලෝ සංසාර සිහියක් නොමැතිව පාරවල් දිගේ දුවපු මට මේක පව්ව තම්බුවක්.."

මේකා කියවන්නට ගියාම තැනක් නොතැනක් නොබලයි.. මම කට වසා ගනිමි.



www.picsrink.com

අපි ආවා බිමිබා.."

වැඩිහිටි නිවාසය ඇතුළුවත් වාහනය ඇතුළු වී අවසන්ය. වරුණයා පුද්ගලයෙක් උඩ බිම බලයි. මෙහෙම තැනකට එනැයි උන සිහිනයකින්ද සිතන්නට නැත.

"මොකක්ද බං මේ.. හත්පොට්ටියේ උඹල මාව මේ කොහේද අරන් ආවෙ, පොලීසියට එනවා කියලා..."

"කැනොගහා ඉඳපං.. මේක සාමකාමී තැනක්.."

ගහනින්, මමත් වරුණයාත් කාර්යාලය තුළට ඇතුළු වීම, කාර්යාලයේ වූයේ මල්කාන්ති පමණකි. ගහනි දැක්මෙන් ඇය කිතුන්සි ගියාක් බඳු විය. මේ මොහොතක් කියවමින් මල්කාන්ති, ගහනිව බලාපොරොත්තුව හිඳින්නට නැත.

"කෝ බෝධිනායක..?"

"වඩුමට ගිහින් එන්න ගියා මිස්.."

"මේ වෙලාවෙ..?"

මල්කාන්ති හොර බැලියකින් හේ බිම බලා ගත්තාය.

"හරි.. ඒක පස්සෙ බලාගමු.. අද දවසෙ කැම කවුරු බාර අරගෙන තියෙන්නෙ..?"

"අද කවුරුවත් බාර අරන් නෑ මිස්.."

"එහෙනම් ඉතිං උයල කරල ඉවර ඇතිනෙ.."

ගහනි යන පිළිවෙල හරි නැත. මෙහෙම ගියොත් ඇය පිරාවට නොගන්නවාය.

"ගහනි.."

ඇයි කියන ප්‍රශ්නාර්ථයද මුහුණේ රඳවාගෙන ඇය මවෙකට තරුණිය. වරුණ රාක්කවල ගොඩ ගසා ඇති ගඩුල් දෙස බලා සිටියි.

"මෙහෙ එන්න.."

"ඇයි බිමිබා.."

"ඉස්සෙල්ලම මියා යන්න ඕන කිවත් එකට.. එකත බලලයි මෙතෙක්ට එන්න ඕන.."

"හරි.. අපි එහෙනම් එතෙක්ට ගිහින් එමු.."

"වරුණ උඹ ඔහොම්මම මෙතන ඉඳපං.. අපි ඉක්මනට එනවා.."

මමත් ගහනින් කුස්සිය කරා ආවෙමු. වැඩිහිටි නිවාසයේ කිසිදු හැලි තොල්මනක් නැත. කුස්සියේ වුවේද පුද්ගලාකාර නිහැඩියාවකි.

"උයන්න හිතලවත් නෑ වගේනෙ ගහනි.."

"ඒක තමයි මාත් බැලුවෙ.. ඉන්න මං අර ආවව්ත් එක්ක කතා කරල එන්නම්.."

ගහනි, මවෙකින් ඉවතට යද්දී මං කුස්සියේ වූ කබඩයන් ඇර බැලුවෙමි. ඒවා සියල්ලම සාහේ තිබුණේ හිස්වය. දින ගණනාවකින් ආහාර ද්‍රව්‍යය ගෙනා බවට කිසිදු සලකුණක් නැත.

"බලන්නකො බිමිබා.."

මම ආපසු හැරුණෙමි. ගහනියේ මුහුණ රත් පැහැයට හැරී



www.picshrink.com

තැබිය. ඇය කුමක් හෝ කොරකුරක් දනගෙන තිබෙන බැව්, ඒවායින් වැඩිම දායකත්වය ලබන බව තැනිය.

"අද උදේට කන්න දීලා තියෙන්නෙ පාන්.. දවල් කෑම කෑම දීලා නෑ.."

"පාන් දෙන එකේ අවුල මොකක්ද..?"

"තාත්ති කියල තියෙන්නෙ කඩල හරි රතු කාලෙ බත් හරි, කිරිබත් හරි දෙන්න කියලා.. ඒ එකක්වත් වෙන්කෑ වගේ.."

"මෙතන උයන්න කෙතෙක් ඉන්නවද..?"

"ඔව්.. මාගෙට ගානකුත් දිගයි මිනිස් වියත් ඉන්නෙ.. ආර ආව්ව කිව්ව කාලෙට ඒ ඔහුගේදායා දන් කෑගෙන කාලෙක ඉඳල ඇවිත් නෑ.. කවුද ගැනු හෙතෙක් ඇවිත්ල උයල යන්නෙ.."

"දන් අපි ගමු ඔපිස් එකට.. මං කතා කරන්නම්.."

මම ගෙතට පෙර ඉස්සර වුණෙමි. මෙතන අවුකුම් හතා කෑමක් යන බැව් මට වැටහි අවුරුදුය. මමත් ගෙතත් කාර්යාලයට ඇතුල් වන විට, කාමරය තුළ වරුණ පිටියේ නෑක. ඒ වෙනුවට බෝටිනායක පැමිණ සිටියේය. වරුණයා කොයි ගලායාට අතුරුදහන් වුවා දයි සිතා ගන්නට බැරිය. මා කීවේ උච්ච මෙනෙත් වී සිටින්න කියාය.

"ගෙති මිස්.. හදිසියෙම...?"

"ආ.. ඔව්.. මං තිකං ආවෙ.. බිම්බා මයාට අහන්න දෙයක් තියෙනව නම් අහන්න.."

බෝටිනායකයා, මල් කාන්තික් ඉදිරියේ ගෙති මට සම්පූර්ණ බලකල දුන්නාය.

"මට ගෙත් හිලව් ලියන පොත බලන්න පුළුවන්ද..?"

බෝටිනායකගේ දෑත් උඩ යනු මම දුටුවෙමි. මා වැනි යොන්කෙකුගෙන් එකරම් දවැන්න ගතයේ ප්‍රකාරයක් ඔහු බලාපොරොත්තු නොවන්නට ඇත.

"ආ.. පුළුවන්.. ඉ.. ඉන්න මම දෙන්නම්.."

දහය වසරට එනවිට විෂයක් නැටියට වානිජා හා ගිණුම් කල නිසා මෙන්ම උසස් පෙළටත් කොමර්ස් කළ නිසාම ගෙත් හිලව් පිළිබඳව බිම්බාගේ දනුම ටිකක් ඉහල අගයක රැඳී පවති.

"මෙන්න පොත.."

කතා පැහැති කවරයක් දමා ඇති පොත මම පෙරලා බැලුවෙමි. සිසිල් සටහනක් පිළිවෙලට නොමැති බව දිගේ පෙන්වන සිවු පෙළුමක් පැහැති කවරය මගෙන් හිලව් එහි සටහන් කර තිබුණෙම නැත.

"ඇයි මිස් මේ හදිසියෙම..?"

බෝටිනායක, බෝටි සත්ව ලියාවෙන් අසයි.

"පිළිසරණෙට යන කොස්ව් එක ටිකක් වැඩියි.. ඒක අවු කරන්න පුළුවන්ද බලන්නයි ආවෙ.."

හතර පැත්තම බැලෙත්ස් වෙන උත්තරයක් ගෙති දුන්නාය. එයින් බෝටිනායකගේ මුහුණ මද සිතාටකින් ඔපවත් වීණි. වැඩේ යාන්තමට ගොඩ ගියා යැයි ඔහු සිතන්නට ඇත.

පැය හයකින් පමණ ගිණුම් පොත පරික්ෂා කළ අපි ආපසු



www.picsrink.com

තරුණයා. ඒ වනවිට කොහේදෝ ගොල්ලෝට ඒ හුන් වර්ණයක තැවත පැමිණ පිටියේය.

"උඹට කියන්න පිම්බා.. උඹල කාමරයෙන් ගියා විතරයි, අර මල් පැල් ඇඳිරුණා.. මං දැනගත්තා මොකක් හරි ඇවිටියෙල් හේමක් කියලා.. කෙල්ලට පුංචි හිතාවක් දාලා මං කාමරයෙන් එළියට ආවා විතරයි, මෙන්න මේකි කාටද කෙල්ල කරා.. කෙල්ල කරල විනාඩි දහයක් ගියේ නෑ මෙන්න අර බෝදිලිමා ආවා.. ඔයාට කියන්න ගහනි.. මෙතන මහ පට්ට හේමක් යනවා.."

ගහනිගේ පුත්තලේ ඇත්තේ දඩි කල්පනාකාරී බවකි. ඒ කල්පනාවෙන්ම ඇය වාහනයට නැග ගත්තාය. මම ඉදිරි පසින් තහඩ්දි වරුණයා ගල් බිල්ලෙකු සේ දහ දෙස බලා පිටියේය.

"උඹ යන්නදද..?"

"නෑ.. උඹල පලයල්ලා.. මං ආවොත් උඹලට ඩිස්ටර්බ්.. මං යනවා.."

ඇසකුත් වසමින් එසේ කියූ වරුණ ගහනි කිසිවක් යන්නට පෙරම අප වෙතින් ඇත් විය.

"පිම්බා.. ඇයි වරුණ ගියේ..?"

"අපිට ඩිස්ටර්බ් කරන්න බෑ කියලා.."

මම ඇත්තම කීවෙමි. ගහනිගේ පුත්තලේ ඇසුරේ මද සිතාටිනි.

"අපි එක පස්සෙ බලමු.. මට කියන්න පිම්බා මොනවද හොයාගත්තෙ කියලා.."

"ගණන් හිලව් ලියන පොත හුණක් අඩුපාඩු සහිතයි.."

සමහර ගණන් ඇත්තෙම නෑ.. කොටින්ම ඊයෙ රුපියල් දොලොස්දාස් ගානක බඩු වගයක් ගෙතැල්ල කියෙනවා කියලා පොත් සටහන් කරල කියෙනවා.. ඒත් ඔයයි මායි දෙන්නම් දක්කනෙ කුස්සියෙ බඩු වූකුත් නෑ කියලා.."

"තව..?"

"උයන මහුස්සයගෙ මායික පඩියක් මේ ගොල්ලො යො කනවා.. ඒ වෙනුවට අඩුවට, දවස් පඩියට කඩුරු හරි ගැහු කෙනෙක් ගන්නවා.. අර සම්පූර්ණ ගානම් පොතට දාලා පෙන්වනවා.. තව මට හිතෙන විදියට, අඩු ගානට බත් පැකට් මේ වයසක අයට හුණක් දවස් වලට හම්බවෙනව කියලා.. තව පිටින් කඩුරු හරි කෑම ගෙතැල්ල දිසු දවසටත්, මෙතනින් වියදම් උනා කියල ලියන්න බැරිකමක් නෑ.."

වාහනය ස්ථාර්ව කරගන්නා විටත් ගහනි පිටියේ දඩි කල්පනාවකට අනතුරුව විසන් වෙගයෙන් වාහනය පදවාගෙන අඩුත් ස්ථාර්ව එකක් තිබියදීම නැන්ඩ් පාර්ක් එක ඇද වාහනයෙන් බැස්සාය.

"මං ඒ දෙන්නවම අහින් කරනවා පිම්බා.."

"කලබල වෙන්නෙපා ගහනි.."

"කලබලයක් නෑ.. මේක තව හුණක් කලිනුයි කරන්න තිබුණේ.. ඔයා හින්දයි මට මේ හැම දෙයක්ම හොයා ගන්න වාසනාව ලැබුණේ.. නැත්නම් ඉතින්, ඔයත් එක්ක යන්න කලින් මං කීපාරක් තම් රෝස මන්දිරයට ගිහින් කියෙනවද..? බලාගෙන ගියාම, සැහෙන කාලයක ඉඳල මේ ගොල්ලො වැඩේ දිල කියෙනවා.. ඒත් මට කියෙන දුක



මහින්ද ඇයි ඔබ කමිස්ලේන් තොරතුරු කියාලා...
ඔබ කලින් විකල්පයක් තිබිණි.."

වෙන්වා.."

"වෙන්වන තැනක ඇයි කියලයි මං අහන්නෙ..?"

"මේකතෙ ගනි.. මය වයසක අයක් අනාථයොනෙ..
යන්න එන්න තැනක් නෑ.. ඉතිං එයාලා බලන්නෙ රංචු
තැනට අත්තිම හුස්ම පිංදුව යනකන් නිව්තැනපිල්ලේ
ඉන්න..."

මා කියු දේ ගනි සිත ඇතුළතම ගන්නා සේය.

"ඩිංගක් ඉන්න.."

කියු ඇය, අසල වූ කඩා තුළට ඇතුළු විය. මොහොතකින්
ගනි ආවේ, කොසෝවේ වොක්ලට අයිස්ක්රිම් කෝෂ් දෙකක්ද රැ
ගෙනය.

"අයිස්ක්රිම් කන්න තිබුණද..?"

"ඔව්.. ඔයත්තෙක්ක.."

මවෙතට එකක් දිගු කරමින්, ගනි වාහනයේ දොර වසා
ගන්නාය.

"අයිස්ක්රිම් එකකින් ඡෙප් වෙන්නද යන්නෙ..?"

"අහේ නෑ බිම්බා.. අයිස්ක්රිම් එකට වඩා ලොකු දෙයක්
මං ඔයාට කරනවා.."

"ඒ මොකක්ද අප්පේ.."

"දන්න කිව්වකම අගයක් නෑ.. පස්සෙ කියන්නම්.."

"ඔයා කොයි වෙලාවෙ කිව්වත් ඔබ ඒක වටිනවා
ගනි.. කමක් නෑ ඔයා කැමති වෙලාවක කියන්න.."

"ආ.. බිම්බා.."

ගනි මදෙයට ඇය බාගයක් කෑ අයිස්ක්රිම් කෝෂය දික්
කරගෙන පිටියි. හිතේ කොතක යදම් ලා ගලි කර තිබූ හොඳු
තැනිම් එකින් එක උඩට එන්නට තැන් දරයි.

"ආ.. මේක ඔයාට.."

ඇයගේ අයිස්ක්රිම් කෝෂය ගන්නා ගමන්, බාගයක් පමණ
කා තිබූ මගේ අයිස්ක්රිම් කෝෂය ඇයට දුනිමි. අනතුරුව අප
දෙදෙනා කලේ හෙමින් සීරුවේ එකිනෙකා දෙස නොරැකිත් බලමින්,
අයිස්ක්රිම් කෑ එකය. අන්තිමේදී හොඳෙන් බලනා බැලිල්ල අසුරි
අප දෙදෙනාටම මනා සද්දට හිතා තිබේය.

"ගනි.."

"ඇයි බිම්බා.."

"මං ඔයාට හිතෙන් දැක්කා.."

"ඡෝක්නෙ ඉතිං.. කොහොමද මාව දැක්කෙ.."

"කොහොමද කියන්නෙ.. හිතෙන්නෙ.."

"නෑ.. නෑ.. නෑ.. මං ඇහුවේ කොයි විදියටද කියලා.."

"බ්ලිඩ් කෙනෙක් විදියට.."

"ඒ.. හු.. ඔයාටත් පෙන දේවල්.."



ආත් කියෙන ඒවා තමයි ගහනි.. හිතනවා.. පෙනෙනවා.."

එවර ඇය අංකක අනුවත්ම මදෙසට හැරුණාය. ඒ මුහුණේ ඇසෙන් පෙනෙන්නට අර අදිනා පුංචි එකෙකුගේ පෙනුමකි.

"මං කාවද බැදල හිටියො.."

"විශ්වව.."

"ඉති.."

"ඔයා විශ්වව මැරී කරල යනකොට, මං ඔයාලට ගත්තු තැනි පාර්සල් වික දුන්නහම, ඔයා මට කියනව 'පොහොටි මි බිම්බා' කියලා.."

ගහනි මදක් කල්පනා කළාය.

"ඔයා මට ඔය කතාව තිහිට දෙවෙනි වතාව බිම්බා.. ඔයා හිතනවද ඔය දේ ඇත්තවම වෙයි කියලා.."

"මොන දේද..?"

"අතේ බිම්බා.. මොන දේද කියලා අහන්නෙ..? මං මෙතන හුණාක් ජාති ඇහුවේ නැතො.."

"ඇයි නැත්තො.. ඔයාව විශ්වව මැරී කරන එකයි.. මාව අමතක කරන්න කියන එකයි ගත්තහමත් ජාති දෙකක්නෙ.."

ගහනිත් සමග කතාබහ කිරීමට මා ඉස්සර වාගේ පැකිලෙන්ත් නැත. ඒ අතිංසක බක බක බිම්බා පිටියේ ඉස්සරය.

"ඇත්තමයි.. ඔයත්තෙක්ක නම් කතා කරලා බේරෙන්න මැ.. ඒත් ඔයා මතක තියාගන්න....."

"ඔයා විශ්වව මැරී කරනවා වගේම මාව අමතක කරලා දාලා යනවා කියලා.."

ගහනිගේ වටන පෙල මම වතා තිම කලෙයි. දත් දත් ඇයගේ මුහුණට විත් ඇත්තේ තරවටුවක් මිශ්‍රිත දුක්බර පෙනුමකි. ඇය අඩන විට වාගේම මෙන්ත මේ ලෙස මුඛ ගසා සිටින විටත් හැබවින්ම ලස්සනාය.

"බිම්බා.. ඔයාව ඕන මාව රිද්දන්නද..?"

"මං කියන දේවල් වලින් ඔයාව රිදෙන්නෙ නැතො.."

"ඔයා කොහොමද දෙයියනේ එහෙම කියන්නෙ.. ඔයාව මගේ හිත තේරෙන්නැ බිම්බා.. මං මොන තරම් අවුලකද ඉන්නෙ කියලා.."

"ඔයා මොනම අවුලකවත් නැ.. අතික මං ඉන්නකල් ඔයාව අවුල් වෙන්න දෙන්නෙත් නැ.. ඒත් අර එදා වගේ මගේ පිට උඩ තැගල විශ්ව විරූණො කරා වගේ පොඩි අකියක් අරගෙන අවුල් උනාව හිමි මට කරන්න දෙයක් නැ.."

"බි..ම්බා.."

"ඔයාව දනෙන දේවල්, හිතෙන දේවල්, කියන්න ඕන දේවල් ගැන ඔයට වඩා කල්පනා කරන්න තිබ්බා.. මොකද බිම්බා කියල කියන්නෙත් අසරණ මනුස්ස පරාණයක් ගහනි.. හැම තිත්සෙම ඔයා කියන කරන දේවල් වලින් හිත රිද්ද ගත්තට, මටත් කියෙන්නෙ බොහොම අතිංසක හිතක්.."

"බිම්..බා.. ඔයා මොනවද මේ කියවන්නෙ..? ඔයා මට කියන්නෙ මොනව කරන්න කියලද..?"



මයා ඒකත් මතෙන්නෙ අහන්නෙ.. හොඳයි කමක් ම. ඒකත් මයාව කියන්නම්.. විශ්ව මව වැඩිය ලස්සන වාරයකින් හොඳයිනේ.."

"කවුද කියන්නෙ..?"

"මයානෙ කිව්වෙ.. ඉති. ඒ හොඳ විශ්වව මයා මැරි කරන්න.. මයා පස්සෙන් තුල වගේ හැම වෙලාවෙම ඇදිල ආපු මේ කිමිබව අමතක කරල දාන්න.."

මා ඒ අවසාන වික කිසුවෙ.. සිතකින් නම් නොවේය. මගේ සිතට ආ පලියටය. එහෙත් ඉන් ලැබුණු ප්‍රතිඵලය නම් ඉතා විශාලය. එවැනි දෙයක් මා කිසිසේත්ම බලාපොරොත්තු වූයේ නැත.

"කිමිබා.. මය කතාව නවත්තම මගේ ලොව එන්න.."

"ම. කොහොමද එන්නෙ.. මෙනෙ මැද්දෙන් බිලොක් වෙලානෙ.."

"හරි.. එහෙනම් එන්න පස්සෙ සිටි එකට.."

ගෙනි කරන්නට යන්නේ කුමක්දැයි මා අතා සිරයේ නැත. ඇය රියදුරු අසුනින් බැස, මැද දොර හැර, නැවතත් වාහනය තුළට ආවාය. මමත් ඇගේ පිටුපසින්ම වාහනය තුළට නැග ඇය සමඟම වැසිවූයෙමි. වාහනයේ ඉදිරිපස සිටිනවා විඩා, මේ ආසනය ආරක්ෂාකාරී බැව් මව හැගේ.. වටේටම කලු පාටින් වින්ටඩ් කර ඇති තිසා කිසිවෙකුටවත් අසව නොපෙන්.

"සි.. මබා.."

ගෙනිගේ කටහඬ මව ඇසෙනතේ රහසිනි.

"මයා මය තිකන කිසිම දෙයක් වෙන්න.."

"ඒ කියන්නෙ..?"

"මව මයාව අමතක කරන්න බෑ.. දෙයිගනේ.."

ගෙනි එකවරම මව තුරුළු වූවාය. දෙවරක් නොසිතාම මව ඇයට තුරුළු කර ගත්තෙමි.

"මටත් මයාව අමතක කරන්න බෑ ගෙනි.."

"ම. ඒක දන්නවා කිමිබා.. ම. ඒක දන්නවා.. මොන දේ කරන්න ගියත්, මව දත් ඉස්සෙල්ලම මැවිල පේන්නෙ මයාව.. මව මයාගෙන් කොර හෙටක් ගැන හිතන්න අමාරුයි.. මගේ හැම දෙයක්ම දත් වෙන්නෙ අපි දෙන්නා වෙනුවෙන් කරන දේවල්වලට.. ආයෙ මය වගේ දුක හිතෙන කතා කියන්නෙපා.."

"ඒ දනාට මයා විශ්වව බේරුවනෙ.."

"දත් මම ඒ දේ නෑ නෑ කියල කියද්දත් මේ කියන ඒවට තමි පාඩමක් උගන්වන්න හිතමයි.. ම. විශ්වව බේරින්නෙ කෑ කිමිබා.. මව මින මයාව.."

ගෙනි මගෙන් මදක් මැන්ව් මගේ කර වටා දැක යවා ඇත්තේ මහණ මදෙසට ඉං කළාය. නොඉඳුල් උණුසුම් දොණොලට, මගේ දෙකොල් ඉංවේදී, මව දැනුණේ මුළු ලෝකයේම කබිදයන් ඒ මොහොතේ නැවතුණු බවය. කාල සීමාව ගැන ගෙනිටත් මවත් වීද වෙන්නට දෙයක් තිබුණේ නැත. සිත පුරා නැගි සොදුරු සෙනෙහසින් අපගේ දෙකොල් යා වේදී, ඒ ලොවතුරු රසය ගැන ගෙනිත් මාත් හැර වෙන කිසිවෙකුත් දන සිටියේ නැත.

* * * * *



ඔබේ කර්ම කිරීම..?"

සරිය මා හෙට කොඩිවිමසක් පුළුම් අම්මා ඇසුවාය. මම ඇසුවේ පුළුම් දෙස බැලුවෙමි. ගිය වැඩේ නම් උපරිමව සාර්ථකය. එක් ඒ ගැන අම්මාට කියන්නේ කෙසේද..?

"මොන වැඩේද අම්මා..?"

"මොන වැඩේද කියන්නේ..? අර ගහනි දුටු කිව්වෙ.. රෝස මන්දිරයේ පාලනය ඔයාට දෙනවයි කියල, ජොබ් එකක් හොයාගන්නක්.."

"මොකක්..?"

"ඔව්.. ඒක ඉන්න කෙනා අයින් කරල මැනෙපර්කමට ඔයා දානව කිව්වනෙ.."

මම දකුණේ රවුම් දහයක් දොණකඩ කරකවා අපා හැරිය විට දහනො ආකාරයේ කරකැවිල්ලකි. එයේ නම් 'අයිස්ක්රිම්. එකට වඩා ලොකු දෙයක් මා ඔයාට කරකවා' යැයි ගහනි කියන්නට ඇත්තේ මේ නිසාය. මම ගහනි ගැන දැනුවත් මහත් බැහිරි බවකි. මේ මොහොතේ දුටුගොස් ඇති තුරුදු කර ගැනීමට පවා මට සිතුවේ.

"ඒක හරි යයි අම්මා.. ගහනි ඒ වැඩේ කරයි.."

අම්මාගේ මුහුණේ කැපකිමක් මද සිනහුවක් ඇදී ගියාය. මම විභා කාමරයට රංගා ගනිමි. මෙන්න කාමරය තුළ සුදු මාමා ඇඳුම් අස්පස් කරනවාය. මේකාට කුමක් සිදුවිද..?

"මේ මොකෝ බං සුදු මාමෙ..?"

"මාක් හෙට දිනට යන්න කියල කිව්වා.."

"මේ පිස්සු නැතුව තව දවස් දෙක තුනක් ඉඳල පලයංකෝ.. උඹ අපිට පාවියවත් දෙන්නෙ නැතුවද යන්නේ..?"

"ආ.. ඒක ගැන අඩුලක් ගන්නෙපා.. හෙට ලෝම එක මායි නිමල්කායි ගානෙ.."

සුදු මාමා, හෙත සිරා විදියට උත්තර දෙයි. මේකාට මේ කරම් පට්ට පිටි එකක් ආවේ කොහෙන්ද..? මට ආ එකම ගැටලුව එයයි. සම්හර විට ආදරය එය විය හැකිය. මේ කිව්වා ඒ කේතිය ගැන මෙලෝ සංසාර දෙයක් දන්නේ නැත. මා තවම මේ කේතියට ආවුනිකයෙකි.

"ඔයාලා දෙන්නා දන් හොඳටම ඡේප්ද සුදු මාමෙ..?"

"දනට නම් ඡේප් කිව්වා.. ඒත් ඉස්සරහට මොනව වෙයිද කියල කියන්න බෑ.. සම්හර විට මේ කිව්වත් වැඩිය නරක් වෙන්න පුළුවන්.. ඒත් ආදරේ හැටි මෙහෙමයි කියල මා හොඳට තේරුම් අරන් ඉන්නෙ.. අපිට ආදරයෙන් තොර හෙටක් කියෙන්න බෑ කිව්වා.."

සුදු මාමාගේ ඒ කතාව නම් පට්ට ඇත්තය. සුදු මාමාට විතරක් නොවේ, අපි කාටත් ආදරයෙන් තොර හෙට දිනයක් සිංහෙන්තට බැරිය. තිබුණත් එය ලුණු, මිරිස්, දමන්නේ නැති වැරදකක් වාගේය. නමට වැරදනාකි. එහෙත් මෙලෝ සුගතියක් නැත.

"කිව්වා..! හල්ලෝ.. අපේ සුදු මාමෙ.."

මාත් සුදු මාමාත් හැරුණේ එකටමය. විරුණයා කාමරය



www.picshrink.com

The Reader's Place

ඔහු ඇවිදින්නය. උගේ මුඛ එක පසෙහි ඇතා ගසක් වෙත
 "සැහෙන සතුටකින් වගේ.. මොකද වරුණ..?"
 "ඔව් සුදු මාමෙ.. පට්ට සතුටක්.. ඒ හිතියන වැටෙන
 තිවිස් එක දැනගත්තු ගමන් මං බිම්බව සොයාගෙන දුටුගෙන
 ආවා.."

"මාව.."

"ඔව් බිම්බා.. මේක උඹේ පිටිතේ පිළිබඳ ප්‍රශ්නයක්.."

"කියන මගුලක් කියපං වරුණ.. කාලෙ කන්නෙ නැතුව.."

"ගහනි.. විශ්ව මගුල සෙත්ති පොව්විසි.."

වරුණගේ කතාව මට ඇහුණේ සිහිනයෙන් මෙනි.

"මොකක්..?"

"ඔව් බිම්බා.. මගේ විශේෂ රහස් මාත්තු සේවයට අනුමැතිය
 උපට වෙන එලෙයාර් එකක් තියෙනවා කියලා.."

"එලෙයාර් එකක්..?"

"ඔව් ඔං සුදු මාමෙ.. ආදර සම්බන්ධයක්.."

"ඉතිං වරුණ..? උං වගේ එකකුට ආදර සම්බන්ධයක්
 ඕන කරමි කියාගන්න පුළුවන්නෙ.. ඒත් ඒ වලින් කොහොමද
 ගහනිත් එක්ක තියෙන මගුල කැඩෙන්නෙ.. උං යස අගේට
 කැමදේම අමතක කරල ගහනි බිදිසි.. අපි උඹලට කරන්න
 පුළුවන් ඇට මගුලක් නෑ.."

වරුණගේ කතාව මං එක හිතියන අනුමත කලෙමි.
 වරුණයා මේ කියවන්නේ පට්ට මිනිස් කතාවක්ය.

"අඩව් සුදු මාමෙ.. එහෙම කියන්න එතා.. මේක
 පිරිසක් කතාවක්.. අන්න ඒක තේරුම් ගනි.."

"මොනව තේරුම් ගන්නද ඔං.. විශ්ව කෙල්ලො එකක්
 නෙමේ කැට හුවාමාරක් ඉන්නව කියල කිව්වත්, ගහනි
 පිළිගනිසිද..? අපේ බිම්බා තමයි ඕන කියන්න හිසිල්ලා
 සවුත්තු වෙන්නෙ.. මොකද ගහනි හිතයි අපි ඉරිසියාවට
 කරන වැඩක් කියලා.."

"ආව්විගෙ රෙද්ද.. අපි කොහොමත් මේක ගහනිට
 කියන්න ඕන.."

"වරුණ මේ.. අපි විශ්ව ගැන හෙව්ව එක ඇත්ත.. ඒ
 තොයනකොට ගහනිසි මායි හිටපු තත්වට වැඩිය දත්
 වෙනකොට අපි දෙන්නා සැහෙන්න ඉස්සරහට ඇවිල්ලා
 තියෙනවා.. ඉතිං මං කැමතියි කිය උඹ කියන හේතු හිතද
 මගුල නැවතිලා එයා මං හෙට් එනව්ව වැඩිය, කෙල්ලිමි
 මගේ හෙට් එනව්ව.. තේරුණද උඹට.. අනික ගහනි මට
 සැනසෙන්න පුළුවන් කරමි උත්තරයක් දිලා තියෙනවා.. ඒ
 මිදිද..? නැද්ද ඔං සුදු මාමෙ.."

"අනිවාර්යයෙන්ම.."

"ඒ කියන්නෙ මගේ සුපිරි සොයා ගැනීම උඹලට
 වැඩක් නෑ.. එහෙමිද..?"

"තරි.. ඉතිං උඹේ සොයා ගැනීම ගැන අපිට
 කියපංකො.. අපි බලමු උඹ වැඩිවෙස්ද කියලා.."



"විශ්වයා සෙව් වෙලා ඉන්නෙ කාත් එක්කද කියල දන්නවද..?"

වරුණයා එක්ක මල පනින්නේ මෙන්න මේවාටය. කියන මඟලක් සට පට හා කියන්නේ නැතුව උං කල්මරයි.

"උඹලට කියන්න සුදු මාමේ විශ්වයා සෙව් වෙලා ඉන්නෙ කොල්ලෙන් එක්ක.."

"මොකක්..?"

වරුණයාගේ කතාවෙන් මට උඩ මිට බැලිණි. මේකා මේ කියන්නේ මොනවාද..?

"මව් බිම්බා.. උං කොළඹාරයාක්.. කොටිත්ම කියනවා නම් 'සම්ප්‍රේන්' පොරක්.. උංව ගැනු හරියන්නෙ නැ.. උගේ ගෙවල් වලින්, මේ කකන්දරේ බේරගන්න බැරි හින්දා තමයි ගහනිට සෙව් කරල කියෙන්නෙ.."

මට සිහිවුණේ, එදා පුල් එක හෙදි, විශ්ව ලග සිටි ඔහුගේ මිතුරාය. මා ඔහු දුටුවේ නැති වුවත්, ගහනි මගේ කර උඩ සිට, විශ්වත් ඔහුත් ගැන අනෙක දේ කියුවාය. ඔවුන්ගේ මිතුරුකම් ගැන කිව්වාය. එතෙක් ඒ මිතුරුකම් තුළ මෙවැනි බැඳීමක් ඇතැයි කෙලෙස නම් සිතන්නද..?

"උඹ පටට පොරක් වරුණ.. කොටිත්ම පට්ට ප්‍රෙස්.. උඹ මේවා කොහෙන් හොයා ගත්තද මං දන්නෙ නැ.. ඒත් උඹ මං වෙනුවෙන් මේ දේවල් හොයාගත්තා.. ඒක ලොකු දෙයක්.. අපි මේ දේවල් ඕන උනොත් විතරක් පාවිච්චි කරමු.. මොකද මං ඉස්සෙල්ලක් කිව්වා වගේ ගහනි මට වචනයක් දිලයි කියෙන්නෙ..? අපි මේ දේ අනාගතයට සිංහ ගමු.."

"මාත් ඒකට එකඟයි බිම්බා.. අපි මිනිසෙක්ව තතර දිග්බාගෙටම තලන්න ඕන නැ.. අපි අපේ සීමාවේ ඉඳිමු.. ගහනිට උංව බේරින්නම් කියල ගෙදරින් බල කරොත් මේ කතාව ඉස්සරහට දාමු.. එකකොට හරිනේ.."

සුදු මාමා වරුණයාගේ කරට අත දාගෙන කියුවේය. මෙතෙක් මුළු පාටට තිබු උගේ මුහුණට කැප හිනාවක් ආවේ දත්ය.

"එතෙතම් ඔක්කොම හරිනේ.. හෙට ලන්ඩ් එකේදි අපි හම්බවෙමු.. මං යනවා.."

"උඹ කෙහෙද යන්නෙ..?"

"මං යනවා කෙටි එක ලග අතුරු පාරෙ, ඉන්න මගේ අනාගත විසිල්ව බලන්න.."

"බලාගෙන තඩියක් ඔය පැත්තෙ නිතරම කැරකෙනවා.."

"ආ... උං දන් අපේ පට්ට ප්‍රෙඩානෙ.. මට උගෙනුත් කපෝර්ට් එකක් ඉල්ල ගතැකි.. උඹට කියන්න බිම්බා.. මං ඔය කෙල්ලට හෙට මොන වුයි එක් දාලා හරි අපේ සුදු මාමාගේ මුත්තක් පාවියට එක්කත් එනවා.. මි.. ඉයර්ස්.. බලපංකො මගේ වැඩ කොහොමද කියලා.."



www.plslink.com

ඒක යන්නට ගියේය. එමත් සුදු මාමාත් ජිව්‍යාත් ජිව්‍යාත්
නිමි. ඔහා හෙට මොන බාලදිය පෙරලාපිදයි මං දන්නේ
මොන බලන්නට වෙන්නෙත් හෙට දවසේදිය. පොසේ හෝ මු
ගුවි හොසාන මගුලක් වුවහොත් වඩා හොඳය.. මොකද කියනවා
තමි පියල්ලන්ටම වඩා අපිරු මේකා යව් ගිරියෙන් කෑගසමින්
ගුවි කනවා බැලීමය.

* * * * *

මේකුවත් කාලයකට ජීවිතයට පැමිණි යොළුරුකම දිනය අද
යැයි මට සිතේ. ඇවෙත්තා රෙස්ටුරන්ට් හිදී අපි සියලු දෙනාම
එකම මේසයක වාඩිවී ආහාර ගනිමින් සිටිමු. සියලු දෙනාම යැයි
සිටි, මාත් ගහනින් දිලාරාත්, සුදු මාමාත්, නිමල්කාත්, වරුණයාත්,
ආහිය කතා කැටි හුවාමාරත්ම කතා බහ කරමින්, අපි පියල්ලන්ට
එක අත්තේ වැසු කුරුල්ලන් මෙන් කැපීරුණේමු.

"මයාට මකකද බිම්බා.. හුන කාලෙකට කලින් අපි
මෙකනින් තායිගුරාත් කැව්.. මයාගෙ යාලුවෙකුට
ගෙනියන්න කියලා මං තායිගුරාත් පාර්සලේකුත් දුන්නෙ.."

අදත් තායිගුරාත් කතා ගමන් ගහනි කියයි. සුදු මාමාත්,
නිමල්කාත් අප දෙස බලා හිනානේ.

"මයා දන්නවද ගහනි.. ඒ කැම පාර්සලේ කාපු
සෙනත් මේකන ඉන්නවා කියලා.."

"දෙයියනේ.. මයාලම ඒක කැව්ද..?"

"නෑ... නෑ.. ඒ පාර්සලේ මං ගිහින් දුන්නෙ වරුණට.."

"අවේ.. මං ඉස්පිරිකාලෙ දහ දුක් විද විද ඉන්දෙද්දි,

උඹ මට කන්න ගෙනත් දිසු තායිගුරාත් පාර ගහනි අරන්
දුන්න ඵකක්ද..? හනේ අම්මාපල් උඹ භාත්කපිසියාත්ම ඵ
ගැන කිව්වේ නෑනෙ.. කොහොම උනත් සියාට පි. ගහනි.."

"කෝ වරුණ.. මයාගෙ ගර්ල් ෆ්‍රෙන්ඩ් එක්කරගෙන
අද මෙකෙන්ට එනවා කියලා අපිට ආර-වි උනා.. මොකද
උනේ..?"

එවර දිලාරා මා පිසින් අද උදෑසන සිසු දෙයක් වරුණයා
ගෙන් ඇසුවාය. ඔහුගේ මුහුණ ඇඹුල් විය.

"හනේද කියන්නෙ.. ඒ පාර්සලය ගනේ මුහුදේ දම්මා
තා සමානයි දිලාරා.. අපි බලමුකො ඊලෙ දවසක
තායිගුරාත් පාරක්වත් කනකොට.."

"කැබැයි බිම්බා.. අපි ඉස්පෙල්ලම තායිගුරාත් කාපු
දවසෙ කමයි අපේ ලොටේර්ස් අරන් එක්කෙනෙකුට යවල
බිබ්බේ.."

හිටි කැටියේ ගහනි කියු දෙයින් අප සියලු දෙනාගේම ඇස්
යොමු වුයේ නිමල්කා දෙසටය. ඇය ලැජ්ජාවෙන් ඇඹරී තව තවත්
සුදු මාමාට වෙමුවාය. අනතුරුව හිස උස්සා අප දෙස බැලුවාය.
ඒ මුහුණේ පිරි බිබුණේ මද සිනාවකි. සුදු මාමා අසුළුන්නට
ඇත්තේ මය සිනාවට විය යුතුය.

"අනේ මං මයාල කැම දෙනාගෙන්ම සමාව ඉල්ලනවා..
මං ඒ දේ හරියට විශ්වාස කරා.. ඒක මගෙ හිතෙන්
අයිනවුණේ බිම්සරයි දිලාරායි හින්ද.. ඇත්තමයි මං කාලි-ග
එක්ක දවල් මෙකෙන්ට එනකනුත් හිතන් හිටියෙ බිම්සරයි,
දිලාරායි යාලුයි කියලා. ඒත් මෙකෙන්ට ආවට පස්සෙ කමයි



දේ දතගත්තෙ.. ඔයාලට හුඟාක් පි... මාවයි
 එකතු කරාවි.. ඇත්තටම ඔයාල හුඟාක් හොඳ
 ආත්ම ගණනක් තෙරුම් පුරල ලබන්න ඕන
 යාදුවො.."

නිමල්සාගේ සතාව අත සියලු දෙනාටම පට්ටම පට්ට විදියට
 වැදිණි. බලාගෙන සියාම එය මාර කතාවක්ය. ඒ වගේ දෙයක්
 කියනවා නම් කිවිය යුත්තේ මේතන මේ වගේ වෙලාවකටය.

"ඔයාගෙ කතාවේදී, මේතනට ආවතම, හරි දේ දත
 ගත්තා කියල ඔයා කිව්වා.. ඒ හරිදේ මොකක්ද කියලා
 අපිට කියනවිද.. මොකද අම්මපා.. අපිත් හරි ආසයි අනුන්ගේ
 කුණු හොයන්න.."

වරුණගේ කුණු කතාවෙන්, තම සිංහෙන් දිලාරාව කැමත්
 ඉස්පොල්ලේ යනවාය. මම වනා අයව මතුර විදුරුව ස- කළෙමි.

"නිමල්සා අත්තා ඉන්න.. හරි දේ මොකක්ද කියලා
 වරුණට විතරක් තෙමෙයි ඔයාලා හැමෝටම මං දන්
 කියනවා.."

මගේ ලිහිල් වාඩිවී සිටි ගෙට කියද්ද මම මදක් විකම්පිත
 වීමි. ඇය මේ කියන්නට යන්නේ, ඉරණම සහගත කතාවක් බවට
 මට සහතිකය. මම ඇය දෙස බැලීම.. ඒ සුදු මුහුණ සඳ පහනක්
 වගේය. සිරිසාවත්ත කමෙන් උතුරා යයි.

"මං මේ දේ බිම්බට කිව්වෙ, දවසකට කලින්.. අද මං
 ඒ දේවල් ඔයාලා ඉස්සරහ කියන්නෙ, අපේ සම්බන්ධයේ
 සාක්ෂිකාරයෝ ඔයාලා හින්දා.."

මගේ ඇත්ත රෝම කුප කෙලින් උනු මට දුනේ. සියල්ලම

ඉදිරියේ 'අපේ සම්බන්ධය' කියා කීමට ගෙනිට ගත්තියත් සිදුකරය.
 මම ඇයගේ වම් අත, මගේ වම් අතින් මිරිකා ගනිමි.

"ඔට මගේ ජීවිතයේ සම්බන්ධව භොදම් පිරිමියා තමයි
 සුමිබා කියන්නෙ.. දුක් වෙන්න ඕන තැන් දුක් වෙලා
 අඩන්නත්, හිතාවෙන්න ඕන තැන හිතාවෙලා උඩ පතින්නත්,
 කරන්න දෙයක් කියෙනව නම් ඒක හරියටම කරන්නත්
 මගේ බිම්බා දන්නවා.."

මම කිනුස්සි ගියෙමි. ඇය සියල්ලම ඉදිරියේ 'මගේ බිම්බා'
 කියා කිවාය. මිනිසක් බව ලැබුවෙකුට මෙයට වඩා සතුටක් සිතිය
 හැකිද..?

"මං ඔයාල හැමෝම ඉස්සරහ කියන්නෙ, මං බිම්බට
 දාලා කවදාවත් යන්නෙ නෑ.. මං බිම්බට ආදරෙයි.. බිම්බා
 මට කිව්වා, මං කවද හරි එයාට 'ලොගෙට මි බිම්බා'
 කියල වෙන කෙනෙක් මැරී කරාවි කියලා.. ඒත් ඒක
 කවදාවත් වෙන්නෑ.. මේ ඉර හඳ වගේම ඒක ස්තීරයි. අයි
 ටේ යු බිම්බා.. අයි ලව් යු.."

මම ගහනිගේ අත තවත් තද කර ගනිමි. මට ඇය හැන
 ඇවිත් ආඩම්බරයක් දුනේ. මේ සැමදෙනාම ඉදිරියේ මෙසේ
 කීවට තරම් ඇයට සිදු වූයේය මම ඇය කරමි.

අනතුරුව හෙව් ගිය විනාඩියේදී සියල්ලෝම මටත් ගහනිටත්
 සිහි පැතුන. වරුණයා නම් මට සුබ පැතුටේ ඉඳුල් අත පිටින්න.

"තවත් දෙයක් මං කියන්න ඕන.. අපේ ගැමිලි එක
 භාරයේ කියෙන රෝස මන්දිරයේ මැනෙස් රිදියට බිම්බට
 දාන්න ඕන කියල, අපේ තාත්තට මං යෝජනා කරා.



www.picshrink.com

සිටිමින්, මං කැමති දෙයක් කරන්න. එයා ඒක අනුමත කරනවා සියලු. ඒත් ඒක වික කාලයකට විකරයි. මොකද මං මගේ සිමිබාව ඊට වැඩිය හොඳ තැනකට ගන්නවා. ඒක මියාල හැමෝම ඉස්සරහ දෙන පොරොන්දුවක්.."

ගහනිගේ කතාවට, සැවොම ඉඳුල් අත් පිටින්ම හෙමින් පිරුණ අත්පොඩි පාරක් ගසා සතුට පල කළා. වරුණයා නැතිව ඉඳුල් අත මා වෙතට නැවත දිගු කරමින් මට පුහ පැතිය. ඒ මොහොතේම උගේ මුණ පුදුමයෙන් පුදුමයට පත්වෙනු මම දුටුවෙමි.

"සි.. සිමිබා.. මං.. මං කියන්නෙත් නැතුවම මගේ වුයි එක මේ පැත්තට එනවා.. මට අදහසක් නැත්තක් බෑ මම.. මට නිකං පිස්සු වගේ.. සිමිබා ඒවා කොතියක්ද.. මං මේ දකින්නෙ නිතරක්ද..?"

අපි සියලු දෙනාම හැරී බැලුවෙමු. ඒ වරුණයාගේ වුයි එක බලා ගැනීමටය. දුටු දසුනින් මම විශ්මිත වෙමි. අප දෙසට එමින් සිටියේ මිලානුත්, ඔහුගේ පෙම්වතිය වූ මිනෝලියත්ය.

"පිස්සුද බං.. මය එන්න මිලානුගේ ගරුද.."

"හුටා.. ඒකත් එහෙමද..? හයිගේ මගේ අනාගත පැතුම.. ඔක්කොම ඉවරයි.. මට හම්බවෙන්නෙම අත් සතු මල්මනෙ සිමිබා. හයිගේ සල්ලි.."

"දන් ඉතිං කෑ නොගහ වෙන එකකටවත් වුයි කරන.. උමට හොඳ කෙල්ලෙක් හම්බවෙයි.."

ඒ වනවිට මිලානුත්, මිනෝලියත් අප ළඟටම ඇවිදින් සිටියි. ඔවුන්ගේ මුහුණ පුරා සිනාව පිරී සිටියි.

"කට්ටියම ලන්ඩ් එක ගන්නවා වගේ.. අපිත් දැන් විකකට කලින් ආවෙ.. ගහනි දැන්ම යනවද..?"

මිලානු, අප සියලු දෙනාටම සිනහවකින් සංග්‍රහ කර ගෙනිව ඇමිණිය.

"ඔව් මිලානු අයිගේ.. සිමිබල අපි පොඩ්ඩක් එකතු වුණා.. මයා මය යන්නද හදන්නෙ..?"

"ඔව්.. මයාගෙ යාළුවො මට කලින්ම හම්බවුණා.. නියම බුලට් දෙකක්.."

මිලානු ඒ කිව්වේ මාත් වරුණත් ගැන. වරුණයා හොරහිත් මනෝලි දෙස බලමින් කොලර් එක උස්සා ගත්තේය.

"එහෙනම් ඉතිං අපි යනවා.. මයාලට පුංචි කැග්ගක් මං දිලා ඇති.. ඒක තව සිංගනින් හම්බවෙයි.."

"කැග්ගක්..?"

"ඔව්.. ලස්සන කැග්ගක්.."

ඒ මිලානු සිනාවෙමින්, මිනෝලියත් සමග රෙස්ටුරන්ට් එකෙන් පිටවිය. අපි සියලු දෙනාම මුහුණින් මුහු බලා ගතිමු. මිලානු එය කිසි කාලය මට ඇල්ලුවේ නැත.

"මොකක්ද දන්නා ප්‍රසන්න එක.."

"තව සිංගනින් හම්බවෙනවා කිව්වනෙ.."

"හැබැයි මිලානු අයිගා අමාරුකාරයා.."

"හැමෝම කාලා ඉවරනෙ.. අපි වාහනේ ලගට යමු.."



සියලු දෙනාම, ඇවිත්තු රෙස්ටුරන්ට් වෙත ආවේ ගහනින් මොනවෙරේ ස්පෝර්ට් රථයෙනි. සුදු මාමා වීරයෙකු හේ බිලි ගෙවා දැමූ පසු අප සියලු දෙනාම, වාහනය කරා ආවෙමු. මිලාන්ගේ ප්‍රසන්න චිත්ත කුමක්දැයි අප අස්සෙල්ලාම දුටුවේ විරූණය. උච්ච කෑමැසිණි.

"තයියෝ.. අරඹා තැන්ගත් කියල කිව්වේ මේ තත්කිලව්වද..? බිලිපං බිම්බා.. උං වයර් හතරේම හුණ ඇරලනෙ.. තයියෝ කල්ලි.."

විරූණයාගේ කතාව ඇත්තය. මොනවෙරේ ස්පෝර්ට් රථයේ වයර් හතරේම හුණ බිංදුවක්වත් නැත. වැඩේ කරන්නාව ඇත්තේ මිලාන්මය.

"අපි කරපු දේවල්වලට මිලාන් අබිලි දුන්නේ රජ ගේමක්.. මිනිසා කොහොම හරි දතගෙන අපි හුණ ඇරීමට ගම්බන්ධයි කියලා.."

මා කියද්දී ගහනි වටපිට බැලුවාය. කුමක් කරන්නදැයි ඇය සිතනවා විය නැකිය.

"වයර් එක එක ගලවගෙන, ත්‍රිවිල් එකකවත් දාගෙන ගිහින් හුණ ගතගෙන එමු.. වෙන මොනව කරන්නද..?"

"එහෙනම් එන්න බිම්බා අපි මේක ගලවමු.."

ගහනි මගේ අතින් ඇද්දාය. ඒවන ගමනේ බොහෝ දුරක් මිටත් වඩා බාධක මැදින් එකට එක්වී යාමට මම ඒ සුළුදු අතින් දිව්වි අල්ලා ගනිමි.

- ඉවරයි -